

ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Η' ΑΝΑΘΕΩΡΗΤΙΚΗ ΒΟΥΛΗ

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ ΡΛΘ'

Τετάρτη 14 Μαΐου 2008 (πρωί)

ΘΕΜΑΤΑ

Α. ΕΙΔΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

1. Ανακοινώνεται ότι τη συνεδρίαση παρακολουθούν μέλη από το Κ.Α.Π.Η. Επανομής Θεσσαλονίκης, μαθητές από το 16ο Δημοτικό Σχολείο Πάτρας, το 3ο Γυμνάσιο Μεγάρων, το 8ο Δημοτικό Σχολείο Τρίπολης, το 8ο Γυμνάσιο Λάρισας και το 5ο Γυμνάσιο Βόλου, σελ. 8870, 8876, 8886, 8891, 8896, 8900, 8903

2. ΕΙΔΙΚΗ ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΔΙΑΤΑΞΗ

Συζήτηση επί των άρθρων της Τρίτης Ενότητας των Αναθεωρητέων Διατάξεων του Συντάγματος. (Άρθρο 24 παράγραφος 1, άρθρο 117 παράγραφος 3, άρθρο 29 παράγραφοι 2 και 3, άρθρο 57 παράγραφος 1, άρθρο 58, άρθρο 62 και άρθρο 115 παράγραφος 2), σελ. 8871

Β. ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΟΣ ΕΛΕΓΧΟΣ

1. Κατάθεση αναφορών, σελ. 8865
2. Απαντήσεις Υπουργών σε ερωτήσεις Βουλευτών, σελ. 8866

ΟΜΙΛΗΤΕΣ

Ειδική Ημερήσια Διάταξη:

Επί των άρθρων της Τρίτης Ενότητας των Αναθεωρητέων Διατάξεων του Συντάγματος. (Άρθρο 24 παρ. 1, άρθρο 117 παρ. 3, άρθρο 29 παρ. 2 και 3, άρθρο 57 παρ. 1, άρθρο 58, άρθρο 62 και άρθρο 115 παρ. 2).

ΑΙΒΑΛΙΩΤΗΣ Κ.,	σελ. 8899
ΑΜΜΑΝΑΤΙΔΟΥ-ΠΑΣΧΑΛΙΔΟΥ Ε.,	σελ. 8902
ΑΥΓΕΝΑΚΗΣ Ε.,	σελ. 8903
ΒΕΛΟΠΟΥΛΟΣ Κ.,	σελ. 8883, 8884
ΒΟΡΙΔΗΣ Μ.,	σελ. 8887
ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ Α.,	σελ. 8901, 8902
ΔΕΝΔΙΑΣ Ν.,	σελ. 8880
ΔΡΙΤΣΑΣ Θ.,	σελ. 8884
ΖΙΩΓΑΣ Ι.,	σελ. 8886
ΚΑΛΟΓΙΑΝΝΗΣ Σ.,	σελ. 8885
ΚΑΝΤΑΡΤΖΗΣ Α.,	σελ. 8871, 8872, 8873
ΚΑΝΤΕΡΕΣ Ν.,	σελ. 8894
ΚΙΛΤΙΔΗΣ Κ.,	σελ. 8885, 8899, 8900, 8903
ΚΟΛΛΙΑΣ Κ.,	σελ. 8891
ΚΟΥΒΕΛΗΣ Φ.,	σελ. 8873
ΛΕΒΕΝΤΗΣ Α.,	σελ. 8892
ΜΠΕΝΑΚΗ-ΨΑΡΟΥΔΑ Α.,	σελ. 8873, 8889, 8902
ΜΠΟΥΓΑΣ Ι.,	σελ. 8893
ΜΠΟΥΡΑΣ Α.,	σελ. 8879
ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ Β.,	σελ. 8883, 8884, 8885, 8887, 8889, 8891, 8892
ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ Π.,	σελ. 8873, 8874
ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Ε.,	σελ. 8893, 8894, 8895, 8896, 8897, 8898, 8899
ΠΑΤΡΙΑΝΑΚΟΥ Φ.,	σελ. 8895
ΠΙΠΙΛΗ Φ.,	σελ. 8894
ΠΛΕΥΡΗΣ Α.,	σελ. 8877
ΣΑΜΠΑΖΙΩΤΗΣ Δ.,	σελ. 8885
ΣΟΥΡΛΑΣ Γ.,	σελ. 8871, 8872, 8873, 8874, 8876, 8879, 8880, 8881, 8900, 8902, 8903, 8904
ΤΖΑΒΑΡΑΣ Κ.,	σελ. 8898
ΤΣΟΥΚΑΛΗΣ Ν.,	σελ. 8897
ΦΙΛΙΝΗ Α.,	σελ. 8896
ΧΑΤΖΗΓΑΚΗΣ Σ.,	σελ. 8881, 8883

Π Ρ Α Κ Τ Ι Κ Α Β Ο Υ Λ Η Σ

Η' ΑΝΑΘΕΩΡΗΤΙΚΗ ΒΟΥΛΗ

ΙΒ' ΠΕΡΙΟΔΟΣ

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΜΕΝΗΣ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΣΥΝΟΔΟΣ Α'

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ ΡΛΘ'

Τετάρτη 14 Μαΐου 2008 (πρωί)

Αθήνα, σήμερα στις 14 Μαΐου 2008, ημέρα Τετάρτη και ώρα 10.42' συνήλθε στην Αίθουσα των συνεδριάσεων του Βουλευτηρίου η Βουλή σε ολομέλεια για να συνεδριάσει υπό την προεδρία του Α' Αντιπροέδρου αυτής κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΟΥΡΛΑ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, αρχίζει η συνεδρίαση.

Παρακαλείται η κυρία Γραμματέας να ανακοινώσει τις αναφορές προς το Σώμα.

(Ανακοινώνονται προς το Σώμα από την κ. Φωτεινή Πιπιλή, Βουλευτή Α' Αθηνών, τα ακόλουθα:

Α. ΚΑΤΑΘΕΣΗ ΑΝΑΦΟΡΩΝ

1) Η Βουλευτής Ηλείας κ. ΚΡΙΝΙΩ ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ κατέθεσε δημοσίευμα εφημερίδας το οποίο αναφέρεται στη μη τήρηση των συμβατικών υποχρεώσεων της εταιρείας «Λουτρά Κυλλήνης Α.Ε.», που αφορούν στον εκσυγχρονισμό της παραλίας των Λουτρών Κυλλήνης.

2) Η Βουλευτής Ηλείας κ. ΚΡΙΝΙΩ ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ κατέθεσε δημοσίευμα εφημερίδας το οποίο αναφέρεται στην καθυστέρηση ολοκλήρωσης του εθνικού δρόμου Τρίτολης-Βυτίνας-Αρχαίας Ολυμπίας.

3) Η Βουλευτής Ηλείας κ. ΚΡΙΝΙΩ ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ κατέθεσε δημοσίευμα εφημερίδας το οποίο αναφέρεται στο αίτημα των κατοίκων του Νομού Ηλείας για την αυτόνομη λειτουργία του ΤΕΙ Ηλείας.

4) Ο Βουλευτής Λαρίσης κ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΕΞΑΡΧΟΣ κατέθεσε δημοσίευμα εφημερίδας με τα οποία ζητείται η προστασία του 3ου Δημοτικού Σχολείου του Δήμου Γιαννούλης Νομού Λαρίσης, από τους βανδαλισμούς.

5) Ο Βουλευτής Μαγνησίας κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΟΥΡΛΑΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία ο κ. Αναστάσιος Μαρούσος, κάτοικος Βόλου Μαγνησίας ζητεί να του χορηγηθεί άδεια ενοικίασης εργοστασιακού κτηρίου του που βρίσκεται εκτός Ζ.Ο.Ε..

6) Ο Βουλευτής Μαγνησίας κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΟΥΡΛΑΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία ο κ. Στέργιος Ζιώγας ζητεί την κατά προτεραιότητα πρόσληψη όσων έχουν υπηρετήσει στις ειδικές δυνάμεις στρατού στα Σώματα Ασφαλείας.

7) Ο Βουλευτής Μαγνησίας κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΟΥΡΛΑΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία Αναπληρώτριες εκπαιδευτικοί, μητέ-

ρες τριών ανήλικων τέκνων ζητούν τη μονιμοποίησή τους στην περιοχή της μονίμου κατοικίας τους.

8) Ο Βουλευτής Μαγνησίας κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΟΥΡΛΑΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία ο κ. Γεώργιος Μπουγάς ζητεί τη χρηματοδότηση της έκδοσης λογοτεχνικών έργων.

9) Ο Βουλευτής Μαγνησίας κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΟΥΡΛΑΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία η κ. Βασιλική Παπαδημητρίου, ψυχολόγος ζητεί την ίδρυση Νομικού Προσώπου Δημοσίου Δικαίου Πανελληνίου Συλλόγου Ψυχολόγων.

10) Ο Βουλευτής Μαγνησίας κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΟΥΡΛΑΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία υπάλληλοι Ι.Δ. Πανεπιστημιακής Εκπαίδευσης του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας ζητούν νομοθετική ρύθμιση για την ένταξή τους σε κλάδους Ε.Ε.Δι.Π. και Ε.Τ.Ε.Π..

11) Ο Βουλευτής Μαγνησίας κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΟΥΡΛΑΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία ο κ. Ιωάννης Φόβος, μαθηματικός Εκπαίδευσης του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας ζητούν νομοθετική ρύθμιση για την ένταξή τους σε κλάδους Ε.Ε.Δι.Π. και Ε.Τ.Ε.Π..

12) Ο Βουλευτής Μαγνησίας κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΟΥΡΛΑΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία ο κ. Ιωάννης Φόβος, μαθηματικός ζητεί την κατοχύρωση της οργανικής του θέσης στο παράρτημα του 6ου Γυμνασίου Βόλου, εντός των φυλακών.

13) Ο Βουλευτής Μαγνησίας κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΟΥΡΛΑΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία Εκπαιδευτικοί παραδοσιακής μουσικής - πτυχιούχοι καθηγητές σχολών Α.Ε.Ι. ζητούν τον άμεσο διορισμό τους στις κενές οργανικές θέσεις των μουσικών σχολείων.

14) Ο Βουλευτής Ηρακλείου κ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΚΕΓΚΕΡΟΓΛΟΥ κατέθεσε αναφορά με την οποία το Επιμελητήριο Ηρακλείου ζητεί να δοθεί λύση στην απεργία των ιδιοκτητών βυτιοφόρων και φορτηγών οχημάτων Δ.Χ.

15) Ο Βουλευτής Ηρακλείου κ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΚΕΓΚΕΡΟΓΛΟΥ κατέθεσε αναφορά με την οποία το Αντιπυρηνικό Παρατηρητήριο Μεσογείου ζητεί την τροποποίηση της Συμφωνίας μεταξύ της Π.Ο.Υ. και της Δ.Ε.Α.Ε..

16) Ο Βουλευτής Ηρακλείου κ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΚΕΓΚΕΡΟΓΛΟΥ κατέθεσε αναφορά με την οποία η Ένωση Πληροφορικών Ελλάδας ζητεί τη δωρεάν διάθεση όλων των υπηρεσιών της

δικτυακής πύλης του Εθνικού Τυπογραφείου.

17) Ο Βουλευτής Ηρακλείου κ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΚΕΓΚΕΡΟΓΛΟΥ κατέθεσε αναφορά με την οποία η Ένωση Πληροφορικών Ελλάδας ζητεί την ίδρυση Εθνικού Επιμελητηρίου Επικοινωνιών και Πληροφορικής.

18) Οι Βουλευτές Μαγνησίας κ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΓΚΑΤΖΗΣ και Τρικάλων κ. ΑΧΙΛΛΕΑΣ ΚΑΝΤΑΡΤΖΗΣ κατέθεσαν αναφορά με την οποία ο Νομάρχης Μαγνησίας καταγγέλλει την αιφνιδιαστική και υπερβολική αύξηση της τιμής των διοδίων.

19) Οι Βουλευτές Τρικάλων κ. ΑΧΙΛΛΕΑΣ ΚΑΝΤΑΡΤΖΗΣ και Μαγνησίας κ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΓΚΑΤΖΗΣ κατέθεσαν αναφορά με την οποία ο Σύλλογος Υπαλλήλων Δήμων Νομού Λαρίσης ζητεί να καταταγούν τα μέλη του σε προσωρινές προσωποπαγείς θέσεις πλήρους απασχόλησης.

20) Οι Βουλευτές Τρικάλων κ. ΑΧΙΛΛΕΑΣ ΚΑΝΤΑΡΤΖΗΣ και Μαγνησίας κ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΓΚΑΤΖΗΣ κατέθεσαν αναφορά με την οποία Πρόεδροι και Εκπρόσωποι Κοινοτήτων Νομού Τρικάλων ζητούν τη διατήρηση της ανεξαρτησίας των Κοινοτήτων, όσων το επιθυμούν.

21) Ο Βουλευτής Μεσσηνίας κ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΟΥΣΕΛΑΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία ο Δήμος Αιπείας Μεσσηνίας ζητεί την ίδρυση Αγρονομικού Τμήματος στο Τοπικό Διαμέρισμα Λογγάς Αιπείας.

22) Ο Βουλευτής Ηλείας κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΗΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία τα Σωματεία ΤΑΞΙ Νομού Ηλείας ζητεί την αύξηση του ποσού αναπροσαρμογής των τιμολογίων τους.

23) Ο Βουλευτής Ηλείας κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΗΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία η Εθνική Συνομοσπονδία Ατόμων με Αναπηρία ζητεί την άρση των εμποδίων που αντιμετωπίζουν στις ακτοπολικές συγκοινωνίες τα άτομα με αναπηρία από και προς τη νησιωτική Ελλάδα.

24) Η Βουλευτής Κερκύρας κ. ΑΓΓΕΛΙΚΗ (ΑΝΤΖΕΛΑ) ΓΚΕΡΕΚΟΥ κατέθεσε αναφορά με την οποία ο Μελισσοκομικός Συνεταιρισμός Κερκύρας ζητεί τη λήψη μέτρων για την ένταξη της μελισσοκομίας των Ιονίων Νήσων σε προγράμματα οικονομικής στήριξης.

25) Η Βουλευτής Κερκύρας κ. ΑΓΓΕΛΙΚΗ (ΑΝΤΖΕΛΑ) ΓΚΕΡΕΚΟΥ κατέθεσε αναφορά με την οποία το Νομαρχιακό Τμήμα της Α.Δ.Ε.Δ.Υ. Κερκύρας ζητεί να χαρακτηριστεί ο Νομός Κερκύρας, ως παραμεθόριος και προβληματική Α' περιοχή.

26) Η Βουλευτής Κερκύρας κ. ΑΓΓΕΛΙΚΗ (ΑΝΤΖΕΛΑ) ΓΚΕΡΕΚΟΥ κατέθεσε αναφορά με την οποία η Δ/ση και ο Σύλλογος Διδασκόντων του 2ου Γυμνασίου Κέρκυρας ενίσταται για την κατανομή των αποφοίτων των Δημοτικών Σχολείων στα Γυμνάσια του Νομού Κέρκυρας.

27) Η Βουλευτής Κερκύρας κ. ΑΓΓΕΛΙΚΗ (ΑΝΤΖΕΛΑ) ΓΚΕΡΕΚΟΥ κατέθεσε αναφορά με την οποία ο Σύνδεσμος Ξενοδοχούπαλλήλων Νομού Κέρκυρας καταγγέλλει απολύσεις ικανών στελεχών από τα Ξενοδοχεία του Νομού Κερκύρας και την αντικατάστασή τους με ανειδίκευτους αλλοδαπούς.

28) Ο Βουλευτής Αχαΐας κ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΤΣΟΥΚΑΛΗΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία ο Νομάρχης Αχαΐας ζητεί την άμεση καταβολή των οφειλομένων ποσών για τη μεταφορά των μαθητών του Νομού Αχαΐας.

Β. ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΥΠΟΥΡΓΩΝ ΣΕ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΒΟΥΛΕΥΤΩΝ

1. Στην με αριθμό 9392/31-3-08 ερώτηση του Βουλευτή κ. Εμμανουήλ Στρατάκη δόθηκε με το υπ' αριθμ. 40619/ΙΗ/15-4-08

έγγραφο από τον Υφυπουργό Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων η ακόλουθη απάντηση:

«Απαντώντας στην ερώτηση με αριθμό 9392/31-3-08 την οποία κατέθεσε ο Βουλευτής κ. Μαν. Σοφ. Στρατάκης σας γνωρίζουμε ότι: α) το έργο των Σχολικών Συμβούλων, β) τα καθήκοντα και οι αρμοδιότητές τους σε σχέση με τους εκπαιδευτικούς, με τους Διευθυντές σχολικών μονάδων και τους συλλόγους διδασκόντων, με τους Διευθυντές Εκπαίδευσης και τους Προϊσταμένους Γραφείων Εκπαίδευσης και άλλους φορείς και γ) οι ειδικές υποχρεώσεις των Σχολικών Συμβούλων καθορίζονται σαφώς από τις διατάξεις του ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ Β' «ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΚΑΙ ΑΡΜΟΔΙΟΤΗΤΕΣ ΣΧΟΛΙΚΩΝ ΣΥΜΒΟΥΛΩΝ» της αριθμ. Φ.353.1/324/105657/Δ1/8-10-2002 (ΦΕΚ 1340 τ.Β') Υπουργικής Απόφασης.

Ο Υφυπουργός
ΑΝΔΡΕΑΣ Θ. ΛΥΚΟΥΡΕΝΤΖΟΣ

2. Στην με αριθμό 9462/1-4-08 ερώτηση του Βουλευτή κ. Ιωάννη Σκουλά δόθηκε με το υπ' αριθμ. 41005/ΙΗ/15-4-08 έγγραφο από τον Υφυπουργό Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων η ακόλουθη απάντηση:

«Απαντώντας στην ερώτηση με αριθμό 9462/1-4-08, την οποία κατέθεσε ο Βουλευτής κ. Γιάννης Γ. Σκουλάς σχετικά με τις μεταθέσεις εκπαιδευτικών Β/θμιας Εκπ/σης, σας γνωρίζουμε τα ακόλουθα:

Οι μεταθέσεις εκπαιδευτικών Β/θμιας Εκπ/σης πραγματοποιούνται παγίως σύμφωνα με τα οριζόμενα στα Προεδρικά Διατάγματα 50/96 (ΦΕΚ 45 Α') και 100/97 (ΦΕΚ 94 Α') και τις σχετικές εγκυκλίους που εκδίδονται κατ' έτος από το ΥΠ.Ε.Π.Θ.

Πιο συγκεκριμένα, για τις μεταθέσεις εκπαιδευτικών Β/θμιας Εκπ/σης σχολικού έτους 2007 -2008 εκδόθηκαν οι αριθ.112609/Δ2/26-10-2007 και αριθ.14520/Δ2/4-2-2008 εγκύκλιοι με θέμα «Μεταθέσεις εκπαιδευτικών Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης» και «Υπολογισμός κενών και πλεονασμάτων εκπαιδευτικού προσωπικού Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης» αντίστοιχα, οι οποίες κοινοποιήθηκαν σε όλες τις Περιφερειακές Διευθύνσεις Εκπαίδευσης και στις Διευθύνσεις και Γραφεία Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης της χώρας.

Το ΥΠ.Ε.Π.Θ., υλοποιώντας πολύχρονο και πάγιο αίτημα του κλάδου εκπαιδευτικών ΠΕ04 και των Ενώσεων των Επιστημόνων που υπάγονται στον ανωτέρω κλάδο, προχώρησε σε διαχωρισμό του ενιαίου κλάδου ΠΕ04 σε: ΠΕ04.01 (Φυσικών), ΠΕ04.02 (Χημικών), ΠΕ04.03 (Φυσιογνωστών), ΠΕ04.04 (Βιολόγων) και ΠΕ04.05 (Γεωλόγων), σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 21 του Ν.3475/2006 (ΦΕΚ 146/ τ.Α'). Έκτοτε, οι διορισμοί μονίμων αλλά και οι προσλήψεις αναπληρωτών και ωρομισθίων εκπαιδευτικών πραγματοποιούνται με βάση τον διαχωρισμό αυτόν σε κενές οργανικές θέσεις κατά ειδικότητα.

Οι μεταθέσεις, οι οποίες πραγματοποιούνται σύμφωνα με τις ανωτέρω εγκυκλίους, προηγούνται των διορισμών και οι εκπαιδευτικοί καταλαμβάνουν κενές οργανικές θέσεις του κλάδου και της ειδικότητας στην οποία εντάσσονται, όρος ο οποίος τηρήθηκε και κατά τις μεταθέσεις τρέχοντος σχολικού έτους.

Τέλος, σημειώνεται ότι ο διαχωρισμός του κλάδου ΠΕ04, πέρα από την ικανοποίηση του αιτήματος των εκπαιδευτικών, προσφέρει και τη δυνατότητα στους ίδιους να διδάσκουν το μάθημα του κλάδου στον οποίο έχουν ειδικευτεί, και στους μαθητές να διδάσκονται το αντικείμενο από τον ειδικότερο, κατά περίπτωση, επιστήμονα, γεγονός το οποίο συμβάλει στην ομαλότερη λειτουργία των σχολικών μονάδων και στην υψηλότερη ποιότητα της παρεχόμενης εκπαίδευσης.

Ο Υφυπουργός
ΑΝΔΡΕΑΣ Θ. ΛΥΚΟΥΡΕΝΤΖΟΣ

3. Στην με αριθμό 9218/28-3-08 ερώτηση του Βουλευτή κ. Γιάννη Κουτσούκο δόθηκε με το υπ' αριθμ. 40005/ΙΗ/16-4-08 έγγραφο από τον Υφυπουργό Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων η ακόλουθη απάντηση:

«Απαντώντας στην ερώτηση με αριθμό 9218/28-3-08 την οποία κατέθεσε ο Βουλευτής κ. Ι. Κουτσούκος και αφορά στη

λειτουργία του Παραρτήματος του ΤΕΙ Πάτρας στον Πύργο Ηλείας, σας γνωρίζουμε τα ακόλουθα:

Στο Παράρτημα του ΤΕΙ Πάτρας στον Πύργο λειτουργεί το Τμήμα Πληροφορικής και Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης από το Σεπτέμβριο του 2003, το οποίο ιδρύθηκε στο πλαίσιο του Προγράμματος Διεύρυνσης της Ανώτατης Εκπαίδευσης και χρηματοδοτήθηκε από το ΕΠΕΑΕΚ.

Η στελέχωσή του σε διοικητικό προσωπικό υλοποιήθηκε βάσει του προγράμματος του ΕΠΕΑΕΚ, με πρόσληψη πέντε (5) υπαλλήλων με ανάθεση έργου για τη διοικητική και γραμματειακή υποστήριξη των Τμημάτων αυτών, οι συμβάσεις των οποίων έληγαν στις 31-8-2007 και παρατάθηκαν από το Υ.Π.Ε.Π.Θ. μέχρι 31-6-2008, προκειμένου να διασφαλιστεί η ομαλή λειτουργία του Τμήματος.

Όπως μας πληροφορήσε ο Πρόεδρος του ΤΕΙ Πάτρας με σχετικό έγγραφό του το Συμβούλιο του Ιδρύματος, σύμφωνα με το Π.Δ. 247/2003 (Α' 222) ίδρυσης Παραρτήματος του ΤΕΙ Πάτρας στον Πύργο, έχει ορίσει Προϊστάμενο στο ανωτέρω Τμήμα μόνιμο εκπαιδευτικό του Τ.Ε.Ι., κατάλληλης βαθμίδας, το δε Συμβούλιο Τ.Ε.Ι., μέχρι να εκλεγούν τα συλλογικά και ατομικά όργανα του Τμήματος, ασκεί και τις αρμοδιότητες του οικείου Συμβουλίου Τμήματος που δεν λειτουργεί, ούτως ώστε να αντιμετωπίζονται με τον καλύτερο δυνατό τρόπο όλα τα θέματα που αφορούν στη λειτουργία του.

Το Συμβούλιο του Τ.Ε.Ι. Πάτρας, για τη μεγαλύτερη διασφάλιση του ελέγχου των βαθμολογιών των επί πτυχίω σπουδαστών του Τμήματος Πληροφορικής και ΜΜΕ (πέντε τον αριθμό μέχρι το Φεβρουάριο του 2008) αποφάσισε ο έλεγχος των βαθμολογιών τους να πραγματοποιηθεί από έμπειρους μόνιμους διοικητικούς υπαλλήλους του Κεντρικού Ιδρύματος. Η ορκωμοσία των πρώτων σπουδαστών του Τμήματος Πληροφορικής θα πραγματοποιηθεί εντός του μηνός Μαΐου 2008.

Το Τ.Ε.Ι. Πάτρας, προκειμένου να καλύψει τις υπάρχουσες ανάγκες του σε διοικητικό προσωπικό προχώρησε στην έκδοση της αριθμ. 6762/3-7-2007 ανακοίνωσης πρόσκλησης 76 θέσεων Διοικητικού Προσωπικού (εκ των οποίων 4 για το Παράρτημα Πύργου) για μετάταξη από άλλες υπηρεσίες, κατ' εφαρμογή των άρθρων 71-74 του νέου υπαλληλικού κώδικα, η διαδικασία των οποίων βρίσκεται σε εξέλιξη.

Επίσης σας γνωρίζουμε ότι το Υ.Π.Ε.Π.Θ. με την αριθμ. 34920/Ε5/17-3-2008 Υ.Α. κατένευε 13 θέσεις διοικητικού προσωπικού στο Τ.Ε.Ι. Πάτρας, η πλήρωση των οποίων εγκρίθηκε με την αριθμ. ΔΙΠΠ/Φ. εγκρ. 10/471/17832/17-10-2007 απόφαση της Επιτροπής του άρθρου 2 παρ. 1 της ΠΥΣ 33/2006 προκειμένου να στελεχωθούν πρωτίτως τα Τμήματα Διεύρυνσης του Ιδρύματος αυτού. Τονίζεται δε ότι ο διορισμός του ανωτέρω προσωπικού θα γίνει μέσω του ΑΣ.Ε.Π.

Όσον αφορά στην κατασκευή νέου κτιρίου για τη στέγαση του ως άνω Παραρτήματος του ΤΕΙ Πάτρας στον Πύργο Ηλείας, σας γνωρίζουμε ότι το ΤΕΙ ΠΑΤΡΑΣ έχει προγραμματίσει την κατασκευή νέου κτιρίου που θα καλύψει τις ανάγκες τόσο των υπάρχοντων τμημάτων Πληροφορικής και Μ.Μ.Ε., Μουσειολογίας - Μουσειογραφίας και Σχεδιασμού Εκθέσεων, όπως επίσης και οποιωνδήποτε μελλοντικών τμημάτων, σε οικόπεδο που έχει παραχωρηθεί από τη Μητρόπολη Ηλείας και το οποίο βρίσκεται στη θέση Βαρβάσινα.

Η μελέτη δημοπράτησης του έργου θα εκπονηθεί από το Δήμο Πύργου σε συνεργασία με το ΤΕΙ, σύμφωνα με την πρόταση που έκανε ο Δήμος Πύργου στο Ίδρυμα και αποδέχτηκε το Συμβούλιο του ΤΕΙ.

Το έργο δεν είχε προταθεί για ένταξη, στο τετραετές προγραμματισμό 2005-2008. Αναμένεται να προταθεί από το ΤΕΙ Πάτρας, στο τετραετές ακαδημαϊκό - αναπτυξιακό πρόγραμμα 2009-2012, που προβλέπεται από τον Ν. 3549/2007.

Ο Υφυπουργός
ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΤΑΛΙΑΔΟΥΡΟΣ»

4. Στην με αριθμό 9616/3-4-2008 ερώτηση της Βουλευτού κ. Τσετίν Μαντατζή δόθηκε με το υπ' αριθμ. Β-1196/24-4-2008 έγγραφο από τον Υπουργό Μεταφορών και Επικοινωνιών η ακό-

λουθη απάντηση:

«Σε απάντηση της ερώτησης με αριθμό 9616/03-04-2008 που κατατέθηκε στη Βουλή από τη Βουλευτή κ. Τσετίν Μαντατζή και αφορά την κατάσταση του οδικού άξονα Ξάνθης-Εχίνου, πληροφορούμε ότι το θέμα αυτό δεν ανήκει στις αρμοδιότητες του Υπ.Μ.Ε..

Ο Υπουργός
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΧΑΤΖΗΔΑΚΗΣ»

5. Στην με αριθμό 10240/11-4-2008 ερώτηση του Βουλευτή κ. Κωνσταντίνου Αϊβαλιώτη δόθηκε με το υπ' αριθμ. 17191/ΕΥΣΣΑΑΠ1009/5-5-2008 έγγραφο από τον Υφυπουργό Οικονομίας και Οικονομικών η ακόλουθη απάντηση:

«Σε απάντηση του ανωτέρω σχετικού και στο πλαίσιο των αρμοδιοτήτων του Υπουργείου Οικονομίας & Οικονομικών, το οποίο έχει την ευθύνη της οργάνωσης και του συντονισμού της διαδικασίας σχεδιασμού και κατάρτισης του αναπτυξιακού προγραμματισμού για την περίοδο 2007-2013, σας γνωστοποιούμε συνοπτικά τα ακόλουθα:

Η ολοκλήρωση του σχεδιασμού και της κατάρτισης του Αναπτυξιακού Προγραμματισμού 2007-2013 σηματοδοτήθηκε με την έγκριση των 8 Τομεακών Επιχειρησιακών Προγραμμάτων και των 5 Περιφερειακών Επιχειρησιακών του Εθνικού Στρατηγικού Πλαισίου Αναφοράς (ΕΣΠΑ). Η κατάρτιση των προγραμμάτων βασίστηκε στο εγκεκριμένο αρμοδίως από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή (ΕΕ), ΕΣΠΑ. Στον πίνακα που ακολουθεί παρατίθενται τα εγκριτικά στοιχεία κάθε προγράμματος (κωδικός προγράμματος, τίτλος προγράμματος, αριθμός και ημερομηνία λήψης Απόφασης από την Ε.Ε.).

Κατά την πρώτη συνεδρίαση, τα μέλη των Επιτροπών Παρακολούθησης ενημερώθηκαν από τις αρμόδιες υπηρεσίες διεξοδικά για το ΕΣΠΑ, το Επιχειρησιακό Πρόγραμμα καθώς και για τις διαδικασίες διαχείρισης και ελέγχου που αφορούν στη Δ' Προγραμματική Περίοδο. Ταυτόχρονα, τα μέλη των Επιτροπών ενημερώθηκαν για τις διαδικασίες εξειδίκευσης του Επιχειρησιακού Προγράμματος από τους αρμόδιους φορείς διαχείρισης μέσω της κατάρτισης του Εγγράφου Εξειδίκευσης Προγράμματος, το οποίο θα αποτελέσει το εργαλείο για την αποτελεσματικότερη διαχείριση του Προγράμματος από τους φορείς αυτούς.

Τέλος, σας ενημερώνουμε ότι ολοκληρώθηκαν ήδη οι διοικητικές πράξεις για τη δημοσιοποίηση της πρώτης πρόσκλησης για ένταξη έργων σε Επιχειρησιακό Πρόγραμμα του ΕΣΠΑ.

Ο Υφυπουργός
ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΙΟΥ»

6. Στην με αριθμό 10152/10-4-2008 ερώτηση του Βουλευτή κ. Βασιλείου Κεγκέρογλου δόθηκε με το υπ' αριθμ. 2/28834/0022/23-4-2008 έγγραφο από τον Υφυπουργό Οικονομίας και Οικονομικών η ακόλουθη απάντηση:

«Σε απάντηση της αρ. 10152/10-4-08 ερώτησης, που κατατέθηκε στη Βουλή από το Βουλευτή κ. Βασίλη Κεγκέρογλου από πλευράς δικής μας αρμοδιότητας, πληροφορούμε την Εθνική Αντιπροσωπεία ότι το μισθολογικό καθεστώς του μη ερευνητικού προσωπικού του Εθνικού Ιδρύματος Αγροτικής Έρευνας (ΕΘ.Ι.ΑΓ.Ε.) έχει καθοριστεί με την αριθμ.2/61044/0022/17-11-2003 Κοινή Απόφαση των Υπουργών Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων και Οικονομίας και Οικονομικών.

Με τη παραπάνω Κ.Υ.Α. οι αποδοχές του εν λόγω προσωπικού ανά κατηγορία και κλάδο καθορίστηκαν στο ίδιο ύψος με τις αποδοχές των αντίστοιχων κλάδων του προσωπικού του Υπουργείου Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων, όπως αυτές διαμορφώνονται κάθε φορά, συμπεριλαμβανομένης και της διαφοράς μεταξύ του επιδόματος των ειδικών λογαριασμών και του κινήτρου απόδοσης που λαμβάνουν οι υπάλληλοι του ίδιου Υπουργείου, η οποία (διαφορά) αντιμετωπίζεται κάθε φορά από ίδια έσοδα του ΕΘ.Ι.ΑΓ.Ε.

Ο Υφυπουργός
ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΛΕΓΚΑΣ»

7. Στην με αριθμό 7992/5-3-08 ερώτηση του Βουλευτή κ. Ντίου Βρεττού δόθηκε με το υπ' αριθμ. 641/28-3-08 έγγραφο από τον Υφυπουργό Περιβάλλοντος Χωροταξίας και Δημοσίων Έργων η ακόλουθη απάντηση:

«Σε απάντηση της ανωτέρω σχετικής ερώτησης, σας ενημερώνουμε για τα εξής:

1. Οι προτάσεις και παρατηρήσεις σας στο κείμενο της Ερώτησης είναι πράγματι ουσιώδεις για την αντισεισμική προστασία των πολιτών της χώρας μας.

2. Το ΥΠΕΧΩΔΕ έχει επιμυστεί το μείζον έργο της άμεσης παρέμβασης για την αποκατάσταση των ζημιών μετά από σεισμούς σε όλη την Ελληνική επικράτεια και συνακόλουθα της σεισμικής θωράκισης της χώρας μέσω της αναβάθμισης των προδιαγραφών για την κατασκευή και ενίσχυση του δομικού μας πλούτου. Σε ελάχιστο χρόνο έμπειροι μηχανικοί και σεισμολόγοι του ΥΠΕΧΩΔΕ, του ΟΑΣΠ και του ΙΤΣΑΚ ανταποκρίνονται άμεσα, παρακολουθούν με πρόσθετους φορητούς σειсмоγράφους και επιταχυνσιόμετρα την εξέλιξη των φαινομένων και σε πολύωρες συσκέψεις υπό την πολιτική ηγεσία γίνονται σωστές προγνώσεις και λαμβάνονται άμεσα οι αναγκαίες αποφάσεις. Όλες οι εποικοδομητικές προτάσεις περιέχονται, στο σχέδιο «Ξενοκράτης», επικαιροποιούνται από επιστημονικές ομάδες και στη συνέχεια ενημερώνονται οι υπεύθυνοι εκπρόσωποι των Νομαρχιακών Αυτοδιοικήσεων, των Δήμων και των Περιφερειών, οι οποίοι έχουν ορισθεί από τη Γενική Γραμματεία Πολιτικής Προστασίας.

3. Στο ευρύτερο εθνικό πλαίσιο επιταχύνονται και διευρύνονται οι δράσεις του ΥΠΕΧΩΔΕ και των εποπτευόμενων από αυτό, ΟΑΣΠ και ΙΤΣΑΚ Συγκεκριμένα:

α. Για την αντιμετώπιση του σεισμικού κινδύνου, ο Ο.Α.Σ.Π. αξιοποιεί τις γνώσεις και συντονίζει το επιστημονικό δυναμικό για το σχεδιασμό και την εφαρμογή αποτελεσματικής αντισεισμικής πολιτικής.

Στην κατεύθυνση αυτή επεξεργάζονται θέματα και επιλέγονται δράσεις που να εμπίπτουν στους ακόλουθους τομείς:

- Γνώση του Σεισμικού Κινδύνου
- Ενίσχυση της Σεισμικής Ικανότητας των Κατασκευών
- Σχεδιασμός Μέτρων Ετοιμότητας
- Ενημέρωση - Εκπαίδευση του Πληθυσμού
- Ενίσχυση της Εφαρμοσμένης Έρευνας
- Αντιμετώπιση Σεισμικών Συμβάντων.

β. Αντισεισμική προστασία και ενημέρωση πολιτών. Βρίσκονται σε διαρκή εξέλιξη προγράμματα και Σεμινάρια ενημέρωσης μαθητών, εκπαιδευτικών με ενημερωτικές ομιλίες ειδικών επιστημόνων, διανομή υλικού, καθώς και πρόγραμμα του ΙΤΣΑΚ επιμόρφωσης μηχανικών κ.α στελεχών του τεχνικού κόσμου σε θέματα κανονισμών. Ο ΟΑΣΠ διοργανώνει ασκήσεις ετοιμότητας σε σχολικά κτίρια και χώρους εργασίας, υλοποιεί ενημερωτικά προγράμματα για διάφορες ομάδες του πληθυσμού, για το προσωπικό Ιδρυτικών (Ερυθρός Σταυρός, κ.α.) και τα στελέχη Δημοσίων Υπηρεσιών - Υπουργείων - Δήμων - Εταιριών, σε συνεργασία με τους φορείς που είχαν απευθύνει το σχετικό αίτημα (Διευθύνσεις Πολιτικής Προστασίας, τους τοπικούς φορείς, κλπ.).

Παράλληλα συμμετέχει στην εκπαιδευτική δραστηριότητα της Σχολής Πολιτικής Σχεδίασης Έκτακτης Ανάγκης του Υπουργείου Δημόσιας Τάξης (Π.Σ.Ε.Α.) και της Σχολής Δοκίμων Αστυφυλάκων, επιμορφώνοντας τα στελέχη των Σχολών αυτών.

Κατά τη διάρκεια του 2007 ξεκίνησε μια προσπάθεια εκπαίδευσης του ιατρικού, νοσηλευτικού και διοικητικού προσωπικού Νοσοκομείων της χώρας, σχετικά με τη σύνταξη σχεδίων έκτακτης ανάγκης και τη διοργάνωση ασκήσεων ετοιμότητας. Στην κατεύθυνση αυτή πραγματοποιήθηκε, σε συνεργασία με το επιστημονικό προσωπικό του Ο.Α.Σ.Π., άσκηση εκκένωσης της Χειρουργικής Κλινικής του Νοσοκομείου Παπαγεωργίου στη Θεσσαλονίκη. Προκηρύσσει προγράμματα ή μελέτες στους τομείς της αντισεισμικής τεχνολογίας της σεισμοτεκτονικής και της κοινωνικής αντισεισμικής άμυνας. Αναθέτει εξειδικευμένες μελέτες ή ερευνητικά προγράμματα με θέματα σχετικά με την αντιμετώπιση των συνεπειών των σεισμών που έχουν πλήξει περιοχές του Ελληνικού χώρου.

γ. Αντισεισμική έρευνα. Ο Ο.Α.Σ.Π. ενισχύει την ανάπτυξη και

τον εκσυγχρονισμό του Εθνικού Δικτύου Σειсмоγράφων και Επιταχυνσιογράφων, τη σύνταξη - επικαιροποίηση του Χάρτη Σεισμικής Επικινδυνότητας του Ελληνικού Χώρου, την έκδοση φύλλων του Νεοτεκτονικού Χάρτη της Ελλάδας καθώς και την ανάπτυξη νέων μεθοδολογιών αποτύπωσης της σεισμικής επικινδυνότητας από φορείς και επιστημονικές ομάδες.

δ. Ενημερωτικό υλικό του ΟΑΣΠ

Στις ομιλίες και στα επιμορφωτικά σεμινάρια που πραγματοποιήθηκαν κατά τη διάρκεια του 2007 δόθηκε το κατάλληλο υλικό για κάθε ομάδα πληθυσμού.

Συγκεκριμένα:

- «Σεισμός - Η Γνώση είναι προστασία» απευθύνεται στους εκπαιδευτικούς, μαθητές Β' βάθμιας και Γ' βάθμιας εκπαίδευσης αλλά και στο γενικό πληθυσμό.

- «Οργανισμός Αντισεισμικού Σχεδιασμού και Προστασίας (ΟΑΣΠ). Πρόληψη-ετοιμότητα-αντιμετώπιση» γίνονται γνωστές οι δραστηριότητες του ΟΑΣΠ σε θέματα σχετικά με το σεισμό και την προστασία και διανέμεται σε υπηρεσίες, φορείς αλλά και στο γενικό πληθυσμό.

- «ΟΑΣΠ - Δραστηριότητες 2006», διανέμεται σε υπηρεσίες, φορείς αλλά και στο γενικό πληθυσμό.

- «Σεισμός-ας είμαστε προετοιμασμένοι», απευθύνεται σε ενήλικες και ενημερώνει για τα μέτρα αντισεισμικής προστασίας σε ατομικό και οικογενειακό επίπεδο.

- «Μνημόνιο ενεργειών για την προστασία από το σεισμό στα σχολεία», ενημερωτικό για εκπαιδευτικούς για τα μέτρα προστασίας πριν κατά τη και αμέσως μετά το σεισμό, στις σχολικές μονάδες.

- «Προληπτικά μέτρα αντισεισμικής προστασίας στο σπίτι μας», αφίσα για ενήλικες.

- «Προστατευτείτε από τους σεισμούς», αφίσα για μαθητές.

ε. Κανονισμός επεμβάσεων (προσεισμικών και μετασεισμικών) σε κτίρια από οπλισμένο σκυρόδεμα και τοιχοποιία (ΚΑΝΕΠΕ). Πρόκειται για διεθνή πρωτοπορία (δεν υφίσταται κανονισμός σε καμία χώρα του κόσμου μέχρι σήμερα).

Ο Ο.Α.Σ.Π. αναθέτει, σε ειδικές επιστημονικές επιτροπές, τη θέσπιση κανονισμών δόμησης εναρμονισμένων με τα σύγχρονα δεδομένα στον τομέα των κατασκευών, καθώς και την επεξεργασία ειδικών θεμάτων αντισεισμικής τεχνολογίας (Ελληνικός Αντισεισμικός Κανονισμός, Κανονισμός Οπλισμένου Σκυροδέματος, Προσεισμικός Έλεγχος Κτιρίων Δημόσιας και Κοινωφελούς Χρήσης, Κανονισμός Επεμβάσεων σε Κτίρια από Οπλισμένο Σκυρόδεμα (ΚΑΝ.ΕΠΕ.), Σύνταξη κανονιστικού πλαισίου για την αντισεισμική προστασία μνημείων).

Το Πρόγραμμα Αντισεισμικής Ενίσχυσης Υφισταμένων Κατασκευών (ΕΠΑΝΤΥΚ), το οποίο εκπονείται από το ΤΕΕ και συμμετέχει και ο ΟΑΣΠ, καθώς και ο Κανονισμός Επεμβάσεων (ΚΑΝΕΠΕ) που ολοκληρώνεται το Α' Εξάμηνο του 2008, θα αποτελέσουν τα κανονιστικά κείμενα, βάσει των οποίων θα αντιμετωπιστούν τα παλαιότερα κτίσματα.

στ. Εθνικό δίκτυο Σειсмоγράφων. Αρχίζει η ενοποίηση όλων των σειсмоγράφων σε Εθνικό Δίκτυο. Η επιτροπή διαχείρισης του δικτύου θα εκδίδει κοινό ανακοινωθέν σε περίπτωση σεισμού. Συντονιστής του δικτύου θα είναι το Γεωδυναμικό Ινστιτούτο Αθηνών και συμμετέχοντες φορείς τα σεισμολογικά εργαστήρια των Πανεπιστημίων Αθηνών, Θεσσαλονίκης και Πατρών.

ζ. Το επιστημονικό προσωπικό του Ο.Α.Σ.Π. (μηχανικοί, γεωλόγοι) συμβάλλει στην αντιμετώπιση των επιπτώσεων αφενός σεισμικών συμβάντων που πλήττουν περιοχές της χώρας και αφετέρου άλλων γεγονότων που συνδέονται με το σεισμό και την προστασία. Συγκεκριμένα:

- κινητοποιείται άμεσα και συνεργάζεται με τους άλλους εμπλεκόμενους φορείς για την αντιμετώπιση της έκτακτης ανάγκης στην πληγείσα περιοχή

- εκδίδει και διανέμει έντυπα με οδηγίες για την ασφαλή διαμονή των σεισμοπλήκτων

- συμμετέχει σε εθνικές αποστολές παροχής βοήθειας στο εξωτερικό.

η. Από το Ινστιτούτο Τεχνικής Σεισμολογίας και Αντισεισμικών Κατασκευών (ΙΤΣΑΚ) παράγεται εφαρμοσμένη έρευνα, η οποία καλύπτει τους τομείς της Τεχνικής Σεισμολογίας, της

Εδαφομηχανικής και των Αντισεισμικών Κατασκευών από τρεις Ερευνητικές Δ/σεις, οι οποίες στελεχώνονται με 11 ερευνητές.

Το ερευνητικό προσωπικό του ΙΤΣΑΚ βρίσκεται σε συνεχή συνεργασία και συμμετέχει ενεργά σε επιμορφωτικά σεμινάρια που οργανώνονται από το ΤΕΕ και το Εθνικό Κέντρο Δημόσιας Διοίκησης σε όλη την Ελλάδα, απευθύνονται προς τους μηχανικούς και συμβάλλουν στην συνεχή επιμόρφωσή τους.

Επίσης συμμετέχει στα προγράμματα ενημέρωσης του πληθυσμού που οργανώνονται από το Ινστιτούτο Διαρκούς Επιμόρφωσης Ενηλίκων (ΙΔΕΕ) και της Γραμματείας Εκπαίδευσης Ενηλίκων του Υπουργείου Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων.

Ειδικότερα για τη θεματική ενότητα «Διαχείριση κινδύνων κρίσεων και αντιμετώπιση εκτάκτων αναγκών» το ερευνητικό προσωπικό συμμετέχει σε δύο άξονες προγραμμάτων.

θ. Ενδεικτικά αναφέρονται οι κύριες δράσεις του ΙΤΣΑΚ:

Η ανάπτυξη ενός δικτύου επιταχυνσιογράφων σε όλη την Ελληνική επικράτεια με 100 περίπου όργανα.

Η λήψη και επεξεργασία χιλιάδων καταγραφών από σεισμούς και η αξιοποίησή τους στη διαμόρφωση παραμέτρων ισχυρής εδαφικής κίνησης και φασμάτων αντισεισμικού σχεδιασμού κατασκευών.

Η εκπόνηση ειδικών εκθέσεων μετά από καταστροφικούς σεισμούς και η ενημέρωση αρμόδιων αρχών.

Η εκπόνηση μεγάλου αριθμού ερευνητικών προγραμμάτων με χρηματοδότηση από την Ευρωπαϊκή Ένωση, τον ΟΑΣΠ, τη ΓΓΕΤ κ.λ.π.

Η συμβολή του ΙΤΣΑΚ στον αντισεισμικό σχεδιασμό μεγάλων αναπτυξιακών έργων (Ολυμπιακό στάδιο, Εγνατία Οδός, Φράγματα κ.λ.π.).

Η ενοργάνωση και παρακολούθηση της σεισμικής συμπεριφοράς έργων υψηλής σπουδαιότητας.

Η εξασφάλιση εξωτερικών χρηματοδοτήσεων για την ανάπτυξη της υλικοτεχνικής υποδομής του ΙΤΣΑΚ με σύγχρονα όργανα.

Η συγγραφή και δημοσίευση χιλιάδων επιστημονικών άρθρων σε διεθνή επιστημονικά περιοδικά και συνέδρια.

Η συμμετοχή του ερευνητικού προσωπικού του ΙΤΣΑΚ σε ειδικές επιτροπές του ΟΑΣΠ καθώς και σε ειδικά προγράμματα επιμόρφωσης μηχανικών και ενημέρωσης του κοινού σε θέματα αντισεισμικής προστασίας.

Κύριοι στόχοι του ΙΤΣΑΚ είναι:

Η προώθηση των διαδικασιών έκδοσης προεδρικού διατάγματος για τη σύσταση και λειτουργία της Ένωσης για την Αντισεισμική Προστασία των Κρατών - Μελών του Οργανισμού για την Οικονομική Συνεργασία του Ευξείνου Πόντου, με έδρα τη Θεσσαλονίκη, καθώς και της προγραμματικής συμφωνίας που θα διέπει τη σχέση του ΙΤΣΑΚ με την Ένωση. Επ' αυτού υπάρχει σχετική πρόνοια στο Ν 3044 ΦΕΚ Α/197/27-8-2002.

Η παραπέρα ανάπτυξη, επέκταση και αναβάθμιση του δικτύου επιταχυνσιογράφων του ΙΤΣΑΚ

4. Το ΥΠΕΧΩΔΕ συμμετέχει αδιάλειπτα σε επιμορφωτικά σεμινάρια προς εθελοντές και ειδικές ομάδες που εμπλέκονται σε δράσεις πριν, κατά τη διάρκεια και κυρίως μετά από καταστροφικό σεισμό, (ΕΜΑΚ, ΕΛ.ΑΣ, Πυροσβεστικό Σώμα, ΕΚΑΒ κ.α.). Το πλέον γνωστό πρόγραμμα είναι το «Προστατεύω τον εαυτό μου και τους άλλους» της Γενικής Γραμματείας Επιμόρφωσης Ενηλίκων, στο οποίο συμμετέχουν και τα Υπουργεία Εσωτερικών, Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων, Εμπορικής Ναυτιλίας, Αιγαίου & Νησιωτικής Πολιτικής καθώς και εθελοντικές Οργανώσεις (Ελληνικός Ερυθρός Σταυρός, Γιατροί χωρίς σύνορα). Το εκπαιδευτικό αυτό πρόγραμμα ξεκίνησε το Μάρτιο του 2001 και συνεχίζεται μέχρι σήμερα. Οι θεματικές ενότητες του είναι σεισμοί, πυρκαγιές, θαλάσσια ατυχήματα, προστασία θαλασσιού περιβάλλοντος, πλημμύρες, ασύμμετρες απειλές.

5. Όσον αφορά τη θεσμοθέτηση «του μαύρου κουτιού» έχει ήδη αποτελέσει αντικείμενο εξέτασης αρμόδιας Επιτροπής του ΟΑΣΠ, τα αποτελέσματα της οποίας αναμένονται να κοινοποιηθούν συντόμως.

Ο Υφυπουργός
Θ. ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ»

8. Στην με αριθμό 8441/13-3-2008 ερώτηση του Βουλευτή κ. Κωνσταντίνου Βρεττού δόθηκε με το υπ' αριθμ. 443/31-3-2008 έγγραφο από τον Υπουργό Δικαιοσύνης η ακόλουθη απάντηση:

«Σε απάντηση της παραπάνω ερώτησης παρακαλώ να ενημερώσετε τον αξιότιμο κύριο συνάδελφο για τα εξής:

Ενέργειες και κρίσεις της τρίτης εκ των συντεταγμένων λειτουργιών, της

λειτουργίας, την εκτελεστική και την νομοθετική.

Ο Εισαγγελέας του Αρείου Πάγου, αφού έλαβε το από 8 Μαρτίου έγγραφο του Προέδρου της ΔΕΗ, όφειλε εκ του νόμου να προβεί στις κατά την κρίση του νόμιμες ενέργειες και να παραγγείλει στον αρμόδιο Εισαγγελέα Πρωτοδικών τη διενέργεια προκαταρκτικής εξέτασης.

Ο Υπουργός
ΣΩΤΗΡΗΣ ΧΑΤΖΗΓΑΚΗΣ»

9. Στην με αριθμό 8266/12-3-2008 ερώτηση του Βουλευτή κ. Ιωάννη Δημαρά δόθηκε με το υπ' αριθμ. 20657/1-4-2008 έγγραφο από τον Υφυπουργό Εσωτερικών η ακόλουθη απάντηση:

«Σε απάντηση της ανωτέρω ερώτησης, που κατέθεσε ο Βουλευτής κ. Γιάννης Δημαράς, σας πληροφορούμε ότι η χρηματοδότηση των πρωτοβάθμιων ΟΤΑ της Χώρας από τους Κεντρικούς Αυτοτελείς Πόρους (ΚΑΠ), γίνεται βάσει των πιστώσεων που εγγράφονται κάθε έτος στον Κρατικό Προϋπολογισμό, ο οποίος ψηφίζεται από την Εθνική Αντιπροσωπεία και κατανέμονται με κοινή απόφαση των Υπουργών Εσωτερικών και Οικονομίας και Οικονομικών, η οποία εκδίδεται ύστερα από πρόταση της Κεντρικής Ένωσης Δήμων και Κοινοτήτων Ελλάδας (ΚΕΔΚΕ), αναφορικά με τα κριτήρια και τη διαδικασία κατανομής τους. Η διάθεση των σχετικών πιστώσεων στους πρωτοβάθμιους ΟΤΑ γίνεται με σκοπό την κάλυψη λειτουργικών αναγκών τους.

Στο πλαίσιο των ανωτέρω σας γνωρίζουμε ότι, για το τρέχον έτος στη σχετική απόφαση κατανομής των Κεντρικών Αυτοτελών Πόρων των Δήμων και Κοινοτήτων για το έτος 2008, προβλέφθηκε ποσό ενισχυμένο κατά 12,30 %, σε σχέση με αυτό του είχε διατεθεί το έτος 2007, το οποίο θα διατεθεί σε όλους τους Δήμους και τις Κοινότητες της χώρας, ως τακτική επιχορήγηση, βάσει ιδίως του πληθυσμού και του αριθμού των τοπικών διαμερισμάτων τους, προς κάλυψη λειτουργικών αναγκών τους.

Από τα ανωτέρω κονδύλια μπορεί ο κάθε Ο.Τ.Α. να διαθέτει, κατόπιν σχετικής αξιολόγησης των υφιστάμενων αναγκών, τα απαραίτητα ποσά για την αποτελεσματική οργάνωση και τη θετική ανταπόκριση των αρμόδιων υπηρεσιών του στην υποχρέωση άμεσης απομάκρυνσης των παράνομων κεραιών κινητής τηλεφωνίας, σε συμμόρφωση προς σχετικές αποφάσεις της Διοίκησης ή των Δικαστηρίων. Στις περιπτώσεις αδυναμίας συγκρότησης συνεργείου από τους Ο.Τ.Α. α' βαθμού για την απομάκρυνση της παράνομης εγκατάστασης, η αρμοδιότητα αυτή μπορεί να ασκείται από τις αρμόδιες υπηρεσίες των Νομ. Αυτ/σεων. Ο έλεγχος εφαρμογής των σχετικών αποφάσεων διενεργείται από τα εξουσιοδοτημένα όργανα της οικείας Περιφέρειας.

Επισημαίνεται, επιπλέον, ότι παράλληλα με τις υπάρχουσες δομές άσκησης εποπτείας και ελέγχου στους Ο.Τ.Α. και στο βαθμό που διαπιστώνεται ανεπαρκής ανταπόκρισή τους στην υποχρέωση εξασφάλισης τήρησης της νομιμότητας, τα ειδικά σώματα ελέγχου, ο ρόλος των οποίων διευρύνεται διαρκώς και ενισχύεται, επιλαμβάνονται κατά προτεραιότητα υποθέσεων που αφορούν σε ζητήματα προστασίας του φυσικού και δομημένου περιβάλλοντος και ελέγχου λειτουργίας των αρμόδιων υπηρεσιών.

Ο Υφυπουργός
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΝΑΚΟΣ»

10. Στην με αριθμό 8003/5-3-08 ερώτηση του Βουλευτή κ. Βασιλείου Κεγκερογλου δόθηκε με το υπ' αριθμ. Δ1/οικ./6869/21-3-08 έγγραφο από τον Υπουργό Ανάπτυξης η ακόλου-

θη απάντηση:

«Σε απάντηση της ανωτέρω Ερώτησης που κατέθεσε στη Βουλή ο Βουλευτής κ. Βασίλειος Κεγκέρογλου, σχετικά με τις τιμές στα καύσιμα και τα μέτρα που προωθεί το Υπουργείο Ανάπτυξης για τη λειτουργία της αγοράς πετρελαιοειδών προϊόντων σας ενημερώνουμε ότι:

Με την έκδοση της υπ' αρ. 3006/16.04.2007 (ΦΕΚ 554Β'/18.04.2007) Υπουργικής Απόφασης για την κανονιστική παρέμβαση στον κλάδο την αγοράς και εμπορίας πετρελαιοειδών προϊόντων, ολοκληρώθηκε η πρώτη σειρά μέτρων που προωθεί το Υπουργείο Ανάπτυξης και η Κυβέρνηση με σκοπό την εύρυθμη λειτουργία του ανταγωνισμού στην αγορά πετρελαιοειδών και την καλύτερη εξυπηρέτηση των καταναλωτών αλλά και των επαγγελματιών που δραστηριοποιούνται στο χώρο αυτό.

Όσον αφορά στις τιμές των πετρελαιοειδών προϊόντων στην ελληνική αγορά και στις διεθνείς τιμές πετρελαίου αναφέρονται τα εξής: Από τις αρχές του 2004 μέχρι την Παρασκευή 07 Μαρτίου 2008, που έγινε η τελευταία πανελλαδική καταγραφή τιμών σε πρατήρια καυσίμων, η τιμή της αμόλυβδης έχει αυξηθεί κατά 52,94% ενώ το ίδιο διάστημα η τιμή του brent αυξήθηκε κατά 238,87% και η διεθνής τιμή της βενζίνης (PLATTS FOB MED) έχει συνολικά αυξηθεί κατά 190,4%.

Επισημαίνεται ότι τους τελευταίους δεκατέσσερις μήνες, που σημειώνεται άνοδος της διεθνούς τιμής της βενζίνης (PLATTS FOB MED) κατά 91,79%, η μέση τιμή της αμόλυβδης στη χώρα μας έχει μεταβληθεί κατά 22,59%.

Όσον αφορά στις τιμές υγρών καυσίμων στην Κρήτη, έχουμε να παρατηρήσουμε ότι όπως προκύπτει, με βάση τα εβδομαδιαία στοιχεία τιμοληψίας, τα οποία δημοσιεύονται στην ιστοσελίδα του Υπουργείου Ανάπτυξης, η ποσοστιαία διαφορά απόκλισης μεταξύ των τιμών διάθεσης αμόλυβδης βενζίνης στην Κρήτη και πανελλαδικά δεν έχει μεταβληθεί από τις αρχές του 2007.

Ο Υπουργός
ΧΡΗΣΤΟΣ ΦΩΛΙΑΣ».

11. Στην με αριθμό 7594/29-2-08 ερώτηση του Βουλευτή κ. Βαϊτση Αποστολάτου δόθηκε με το υπ' αριθμ. 1545Β/21-03-08 έγγραφο από τον Υφυπουργό Περιβάλλοντος, Χωροταξίας και Δημοσίων Έργων η ακόλουθη απάντηση:

«Για το παραπάνω θέμα, σας ενημερώνουμε τα ακόλουθα στο πλαίσιο των αρμοδιοτήτων μας:

Για το διυλιστήριο της ΕΛ.ΠΕ. ΑΕ. στην Ελευσίνα έχει ολοκληρωθεί η διαδικασία δημοσιοποίησης της υποβληθείσας Μελέτης Περιβαλλοντικών Επιπτώσεων και έχουν διαβιβαστεί στην αρμόδια Υπηρεσία. Οι γνωμοδοτήσεις των συναρμόδιων υπηρεσιών και φορέων. Το ΥΠΕΧΩΔΕ αφού συνεκτιμήσει τις γνωμοδοτήσεις θα εισηγηθεί αναλόγως, την προώθηση ή μη της διαδικασίας έγκρισης περιβαλλοντικών όρων για το υπό αξιολόγηση έργο.

Οι δύο εγκαταστάσεις ΕΛ.ΠΕ. ΑΕ. (πρώην ΠΕΤΡΟΛΑ) και Ελληνικά Αμυντικά Συστήματα (πρώην ΠΥΡΚΑΛ) που ευρίσκονται στην Ελευσίνα, υπάγονται στις διατάξεις της Κ.Υ.Α 12044/613/19-3-2007. Έχουν υποβάλει την απαιτούμενη μελέτη

ασφαλείας, με την οποία εκτιμάται η επικινδυνότητα, η διαχείριση του κινδύνου και τυχόν πρόσθετα προληπτικά μέτρα προστασίας που θα πρέπει να ληφθούν από την εν λόγω εγκατάσταση.

Η Μελέτη Ασφαλείας αξιολογείται από πέντε αρμόδιες αρχές, (εκάστη στο αντικείμενο των αρμοδιοτήτων της). Οι εν λόγω αρμόδιες αρχές είναι το Υπουργείο Ανάπτυξης, το Υ.ΠΕ.ΧΩ.Δ.Ε., το Υπουργείο Υγείας & Κοινωνικής Αλληλεγγύης, το Υπουργείο Απασχόλησης & Κοινωνικής Προστασίας και η αντίστοιχη τοπική Πυροσβεστική Υπηρεσία.

Η Υπηρεσία μας έχει αξιολογήσει θετικά τις ανωτέρω μελέτες ασφαλείας.

Η Νομαρχιακή Αυτοδιοίκηση Δυτικής Αττικής έχει την υποχρέωση σύνταξης των Ειδικών Σχεδίων Αντιμετώπισης Τεχνολογικών Επιπτώσεων Μεγάλης Έκτασης (Ειδικά ΣΑΤΑΜΕ) και ενημέρωσης του κοινού για τους κινδύνους που προέρχονται από τις υπάρχουσες εγκαταστάσεις. Το ΥΠΕΧΩΔΕ στο πλαίσιο του Γ' ΚΠΣ, προώθησε την σύνταξη των Ειδικών ΣΑΤΑΜΕ για όλες τις εγκαταστάσεις της χώρας και την ενημέρωση του κοινού σε περιοχές με αυξημένη συγκέντρωση βιομηχανικών εγκαταστάσεων. Έτσι συντάχθηκαν μεταξύ άλλων τα αντίστοιχα Ειδικά ΣΑΤΑΜΕ για τις δύο προαναφερθείσες εγκαταστάσεις, ενώ προωθήθηκε και πρόγραμμα ενημέρωσης του κοινού μεταξύ άλλων και για τη περιοχή της Ελευσίνας. Σε κάθε περίπτωση όμως απαιτείται εκ μέρους της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Δυτικής Αττικής συνέχιση και επικαιροποίηση των υπαρχόντων Ειδικών ΣΑΤΑΜΕ και της ενημέρωσης του κοινού της περιοχής.

Εκ των ανωτέρω καταδεικνύεται ότι στο πλαίσιο των αρμοδιοτήτων του ΥΠΕΧΩΔΕ η Κοινοτική Οδηγία ΣΕΒΕΖΟ εφαρμόζεται στην πράξη.

Όσον αφορά μετεγκατάσταση των δεξαμενών, αρμοδιότητα επί του θέματος έχει το Υπουργείο Ανάπτυξης.

Σας ενημερώνουμε ακόμη ότι το ΥΠΕΧΩΔΕ, μέσω του Οργανισμού Αθήνας, έχει εκπονήσει στρατηγικό σχέδιο για την συγκεκριμένη χωροταξική υποενότητα, το οποίο βρίσκεται υπό θεσμοθέτηση.

Τέλος, σύμφωνα με το εγκεκριμένο Γ.Π.Σ. του Δ. Περάματος, όλοι οι χώροι που απελευθερώνονται προορίζονται ως χώροι πρασίνου και για κοινωνικές εκδηλώσεις, έτσι ώστε και η ποιότητα της ζωής των πολιτών να αναβαθμιστεί, αλλά και να δημιουργηθούν οι αναγκαίες προσβάσεις των κατοίκων προς τη θάλασσα.

Ο Υφυπουργός
ΣΤΑΥΡΟΣ ΕΛ. ΚΑΛΟΓΙΑΝΝΗΣ»)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Ευχαριστούμε την κ. Πιπιλή.

Έχω την τιμή να ανακοινώσω στο Σώμα ότι τη συνεδρίασή μας παρακολουθούν από τα άνω δυτικά θεωρεία, αφού προηγουμένως ξεναγήθηκαν στους χώρους του Μεγάρου της Βουλής των Ελλήνων, σαράντα τρία μέλη από το Κ.Α.Π.Η. Επανομής Θεσσαλονίκης.

Η Βουλή τους καλωσορίζει και τους εύχεται καλή επιστροφή στην όμορφη Θεσσαλονίκη.

(Χειροκροτήματα από όλες τις πτέρυγες της Βουλής)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούπρας): Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, εισερχόμαστε στην

ΕΙΔΙΚΗ ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΔΙΑΤΑΞΗ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΒΟΥΛΗΣ

Συνέχιση της συζήτησης επί των αναθεωρητέων διατάξεων του Συντάγματος, σύμφωνα με τα άρθρα 110 του Συντάγματος και 119 του Κανονισμού της Βουλής.

Στη σημερινή συνεδρίαση θα συζητηθεί η τρίτη ενότητα των αναθεωρητέων διατάξεων του Συντάγματος, δηλαδή τα άρθρα 24 παράγραφος 1, 117 παράγραφος 3, 29 παράγραφοι 2 και 3, 57 παράγραφοι 1, 58, 62 και 115 παράγραφος 2.

Το λόγο έχει ο ειδικός αγορητής του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδος κ. Κανταρτζής.

ΑΧΙΛΛΕΑΣ ΚΑΝΤΑΡΤΖΗΣ: Κυρίες και κύριοι Βουλευτές, στη σημερινή συνεδρίαση περιέχονται πράγματι σημαντικά θέματα, σημαντικά άρθρα της συνολικής πρότασης για την Αναθεώρηση του Συντάγματος. Αναφέρομαι και στην πρόταση που παρουσίασε η κυβερνητική Πλειοψηφία της Νέας Δημοκρατίας, αλλά και στην πρόταση που είχε παρουσιάσει η Αξιωματική Αντιπολίτευση του ΠΑ.ΣΟ.Κ. που βεβαίως για τους γνωστούς λόγους έχει αποχωρήσει από τη διαδικασία. Αναφέρομαι στις προτάσεις που γίνονται για την αναθεώρηση του άρθρου 24, για την αναθεώρηση του άρθρου 29, για την αναθεώρηση του άρθρου 62 και για μία σειρά από άλλα ζητήματα για τα οποία θα αναφερθώ αναλυτικά.

Θα ήθελα να ξεκινήσω την τοποθέτησή μου με την πρόταση για την αναθεώρηση του άρθρου 24 που αναφέρεται στα δάση, στις δασικές εκτάσεις, στο περιβάλλον γενικότερα.

Δεν είναι βέβαια η πρώτη φορά που γίνεται συζήτηση γι' αυτό το θέμα μέσα σ' αυτήν την Αίθουσα. Είναι γνωστή η κατηγορηματική αντίθεση του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας σε οποιαδήποτε προσπάθεια για αναθεώρηση του άρθρου 24 που θα μας οδηγήσει σε χειρότερη κατεύθυνση, όπως επιχειρείται και με την παρούσα πρόταση που υποβάλλεται από τη Νέα Δημοκρατία, όπως έγινε και με την προηγούμενη πρόταση που είχε υποβληθεί και είχε ψηφιστεί στην τελευταία Αναθεώρηση του Συντάγματος το 2001 με κυβέρνηση του ΠΑ.ΣΟ.Κ.

Και εκεί ήμασταν κατηγορηματικά αντίθετοι, γιατί οδηγούσε στη χαλάρωση της προστασίας των δασικών εκτάσεων, άνοιγε δρόμο στην επέλαση της επιχειρηματικής δραστηριότητας.

Φυσικά και τότε, όπως και τώρα, δεν έλειπαν οι διακηρύξεις για την ανάγκη προστασίας του περιβάλλοντος. Σε αυτόν τον τόπο, όμως, όλα αυτά τα χρόνια έχουμε συνηθίσει να αποκρυπτογραφούμε αυτές τις όμορφες διακηρύξεις, να καταλαβαίνουμε ότι πίσω από αυτές προωθούνται άλλες, πραγματικά, προθέσεις. Και όσες περισσότερες διακηρύξεις ακούμε για την προστασία των δασών, των δασικών εκτάσεων και γενικότερα του περιβάλλοντος – να το πούμε καθαρά – τόσο θα πρέπει να ανησυχεί και να ανασκουμπώνεται ο λαός μας,

Η αναθεώρηση του άρθρου 24 έχει μεγάλη ιστορία. Στο παρελθόν έγιναν κατ' επανάληψη προτάσεις στο όνομα της προστασίας του περιβάλλοντος, να επιδιωχθούν αλλαγές που τελικά θα οδηγούσαν στη χαλάρωση της οποιας προστασίας υπήρχε, οδηγούσαν στο να ανοίξουν, να διευρυνθούν οι δρόμοι για τον αποχαρακτηρισμό δασών και δασικών εκτάσεων για την παράδοσή τους στην κερδοσκοπική δραστηριότητα των μεγάλων συμφερόντων, των μεγαλοεπιχειρηματιών, των κατασκευαστών και μιας σειράς άλλων που ασχολούνται με την εμπορευματοποίηση της γης.

Θυμίζω επιγραμματικά: Νόμος 996/1979, επί Νέας Δημοκρατίας. Στο όνομα της προστασίας των χορτολιβαδικών εκτάσεων, του διαχωρισμού των χορτολιβαδικών εκτάσεων, αποχαρακτηρίζονται, σύμφωνα με τις εκτιμήσεις των δασολόγων, είκοσι πέντε εκατομμύρια περίπου στρέμματα δασικών εκτάσεων.

Είναι γνωστό βεβαίως, ότι εκείνος ο νόμος – αναφέρομαι στο ν. 996/1979 – κρίθηκε τελικά αντισυνταγματικός από το Συμβούλιο της Επικρατείας.

Η ζημιά, όμως, έγινε. Ο αποχαρακτηρισμός προχώρησε. Παρά το ότι ο νόμος ήταν αντισυνταγματικός, εκατομμύρια στρέμματα παραδόθηκαν στην κερδοσκοπική δραστηριότητα.

Στη συνέχεια είχαμε το νέο βήμα με κυβέρνηση ΠΑ.ΣΟ.Κ.. Νόμος 1734/1987. Αποχαρακτηρισμός των βοσκοτόπων τώρα. Σαραντά πέντε εκατομμύρια περίπου στρέμματα, σύμφωνα με τις εκτιμήσεις των δασολόγων, αποχαρακτηρίζονται από την προστασία που είχαν τα δάση και οι δασικές εκτάσεις και παραδίδονται στην επιχειρηματική δραστηριότητα. Και αυτός ο νόμος κρίνεται αντισυνταγματικός. Και πάλι, όμως, η ζημιά έγινε. Η εμπορευματοποίηση προχώρησε. Άνοιξε ο δρόμος για την επέλαση των επιχειρηματικών συμφερόντων.

Θα ήθελα στο σημείο αυτό να αναφέρω και κάτι ακόμα. Δεν είναι τυχαίο ότι στο στόχαστρο και της σημερινής, όπως και της προηγούμενης, κυβέρνησης είχε μπει το Συμβούλιο της Επικρατείας. Γιατί; Διότι το Συμβούλιο της Επικρατείας με τη νομολογία, που διαμόρφωσε, έβαζε εμπόδιο ακριβώς σε αυτές τις προσπάθειες, σε αυτές τις επιδιώξεις. Δεν είναι τυχαίο ότι μέσα από την κατάργηση ή –ας το πω έτσι– τον περιορισμό του δικτύου ελέγχου της συνταγματικότητας, που διέπνεε το δικαστικό μας σύστημα, έγιναν και στο παρελθόν με κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ και σήμερα με Κυβέρνηση Νέας Δημοκρατίας προσπάθειες έτσι ώστε ο έλεγχος συνταγματικότητας να γίνεται από άλλους σχηματισμούς, που θα βρίσκονται πιο κοντά στον έλεγχο, στη χειραγώγηση της Κυβέρνησης, ώστε να παρακαμφθούν τα όποια εμπόδια έμπαιναν στη δράση της, στις αποφάσεις τους από το Συμβούλιο της Επικρατείας, αλλά και από άλλους δικαστικούς σχηματισμούς.

Πάμε στην Αναθεώρηση του 2001. Η Αναθεώρηση του 2001 έδωσε τη δυνατότητα για τον αποχαρακτηρισμό, για την αλλαγή χρήσης στις ιδιωτικές δασικές εκτάσεις, η οποία μέχρι τότε απαγορευόταν. Υπήρχε πλήρης απαγόρευση, με το Σύνταγμα που ίσχυε μέχρι τότε, στο να αλλάξει η χρήση των ιδιωτικών δασικών εκτάσεων.

Είναι γνωστό –και το θυμόμαστε όλοι μας– ότι οι αρχικές προθέσεις και από το τότε κυβερνητικό κόμμα, το ΠΑ.ΣΟ.Κ. και από την τότε αξιωματική αντιπολίτευση της Νέας Δημοκρατίας ήταν να επιχειρηθεί ένα ακόμα μεγαλύτερο ρήγμα στη χαλάρωση της προστασίας των δασικών εκτάσεων, γεγονός, όμως, που δεν προχώρησε κάτω και από τις αντιδράσεις που υπήρχαν από ευρύτερα στρώματα του λαού μας, από τους οικολόγους, από οργανώσεις των εργαζομένων, που τους εμπόδιζε. Παρ' όλα αυτά, όμως, δεν στάθηκε δυνατόν να παρεμποδιστούν οι αρνητικές αλλαγές.

Επαναλαμβάνω ότι και με την Αναθεώρηση του 2001 δόθηκε η δυνατότητα για αλλαγή χρήσης στις ιδιωτικές δασικές εκτάσεις. Και ερχόμαστε τώρα στην πρόταση για τη συνταγματική Αναθεώρηση της Νέας Δημοκρατίας, η οποία θέλει να άρει, να απαλείψει και τα τελευταία εμπόδια που υπάρχουν στην επιχειρηματική δραστηριότητα.

Τα τελευταία χρόνια, τις τελευταίες δεκαετίες, ο ορεινός όγκος, τα δάση και οι δασικές εκτάσεις έχουν μπει για τα καλά στο στόχαστρο των δραστηριοτήτων των επιχειρηματικών ομίλων και άλλων επιχειρηματιών. Γιατί; Διότι διαμορφώθηκαν πλέον οι προϋποθέσεις για να αναδειχθούν σαν η νέα κότα με τα χρυσά αυγά. Έγινε η ανάπτυξη που έγινε στα νησιά, με τον τρόπο που έγινε, για τα οποία όλοι σήμερα λένε ότι οδήγησε στην υποβάθμιση του περιβάλλοντος. Σήμερα, πλέον, που διαμορφώνονται και άλλες ανάγκες, που διαμορφώνονται και άλλες δυνατότητες, μπήκε στο στόχαστρο του ορεινού όγκου, στο στόχαστρο της επιχειρηματικής δραστηριότητας ο ορεινός όγκος, τα δάση και οι δασικές εκτάσεις.

Όλα αυτά καλύπτονται πίσω από μεγαλόστομες διακηρύξεις καθαρά υποκριτικές. Τα τελευταία χρόνια έχουμε ακούσει όχι και λίγες υποκριτικές διακηρύξεις. Ξαφνικά τα τελευταία χρόνια ο ένας βιομήχανος έγινε φιλόμουσος, ο άλλος επιχειρηματίας έγινε φιλότεχνος, ο άλλος επιχειρηματίας ερωτεύτηκε την γλυπτική και ο άλλος τη ζωγραφική. Όλοι αυτοί θέλησαν να βάλουν στο χέρι τους τις πολιτιστικές δραστηριότητες.

Τώρα τους πήρε ξαφνικά όλους αυτούς ο πόνος για το περιβάλλον. Θέλουν να υιοθετήσουν, θέλουν ουσιαστικά να βάλουν στο χέρι τους, να επενδύσουν, να τους παραδοθούν χωρίς εμπόδια αυτές οι φυσικές ομορφιές της πατρίδας μας, που δημιουργούν προϋποθέσεις για την κερδοφορία του μεγάλου

κεφαλαίου. Άλλος θέλει να υιοθετήσει την Πεντέλη, άλλος θέλει να υιοθετήσει τον ορεινό όγκο της Πίνδου μέσα από διάφορα διαχειριστικά προγράμματα, με το αζημίωτο βέβαια, για να προχωρήσουν τις επενδυτικές τους δραστηριότητες.

Πίσω από αυτές τις υποκρισίες –θα το πούμε καθαρά– κρύβονται οι επιδιώξεις για να αρθούν όλα τα εμπόδια. Εκεί ακριβώς κατατείνει η πρόταση της Νέας Δημοκρατίας. Τι κάνει; Από τη μια μεριά ανεβάσει το όριο για τον χαρακτηρισμό δασικών εκτάσεων στο 1961. Έτσι, φεύγουν από τη μέση εκατομμύρια στρέμματα δασών και δασικών εκτάσεων που αποτυπώνονταν στις φωτογραφίες που προϋπήρχαν από τη δεκαετία του '30 και του '40. Φεύγουν από τη μέση.

Δεύτερον, προβλέπεται η αλλαγή χρήσης στις δασικές εκτάσεις. Κάνει το διαχωρισμό δασών-δασικών εκτάσεων με τη δυνατότητα να αλλάζει η χρήση των δασικών εκτάσεων για την οικιστική ανάπτυξη, για την επενδυτική δραστηριότητα είτε με τουριστικές επιχειρήσεις είτε με παραθεριστικές κατοικίες είτε και εγώ δεν ξέρω για ποιον άλλο σκοπό που θέλουν να αξιοποιήσουν οι επιχειρηματίες.

Ακούσαμε όλες αυτές τις μέρες τις υποκριτικές, θα έλεγα και πάλι, διακηρύξεις όλων αυτών των δυνάμεων που στήριζαν την αναθεώρηση του άρθρου 24 να βάζουν το εξής ερώτημα: Μα, δεν θέλετε να λυθούν τα προβλήματα στις περιοχές που η οικιστική ανάπτυξη τα δημιουργήσει, όπως για παράδειγμα στο Βύρωνα και σε άλλες περιοχές της Αθήνας; Θα έλεγα καλύτερα σε όλους αυτούς που επιμένουν να επαναλαμβάνουν τη στερεότυπη αυτή επιχειρηματολογία, να πάψουν να κρύβονται στα σπίτια να εργατικά, να πάψουν να κρύβονται μέσα στις κατοικίες των εργαζόμενων ανθρώπων. Κανένας και κανένα κόμμα δεν έβαλε ζήτημα να κατεδαφιστούν ή να παρθούν μέτρα σε βάρος αυτών των ανθρώπων.

Ποιος σας εμπόδισε αλήθεια, κύριοι και κυρίες, να λύσετε αυτά τα προβλήματα τα προηγούμενα χρόνια; Σας εμπόδιζε το άρθρο 24; Όχι βέβαια. Απλά τα συντηρούσατε για να τα χρησιμοποιείτε ως άλλοθι, έτσι ώστε με πρόσχημα τα προβλήματα αυτά να επιχειρηθεί η μεγάλη ανατροπή στην προστασία του περιβάλλοντος.

Δεν πρόκειται να συμφωνήσουμε στην αναθεώρηση του άρθρου 24. Δεν πρόκειται να δώσουμε άλλοθι σε υποκριτικές διακηρύξεις. Περισσεύουν οι υποκριτικές διακηρύξεις το τελευταίο διάστημα πότε για το ένα, πότε για το άλλο ζήτημα, όπως για παράδειγμα συμβαίνει με τη συμφωνία του Κιότο, που υποτίθεται ότι κατοχυρώνει ή κάνει βήματα για την προστασία του περιβάλλοντος. Στην πραγματικότητα, όμως, εκείνο που έρχεται να κατοχυρώσει, είναι τα συμφέροντα των πλούσιων χωρών, τα συμφέροντα των μεγάλων βιομηχανιών, που θέλουν να εμπορεύονται, να αγοράζουν δικαιώματα ρύπανσης.

Και γι' αυτό είναι όχι απλώς ανούσια, αλλά και υποκριτική η διαμάχη που εξόσπασε όσον αφορά τη μεταχείριση της χώρας μας στη Συμφωνία του Κιότο. Γιατί όλη αυτή η συζήτηση έχει να κάνει απλά με το αν θα έχουν δικαίωμα κάποιες μεγάλες επιχειρήσεις να εμπορευτούν, να αγοράσουν δικαιώματα ρύπανσης, όχι όμως να προστατεύσουν το περιβάλλον.

Είμαστε αντίθετοι, επαναλαμβάνω, στην αναθεώρηση του άρθρου 24, όπως δεν συμφωνούμε και με την αναθεώρηση του άρθρου 117 που μιλάει για την επιβολή ποινικών κυρώσεων για την παράλειψη αναδασώσεων. Αλήθεια, θα ήθελα να σας ρωτήσω το εξής: σας εμπόδισε κανείς, κανένα Σύνταγμα, καμιά συνταγματική διάταξη να επιβάλετε ποινικές κυρώσεις στην περίπτωση παράλειψης αναδασώσεων;

Αλλά το ζήτημα είναι στις ποινικές κυρώσεις μόνο κάποιων υπηρεσιακών παραγόντων; Βεβαίως δεν έχει κανένας αντίρρηση να παρθούν όλα τα μέτρα, να κατοχυρωθεί με όλους τους τρόπους ότι οι αναδασώσεις θα γίνονται και στις καμένες εκτάσεις και εκεί που χρειάζεται, γιατί δεν είναι μόνο οι καμένες εκτάσεις. Αλλά είναι μόνο ζήτημα υπηρεσιών ή είναι ζήτημα συνολικά πολιτικής, πολιτικών παρεμβάσεων;

Είμαστε αντίθετοι στην αναθεώρηση του άρθρου 29 του Συντάγματος, γιατί με πρόσχημα την αντιμετώπιση της διαπλοκής και την κατοχύρωση κανόνων διαφάνειας επιχειρείται μια ανεπίτρεπτη παρέμβαση στα οικονομικά και τη λειτουργία των

κομμάτων. Επαναλαμβάνω: με πρόσχημα. Γιατί, ας είμαστε ειλικρινείς, όσο θα υπάρχουν κόμματα και πολιτικές που υπηρετούν τα συμφέροντα της κερδοφορίας του κεφαλαίου, η διαπλοκή, όπως υπήρχε, θα υπάρχει και δεν αντιμετωπίζεται με νόμους και με αποφάσεις, όπως δεν αντιμετωπίστηκε με όσους νόμους έχετε ψηφίσει όλα αυτά τα χρόνια και εσείς εδώ στη χώρα μας, αλλά και στις άλλες καπιταλιστικές χώρες. Ποτέ και πουθενά δεν αντιμετωπίστηκε αυτό το πρόβλημα.

Ακούσαμε φωνές να λένε, πριν απ' όλα – με πρόσχημα τη διαφάνεια – να καταργηθεί, λέει, η ιδιωτική χρηματοδότηση. Να περιοριστούμε κατ' αποκλειστικότητα ή τουλάχιστον κατά κύριο λόγο στην κρατική χρηματοδότηση. Εμείς δεν κρύψαμε ποτέ ότι κύρια πηγή χρηματοδότησης είναι οι συνδρομές, οι εισφορές των μελών, των φίλων, των οπαδών μας, των εργαζομένων. Η κρατική χρηματοδότηση είναι ένα ελάχιστον ποσοστό στα συνολικά μας έσοδα.

Δεν πρόκειται να δεχτούμε, δεν πρόκειται να περιοριστούμε σε όποιους νόμους και αποφάσεις και αν πάρετε, γιατί με πρόσχημα τα οικονομικά των κομμάτων, επαναλαμβάνω, επιχειρείται μια γενικότερη παρέμβαση.

Όπως παρέμβαση επιχειρείται με την αφαίρεση του ελέγχου των οικονομικών από την αρμόδια Επιτροπή της Βουλής, η οποία, θυμίζω, στην προηγούμενη αναθεώρηση διευρύνθηκε...

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Θέλω δυο-τρία λεπτά, κύριε Πρόεδρε, για να ολοκληρώσω. Είναι και πολλά και κρίσιμα τα θέματα που συζητάμε.

Στην προηγούμενη αναθεώρηση, λοιπόν, σας θυμίζω ότι έγινε διεύρυνση της Επιτροπής με τους δικαστικούς. Σήμερα επιχειρείται να αφαιρεθεί ο έλεγχος από την Επιτροπή αυτή και να πάει σε καθαρά δικαστικούς σχηματισμούς, των οποίων η ηγεσία είναι διορισμένη από την Κυβέρνηση. Παλιότερα πρόθεση ήταν να μεταφερθεί στο Συνταγματικό Δικαστήριο. Η τελευταία πρόταση της Νέας Δημοκρατίας μιλάει για το Ελεγκτικό Συνέδριο.

Δεν μπορούμε να συμφωνήσουμε σε τέτοιες αλλαγές. Είναι προτιμότερο ο έλεγχος να γίνεται από Επιτροπή της Βουλής και να παίρνουν τα πολιτικά κόμματα την ευθύνη εάν και τότε θα επιβάλλουν κυρώσεις, με ποιους όρους και σε ποιον, παρά να αφαιρεθεί σε δικαστικούς σχηματισμούς, που θα λειτουργούν μέσα στα ασφυκτικά πλαίσια του υπηρεσιακού καθήκοντος, αλλά και από την άλλη πλευρά σε δικαστικούς σχηματισμούς που είναι χειραγωγούμενοι, που επιδιώκεται η χειραγωγήσή τους, θα έλεγα, από την εκάστοτε κυβέρνηση με το διορισμό της ηγεσίας τους.

Επαναλαμβάνω: σε κάθε περίπτωση είναι κεντρικό ζήτημα...

(Στο σημείο αυτό κτυπάει επαναληπτικά το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Κύριε Πρόεδρε, δυο-τρία λεπτά για να ολοκληρώσω.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Ναι, συνεχίστε, κύριε συνάδελφε.

ΑΧΙΛΛΕΑΣ ΚΑΝΤΑΡΤΖΗΣ: Επαναλαμβάνω, είναι κεφαλαίως ζήτημα. Το Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας απορρίπτοντας όλες αυτές τις υποκριτικές διακηρύξεις, διατυπώνει καθαρά τη θέση του ότι ως πηγή χρηματοδότησης παραμένουν οι εισφορές των εργαζομένων και θα επιμένουμε σε αυτές. Δεν πρόκειται να περιοριστούμε στα στενά πλαίσια που θέλετε να μας βάλετε.

Να θυμίσω ακόμη ότι στο παρελθόν – για να φανεί πόσο επικίνδυνες είναι οι διατάξεις – σε περιόδους βεβαίως οξυμένης ταξικής πάλης, υπήρχαν διώξεις, φυλακίσεις πολύχρονες, ακόμη και εκτελέσεις μόνο και μόνο για το λόγο της οικονομικής ενίσχυσης προς το Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας;

Αντιλαμβάνετε τι επικίνδυνους δρόμους μπορούν να ανοίξουν τέτοιου είδους διατάξεις και σε τι καταστάσεις μπορούμε να οδηγηθούμε αύριο, μεθαύριο, με την όξυνση της πολιτικής πάλης και αντιπαράθεσης;

Δεν θα συμφωνήσουμε ούτε και με την προσθήκη της παραγράφου 3, που αναφέρεται στους δημοκρατικούς κανόνες λειτουργίας των κομμάτων. Εσχωκομματικό είναι το πρόβλημα του κάθε κόμματος. Τα κόμματα είναι εθελοντικές οργανώσεις και

δεν μπορεί να ανοίξει ο δρόμος για την παρέμβαση του κράτους, όσον αφορά τη λειτουργία των κομμάτων. Τα δικαστικά όργανα ή οι δικαστικοί σχηματισμοί θα κρίνουν, εάν ένα κόμμα λειτουργεί δημοκρατικά, εάν πήρε δημοκρατικά τις αποφάσεις του, όπως για παράδειγμα εάν η απόφαση του Κ.Κ.Ε. ή κάποιου άλλου κόμματος για τη στήριξη των απεργών ήταν νόμιμη; Πού μπορούμε να οδηγηθούμε με τέτοιου είδους παρεμβάσεις; Είναι προφανές ότι δεν μπορούμε να αποδεχούμε και θα καταψηφίσουμε την πρόταση για την αναθεώρηση του άρθρου 29.

Καταψηφίζουμε, επίσης, την πρόταση για την αναθεώρηση του άρθρου 58, που αναφέρεται στο Συνταγματικό Δικαστήριο, διότι έχουμε συνολική αντίθεση στο Συνταγματικό Δικαστήριο.

Επί τροχάδην αναφέρω ότι είμαστε αντίθετοι και στην αναθεώρηση του άρθρου 62, που αναφέρεται στις βουλευτικές ασυλίες. Είναι γνωστό από την ιστορία μέσα από ποια ιστορική διαδρομή καθιερώθηκε. Η βουλευτική ασυλία θέλησε να προστατεύσει το Βουλευτή από πολιτικές διώξεις, έτσι ώστε να μπορεί απερίσπαστος να ασκεί τα καθήκοντά του. Είναι γνωστό ότι τα προηγούμενα χρόνια, με ομόφωνη απόφαση της Βουλής και όλων των τότε κομμάτων της Βουλής, έγινε αλλαγή του σχετικού άρθρου του Κανονισμού και ομόφωνα ρυθμίστηκαν οι κανόνες, σε ποιες περιπτώσεις δεν επιτρέπεται η άρση της ασυλίας, όπως όταν συνδέεται με την πολιτική δραστηριότητα κ.λπ. Ομόφωνα έγιναν αποδεκτές. Θεωρούμε ότι αυτή η διάταξη είναι επαρκής και δεν μπορούμε να προχωρήσουμε σε παραπέρα χαλάρωση που θα βάλει σε αμφισβήτηση την άσκηση της ανεμπόδιστης πολιτικής δραστηριότητας.

Κυρίες και κύριοι Βουλευτές, τελειώνω με το άρθρο για το ασυμβίβαστο των Βουλευτών. Είναι γνωστή η αντίθεσή μας στην καθιέρωση του ασυμβίβαστου από την προηγούμενη ακόμα Βουλή. Το Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας από την πρώτη στιγμή έχει επισημάνει ότι αυτό το άρθρο, παρά το ότι μπορεί να φαίνεται λογικοφανές και εκσυγχρονιστικό, θα δημιουργήσει προβλήματα στους Βουλευτές που ασκούν επαγγελματική δραστηριότητα –δεν αφορούσε, βεβαίως, τους Βουλευτές του Κ.Κ.Ε.- ενώ από την άλλη μεριά, δεν έθιγε και ούτε μπορούσε να θίξει εκείνους που ζούσαν από μετοχές, εισοδήματα ή άλλου είδους μερίσματα. Νομίζουμε ότι η ζωή επιβεβαίωσε την ορθότητα της σκέψης μας και γι' αυτό υποστηρίζουμε την αναθεώρηση του άρθρου 57, έτσι ώστε να προχωρήσουμε στην αλλαγή που πρέπει για να φύγει από τη μέση αυτό το εμπόδιο. Υπάρχουν, ασφαλώς, περιπτώσεις που χρειάζεται να συζητηθούν και να αντιμετωπιστούν. Εκεί που μπορεί η άσκηση επαγγελματικής δραστηριότητας να συνδέεται με δημόσιες υποθέσεις ή με οποιουδήποτε είδους αθέμιτες παρεμβάσεις, εκεί μπορεί και πρέπει να αντιμετωπιστεί με νομοθετική ρύθμιση.

Συμφωνούμε, λοιπόν, με την αναθεώρηση του άρθρου 57. Θεωρώ ότι η προτεινόμενη διάταξη είναι επαρκής με κάποια μικρή τροποποίηση και πιο συγκεκριμένα με την απάλειψη του τελευταίου εδαφίου. Συγκεκριμένα, θα έπρεπε να παραμείνει το πρώτο εδάφιο που αναφέρει ότι «με ειδικό νόμο μπορεί να καθορίζονται επαγγελματικές δραστηριότητες, πέραν αυτών που αναφέρονται στα προηγούμενα εδάφια, η άσκηση των οποίων δεν επιτρέπεται στους Βουλευτές».

ΠΑΝΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ: Θα το πει η κυρία Πρόεδρος.

ΑΧΙΛΛΕΑΣ ΚΑΝΤΑΡΤΖΗΣ: Εάν η διάταξη μείνει σ' αυτό το σημείο, είναι επαρκής και μπορεί να μας καλύψει, να λύσει όλα τα προβλήματα που υπάρχουν.

ΠΑΝΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ: Σωστό είναι αυτό.

ΑΧΙΛΛΕΑΣ ΚΑΝΤΑΡΤΖΗΣ: Όπως αναφέραμε, εάν υπήρχε ψήφιση επί της αρχής, εμείς θα καταψηφίζαμε. Δεν συμφωνούμε με τις αρνητικές αλλαγές που διαπνέουν συνολικά την κατεύθυνση και την πρόθεση και της Νέας Δημοκρατίας, αλλά και του Π.Α.Σ.Ο.Κ. και γι' αυτό καταψηφίζουμε και τις άλλες διατάξεις. Θα ψηφίσουμε, όμως, κάποιες διατάξεις, όπως αυτή του άρθρου για το ασυμβίβαστο, που μπορεί να μην επιλύουν βέβαια σοβαρά ζητήματα, λύνουν όμως υπαρκτά προβλήματα που πρέπει να αντιμετωπιστούν.

ΑΝΝΑ ΜΠΕΝΑΚΗ-ΨΑΡΟΥΔΑ: Το άρθρο 117 παράγραφος 3 δεν το ψηφίζετε;

ΑΧΙΛΛΕΑΣ ΚΑΝΤΑΡΤΖΗΣ: Το άρθρο 117, που αναφέρεται στα δάση, δεν το ψηφίζουμε.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Ευχαριστούμε τον κ. Κανταρτζή.

Η Κοινοβουλευτική Εκπρόσωπος της Νέας Δημοκρατίας και τώως Πρόεδρος της Βουλής κ. Μπενάκη έχει το λόγο για μία σύντομη παρέμβαση.

ΑΝΝΑ ΜΠΕΝΑΚΗ-ΨΑΡΟΥΔΑ: Κύριε Πρόεδρε, απλώς μία νομοτεχνική διατύπωση θέλω να κάνω, επειδή δεν ήμουν στην αρχή.

Στο άρθρο 57, παράγραφος 1, όπου διαγράφεται συμφωνία, θα πρότεινα να διαγραφεί από τη διατύπωση που έχουμε η τελευταία φράση: «Καθώς επίσης να καθορίζονται προϋποθέσεις, υπό τις οποίες οι Βουλευτές μπορούν να ασκούν επαγγελματία». Είναι περιττή αυτή η φράση, από το «καθώς» και πέρα, διότι μπορεί να δημιουργήσει κάποιες απορίες, σε σχέση με παλαιότερη νομοθεσία που ίσχυε και έθετε περιορισμούς, οπότε μπορεί να δημιουργηθούν ερμηνευτικά προβλήματα. Επομένως η διατύπωση του άρθρου σταματάει στις λέξεις: «...των οποίων δεν επιτρέπεται στους Βουλευτές».

Θα ήθελα να προχωρήσουμε και στην κατάργηση των παραγράφων 6 και 7, του άρθρου 115 του Συντάγματος. Είναι οι εκτελεστικοί νόμοι που συνδέονται με το ασυμβίβαστο, το οποίο καταργούμε. Εάν ψηφιστεί το άρθρο 57, δεν έχουν λόγο υπάρξεως οι παράγραφοι 6 και 7, του άρθρου 115.

Ευχαριστώ πολύ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Τώρα αυτή η πρόταση, κυρία Μπενάκη, πρέπει να τεθεί στην κρίση του Σώματος προφανώς, ή οι Υπουργοί είναι αυτοί οι οποίοι αποφαινόμενοι;

ΑΝΝΑ ΜΠΕΝΑΚΗ-ΨΑΡΟΥΔΑ: Οι Υπουργοί θα πουν τη γνώμη τους, δεν μετέχουν στην

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Κάναμε νέα διατύπωση προφανώς.

ΑΝΝΑ ΜΠΕΝΑΚΗ-ΨΑΡΟΥΔΑ: Νέα διατύπωση, ναι.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Και ποιος αποφαινόμενος επί της νέας διατυπώσεως, για να πάρει την τελική της μορφή, το Σώμα ή οι Υπουργοί;

ΑΝΝΑ ΜΠΕΝΑΚΗ-ΨΑΡΟΥΔΑ: Το Σώμα.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Άρα, πρέπει να ερωτηθεί το Σώμα.

ΑΝΝΑ ΜΠΕΝΑΚΗ-ΨΑΡΟΥΔΑ: Όχι, τίθεται υπό συζήτηση, γίνεται αποδεκτή και στη ψηφοφορία θα έρθει προς ψήφιση με τη νέα διατύπωση.

ΠΑΝΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ: Με την τελική διατύπωση.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Η οποία νέα διατύπωση πρέπει να γίνει από το Σώμα;

ΑΝΝΑ ΜΠΕΝΑΚΗ-ΨΑΡΟΥΔΑ: Δεν γίνεται δεκτή από το Σώμα, διότι εδώ δεν ψηφίζουμε, κάνουμε γενική συζήτηση. Απλώς τοποθετούνται τα κόμματα θετικά ή αρνητικά.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Άρα, εσείς κάνετε μία τοποθέτηση ως Νέα Δημοκρατία.

ΑΝΝΑ ΜΠΕΝΑΚΗ-ΨΑΡΟΥΔΑ: Ναι, ναι.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Εντάξει.

Ο γενικός εισηγητής της Νέας Δημοκρατίας κ. Πάνος Παναγιωτόπουλος έχει το λόγο.

ΠΑΝΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε. Έχει υποβάλει την παράκληση να προηγηθεί ο συνάδελφος κ. Κουβέλης, γιατί έχει μία σημαντική συνάντηση.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Πολύ ευχαρίστως.

ΠΑΝΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ: Είμαι στη διάθεσή του...

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Ο κ. Κουβέλης, λοιπόν, ως ειδικός αγορητής του Συνασπισμού Ριζοσπαστικής Αριστεράς έχει το λόγο.

ΦΩΤΗΣ ΚΟΥΒΕΛΗΣ: Ευχαριστώ, κύριε Παναγιωτόπουλε, και εσάς και τον κύριο Πρόεδρο για την αλλαγή της σειράς.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η συζήτηση και πάλι για το άρθρο 24 του Συντάγματος. Βεβαίως, η σημερινή πρόταση της Νέας Δημοκρατίας για την αναθεώρηση του άρθρου 24 του Συντάγματος είναι διαφορετική, σε σχέση με εκείνη που είχε καταθέσει στην προηγούμενη διαδικασία. Με τη νεότερη πρόταση εγκαταλείπει την αρχή της βιωσιμότητας και παραμένει

στην αρχή της αειφορίας και βεβαίως μετακινεί το χρονικό όριο για το χαρακτηρισμό των δασικών εκτάσεων και των δασών, από την 11η Ιουνίου του 1975, στο έτος 1961. Και πάλι, όμως, το πρόβλημα παραμένει και αν τυχόν ήθελε ψηφιστεί η Αναθεώρηση αυτή, θα διευρύνονταν οι πύλες εισόδου διαφόρων κερδοσκοπικών διαθέσεων για την προσβολή εκτάσεων που αναφέρονται στον πυρήνα του περιβάλλοντος που πρέπει να προστατευθεί, με το δεδομένο ότι δεν είναι ασφαλές όριο το έτος 1961, με το δεδομένο ότι υπάρχουν χαρτογραφήσεις, αεροφωτογραφίες, που μιλάνε για πολλά χρόνια πριν για το χαρακτηρισμό των εκτάσεων και όπως αυτός ο χαρακτηρισμός γίνεται από το Σύνταγμα.

Προσωπικά είμαι οπαδός του αξιώματος «άπαξ δάσος, πάντα δάσος». Και έχουμε την υποχρέωση να προσχωρήσει η Βουλή των Ελλήνων σ' αυτό το αξίωμα, με το δεδομένο ότι το περιβάλλον έχει ανάγκη στήριξης, προστασίας, σε μία στιγμή μάλιστα που δεν υπάρχει αντίθετη άποψη, πολιτική, κοινωνική, επιστημονική, ότι ο πλανήτης δεν είναι αθάνατος, όπως αθάνατη δεν είναι και η Ελλάδα από την άποψη του περιβάλλοντος που συστηματικά έχει λεηλατηθεί όλα τα προηγούμενα χρόνια.

Το κρίσιμο στοιχείο στην προτεινόμενη Αναθεώρηση, εκ μέρους της Νέας Δημοκρατίας -για το άρθρο 24 ομιλώ- είναι η διατύπωση: «Κατ' εξαίρεση η χωροταξική και πολεοδομική αναδιάρθρωση για την εξασφάλιση καλύτερων όρων διαβίωσης, αποτελεί λόγο δημοσίου συμφέροντος που επιτρέπει τη μεταβολή του προορισμού μόνο δασικών εκτάσεων. Νόμος ορίζει τα ειδικότερα μέτρα για την αντιμετώπιση της κλιματικής αλλαγής.»

Είναι προφανές ότι ανοίγει ο δρόμος, στο όνομα των αναγκών των χωροταξικών και πολεοδομικών σχεδιασμών, να προσβληθούν οι δασικές εκτάσεις με το πρόσθετο δεδομένο, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ότι ο χαρακτηρισμός μίας εκτάσεως ως δασικής και όχι ως δάσος, είναι εξαιρετικά ευχερής στη βάση της κείμενης νομοθεσίας.

Βεβαίως δεν θέλω να αναφερθώ λεπτομερέστερα στο θέμα αυτό για το λόγο ότι με δεδομένους τους παρόντες πολιτικούς συσχετισμούς δεν θα υπάρξει αναθεώρηση του άρθρου 24 του Συντάγματος και τούτο είναι ευτυχές με την έννοια ότι η οποιαδήποτε αναθεώρησή του θα σήμαινε δυνατότητες περαιτέρω προσβολής του περιβάλλοντος της χώρας.

Θέλω όμως να θέσω στην κρίση σας το ακόλουθο: Επιχειρείται η διάκριση μεταξύ δάσους και δασικής έκτασης, όταν είναι επιστημονικά βεβαιωμένο ότι αυτός ο διαφορετικός χαρακτηρισμός, δάσος από τη μία μεριά, δασική έκταση από την άλλη, είναι εξαιρετικά δυσχερής όσο και επικίνδυνος με το δεδομένο ότι η χλωρίδα της Μεσογείου και ειδικότερα η χλωρίδα της χώρας μας είναι κυμαινόμενη με τόση ένταση που πράγματι κανείς δεν μπορεί να διακρίνει με σαφήνεια τη δασική έκταση από το δάσος, όταν μάλιστα η δασική έκταση πολλές φορές εισέρχεται μέσα στο δάσος και διαμορφώνει συνθήκες για την ανάπτυξη του δάσους, όπως η επιστήμη επιμένει εδώ και πάρα πολλά χρόνια.

Σε κάθε περίπτωση, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ως Συνταγματισμός Ριζοσπαστικής Αριστεράς για τους λόγους που εξέθεσα, αλλά και για τους λόγους που άλλες φορές έχουμε συστηματικά εκθέσει, εμείς καταψηφίζουμε την αναθεώρηση του άρθρου 24 του Συντάγματος.

Σε ό,τι αφορά το άρθρο 29, για τα οικονομικά των κομμάτων και τα άλλα συναφή θέματα που εμπεριέχονται στη σχετική πρόταση της Νέας Δημοκρατίας, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, δεν χρειάζεται καμμία Αναθεώρηση η συγκεκριμένη διάταξη. Και δεν χρειάζεται διότι έχει επάρκεια το άρθρο 29 του Συντάγματος αναφορικά με τα οικονομικά και τα άλλα συναφή θέματα των κομμάτων, αλλά οφείλουμε να είμαστε ειλικρινείς: Σε τίποτε δεν εμπόδισε το άρθρο 29 να διαμορφώνονται τα αναγκαία στοιχεία της οικονομικής πολιτικής διαφάνειας. Σε τίποτε δεν εμπόδισε το άρθρο 29, να ελέγχονται μ' έναν αποφασιστικό τρόπο οι εκλογικές δαπάνες.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, δεν έχουμε νόμο που ορίζει το όριο των εκλογικών δαπανών; Προφανέστατα και έχουμε. Τηρείται; Εφαρμόζεται αυτός ο νόμος; Επίσης, προφανώς όχι.

Πείθεται κανένας ότι τα δηλούμενα εκλογικά έξοδα, οι δηλούμενες εκλογικές δαπάνες είναι αυτές που αντιστοιχούν στην πραγματικότητα; Μα, είναι πασιδύλο, εάν παρατηρήσουμε τα πράγματα, πως έχουμε αναντιστοιχία δηλούμενων δαπανών και δαπανών που έχουν πραγματοποιηθεί. Ή, ας μην κρυβόμαστε, δεν γνωρίζουμε τις αδιαφανείς διαδικασίες και τους σκοτεινούς δρόμους που επιλέγονται για τη λεγόμενη έμμεση, γκρίζα διαφήμιση, η οποία δεν καταγράφεται ούτε συνυπολογίζεται στο ύψος των δαπανών στη βάση της πρόβλεψης που γίνεται από τον υπάρχοντα νόμο, σε συνάφεια με το άρθρο 29 του Συντάγματος;

Και είναι ακριβές. Η πολιτική διαφάνεια δεν καθορίζεται με κάποιο νόμο. Η πολιτική διαφάνεια είναι το αποτέλεσμα συγκεκριμένης πολιτικής συμπεριφοράς. Η πολιτική διαφάνεια είναι το αποτέλεσμα συγκεκριμένων πολιτικών επιλογών, αλλά και των κοινωνικών ελέγχων που θα έπρεπε να υπάρχουν για την ασκούμενη πολιτική.

Διαφωνούμε κατά συνέπεια με την αναθεώρηση του άρθρου 29 του Συντάγματος, επισημαίνοντας επιπροσθέτως ότι τα ζητήματα της εσωκομματικής λειτουργίας είναι υπόθεση των ίδιων των κομμάτων και δεν είναι δυνατόν να οδηγούνται σε μία ασφυξία από τον καθορισμό κάποιων νομοθετικών κανόνων.

Σε ό,τι αφορά στην αναθεώρηση του άρθρου 57 του Συντάγματος για το λεγόμενο απόλυτο ασυμβίβαστο. Δεν θα επαναλάβω τα όσα έχω υποστηρίξει εδώ και πάρα πολύ καιρό, αλλά και όταν συζητούσαμε επί της αρχής της Αναθεώρησης του Συντάγματος. Και η διατύπωση που έκανε η κυρία Πρόεδρος, η αγαπητή συνάδελφος κ. Μπενάκη αναφορικά με το άρθρο 57, μας βρίσκει σύμφωνους, την αποδεχόμεθα, όπως ακριβώς τη διατυπώσατε, σε συνεννόηση και με μας και με το Κ.Κ.Ε.

Να μην επιμείνω και να μην αναφέρω τα αδιέξοδα που άρχισε να διαμορφώνει η καθιέρωση του άρθρου 57 του Συντάγματος στην αναθεώρηση του έτους 2001. Τα αποτελέσματα νομίζω ότι είναι ορατά ακόμη και για εκείνους που τότε υποστήριζαν ότι έπρεπε να καθιερωθεί το απόλυτο ασυμβίβαστο.

Σε ό,τι αφορά το άρθρο 58 για την εκδίκαση υποθέσεων που αφορούν στις εκλογές από το συνταγματικό δικαστήριο, επίσης δεν ψηφίζουμε την αναθεώρηση της συγκεκριμένης αυτής διάταξης για την ταυτότητα του λόγου μας σε σχέση με το άρθρο 100 που αποτελεί άρθρο που θα συζητηθεί σε άλλη ενότητα για την ίδρυση συνταγματικού δικαστηρίου, όπως προτείνεται από τη Νέα Δημοκρατία. Εκεί, διεξοδικότερα θα έχουμε τη δυνατότητα να αναπτύξουμε τους λόγους για τους οποίους διαφωνούμε με την ίδρυση του λεγόμενου συνταγματικού δικαστηρίου.

Σε ό,τι αφορά το άρθρο 62 για τη βουλευτική ασυλία. Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι και πάλι στο άρθρο 62 του Συντάγματος, ως σήμερα έχει, εξασφαλίζει επάρκεια. Άλλωστε η Βουλή των Ελλήνων εδώ και πάρα πολλά χρόνια έχει διαμορφώσει στέρεη την επιλογή να αποφασίζει την άρση της βουλευτικής ασυλίας όταν πρόκειται για πράξεις οι οποίες δεν αφορούν την πολιτική δράση του Βουλευτή. Και είναι ορθό να έχουμε άρση της βουλευτικής ασυλίας όταν αυτή ζητείται για πράξεις που δεν ανάγονται στη σφαίρα της πολιτικής λειτουργίας του Βουλευτή. Και αυτό η Βουλή, εδώ και κάμποσα χρόνια, το έχει εξασφαλίσει και μάλιστα το έχει εξασφαλίσει με μεγάλη θα έλεγα πλειοψηφία και τις περισσότερες φορές με ομοφωνία. Διαφωνούμε κατά συνέπεια με την αναθεώρηση του άρθρου 62 του Συντάγματος που αναφέρεται στη βουλευτική ασυλία.

Μ' αυτές τις σκέψεις έχω ολοκληρώσει και σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΣΥ.ΡΙΖ.Α.)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρας): Το λόγο έχει ο ισηγογής της Νέας Δημοκρατίας κ. Παναγιωτόπουλος.

ΠΑΝΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η ενότητα των υπό αναθεώρηση άρθρων του Συντάγματος που συζητούμε σήμερα είναι επίσης μία ενότητα στην οποία υπάρχουν άρθρα που έχουν γνωρίσει μία εξαιρετικά μεγάλη φόρτιση σε σχέση με την προβολή του περιεχομένου των προτάσεων στα Μέσα Μαζικής Επικοινωνίας. Επιτρέψτε μου να πω, σε κάποιο μέτρο η φόρτιση αυτή δημιουργείται -θα επαναλάβω κάτι που είπα χθες- από πολλαπλά συμπτώματα παραπληροφόρησης, τα οποία διαπιστώνο-

νται στην πράξη και έχουν ως σκοπό, σε πρώτη φάση, να αλλοιωθεί το πραγματικό περιεχόμενο, αλλά και οι προθέσεις της κυβερνητικής πρότασης.

Ξεκινάω, λοιπόν, από το άρθρο 24, για το οποίο έχουν γραφεί πολλά, έχουν γίνει κινητοποιήσεις, έχουν υπάρξει καταγγελίες. Κατηγορείται μία ολόκληρη παράταξη, η κυβερνώσα παράταξη, ότι περίπου με συνωμοτικό τρόπο έχει καταρτίσει αυτήν την πρόταση για την αναθεώρηση του άρθρου 24, προκειμένου να κάνει παραχωρήσεις σε καταπατητές δασικών εκτάσεων, σε «οικοπεδοφάγους» και σε κάθε λογής συμφέροντα, τα οποία θέλουν να επενδύσουν στην Ελλάδα με άφρονα τρόπο, προσβάλλοντας το περιβάλλον και επιλέγοντας την οδό ενός μοντέλου -θα έλεγα- ξέφρενης, εχθρικής προς το περιβάλλον οικονομικής ανάπτυξης. Ουδέν αναληθέστερο και θα σας εξηγήσω γιατί.

Να πάρουμε τα πράγματα με τη σειρά τους. Κατ' αρχάς, μία διαπίστωση, γιατί οι όποιες νομικές και συνταγματικές ρυθμίσεις πρέπει να έχουν ευθεία αναφορά στα προβλήματα της καθημερινής ζωής. Το σημερινό ισχύον πλαίσιο που αναθεωρήθηκε το 2001, ενώ είναι ένα καλό πλαίσιο, δηλαδή στα χαρτιά είναι ένα θετικό πλαίσιο λειτουργίας της πολιτείας στα θέματα του περιβάλλοντος, θεωρείτε ότι υπήρξε αποτελεσματικό στην εφαρμογή του για την αποτελεσματική προστασία του περιβάλλοντος, των δασών και των δασικών εκτάσεων στη χώρα μας; Η απάντηση είναι «όχι». Όπως, επίσης, και η νομολογία των διοικητικών δικαστηρίων κυρίως δεν αποτελεί ένα πλαίσιο αποτελεσματικής προστασίας του δασικού πλούτου της χώρας, κυρίως όχι λόγω κακής προθέσεως ή κακής συλλογιστικής, λόγω των υπερβολών που επιποχώρησαν σ' αυτήν τη διαδικασία και οδήγησαν σε αποφάσεις ανελαστικού χαρακτήρα.

Θα μιλήσω πιο συγκεκριμένα. Με βάση αυτήν τη λογική, από την οποία εμφορούντο πολλές αποφάσεις του Συμβουλίου της Επικρατείας, γι' αυτό μιλάμε για νομολογία, θα έπρεπε περιοχές του Λεκανοπεδίου, όπως ο Βύρωνα, όπως ο Δήμος Ψηφιδίου, όπως τμήματα -προσέξτε- του Παγκρατίου, εκεί που συνορεύει με το Δήμο Βύρωνα, θα έπρεπε να έχουν γκρεμιστεί. Το λέω για να τονίσω ότι μία απόφαση, η οποία με υπερβάλλοντα ζήλο επιχειρεί να προστατεύσει κάτι, μπορεί στην πράξη, επειδή θα αποδειχθεί αναποτελεσματική και μία εφαρμοσμένη, να αποτελέσει, παρά τη βούληση του συντάξαντος και υπογράφοντος την απόφαση αυτή, «παράθυρο» συνέχισης και εξάπλωσης της παρανομίας. Αυτή είναι η αλήθεια.

Βλέπουμε και στο θέμα των αυθαιρέτων τόσο καιρό μεγαλόστομες κουβέντες από πάρα πολλές κυβερνήσεις του παρελθόντος: «θα γκρεμίσουμε, θα κάνουμε, θα λιώσουμε τα συμπερόντα». Τα αυθαίρετα όχι μόνο ζουν και βασιλεύουν, αλλά επεκτείνονται με ταχύτατους ρυθμούς, σε όλες δε τις περιπτώσεις σε βάρος του περιβάλλοντος, σε πολλές περιπτώσεις σε βάρος των δασών και του δασικού πλούτου της χώρας. Εμείς τι λέμε; Εμείς λέμε «ελάτε να αναζητήσουμε, ελάτε να επιδιώξουμε το κρίσιμο, το βασικό στίγμα στην καθημερινή διαβίωση σ' ένα δημοκρατικό καθεστώς, μία ασφαλή ισορροπία, μία χρυσή τομή».

Από τη μια πλευρά, πρώτη επιδίωξη η προστασία του περιβάλλοντος και από την άλλη πλευρά, δεύτερη επιδίωξη ταυτόχρονα η δυνατότητα μιας βιώσιμης ανάπτυξης, η δυνατότητα της διοίκησης να λειτουργήσει μέσα στο πλαίσιο αυτής της λογικής.

Σε τι καθεστώς έχουμε οδηγηθεί σήμερα; Να έρχονται όλες οι έρευνες της κοινής γνώμης στην Ελλάδα και να αποδεικνύουν ότι οι πολίτες θεωρούν ως μια από τις πρώτες εστίες διαφθοράς στην ελληνική Δημόσια Διοίκηση τις πολεοδομίες και τις δασικές υπηρεσίες. Δεν το λέω εγώ, το λένε όλες οι έρευνες της κοινής γνώμης στην Ελλάδα. Έχει εμπεδωθεί αυτό στη συνείδηση του Έλληνα και της Ελληνίδας, του καθημερινού πολίτη από τις εκκρεμότητες που αντιμετωπίζει κάθε ελληνική οικογένεια και από τις όποιες συμπεριφορές απέναντι στο μέσο πολίτη που προέρχονται απ' αυτού του είδους τις υπηρεσίες.

Δεν πρέπει να τολμήσουμε, λοιπόν, να σπάσουμε αυτό το φαύλο κύκλο; Πρέπει να σταθούμε στις διακηρύξεις, στα καλά λόγια, στη θεωρητική προσέγγιση; Στα χαρτιά όλα έχουν καλά

ή περίπου καλά. Όταν όμως αντιμετωπίζουμε την πραγματικότητα, είναι αναπόδραστη κόλαση. Δεν πρέπει να σπάσουμε αυτόν τον κλοιό; Δεν πρέπει να ξεφύγουμε; Δεν πρέπει να αλλάξουμε τα πράγματα; Σας ικανοποιεί η σημερινή κατάσταση; Ελάτε, λοιπόν, με πνεύμα πρακτικό να διασφαλίσουμε πριν απ' όλα το περιβάλλον και μετά βιώσιμη ανάπτυξη η οποία θα σεβαστεί το περιβάλλον, θα σεβαστεί τις ανάγκες της καθημερινότητας και θα μπορέσει να μας πάει μπροστά.

Όπως ξέρετε, το 2001 το άρθρο 24 αποτέλεσε αντικείμενο αναθεώρησης, έγινε μια προσπάθεια εξισορρόπησης. Πρέπει να πούμε ότι για πρώτη φορά δόθηκε δυνατότητα αλλαγής προορισμού και για τα ιδιωτικά δάση και για τις ιδιωτικές δασικές εκτάσεις -και αυτό το τονίζω- κάτι που ερχόμαστε με τη δική μας πρόταση τώρα να αποκλείσουμε.

Τι λέμε; Βάζουμε ένα λογικό όριο. Είχαμε πάει στο 1975, την πρώτη μέρα εφαρμογής του νέου Συντάγματος μετά από την πτώση της χούντας. Συζητήθηκε στην επιτροπή. Αντηλλάγησαν απόψεις. Η Κυβέρνηση είναι έτοιμη να πεισθεί και από τα επιχειρήματα των άλλων πλευρών. Δεν είχε κάποιος ότι κατέχουμε το αλάθητο. Προσπαθούμε να προσεγγίσουμε, κατά το δυνατόν με τον απαραίτητο ορθολογισμό και πριν απ' όλα με γνώμονα το συμφέρον του τόπου μας, τόσο σημαντικά για τις επόμενες δεκαετίες θέματα.

Το 1961 επροτάθη; Το 1961. Και λέμε, λοιπόν, ότι βάζουμε ως όριο την 1η Ιανουαρίου του 1961. Και λέμε ότι αποδεδειγμένα ό,τι ήταν δάσος ή δασική έκταση την περίοδο εκείνη παραμένει για πάντα δάσος και δασική έκταση. Δεν υπάρχει καμμία δυνατότητα αλλαγής του προορισμού. Τελεία και παύλα. Για να υπάρχει και ασφαλεία δικαίου και να ξέρουν όλο το πλαίσιο του Συντάγματος μέσα στα οποία θα κινηθούν. Δεν είναι λογική αυτή η ημερομηνία; Έχει περάσει σχεδόν ήμισυ του αιώνα από τότε: 1961-2008. Σχεδόν μισός αιώνας. Δεν είναι λογική αυτή η ημερομηνία;

Επιπλέον, δεν σταματά μόνο εκεί. Εφαρμόζοντας την αρχή της αναλογικότητας προτείνουμε προκειμένου για δασικές εκτάσεις την υπαγωγή κατά περιοριστικό τρόπο στην ίδια ρύθμιση και των περιπτώσεων χωροταξικού και πολεοδομικού σχεδιασμού της χώρας που προβλέπονται στην παράγραφο 2 του άρθρου 24 του ισχύοντος Συντάγματος, ώστε σε όλες αυτές τις περιπτώσεις να θεωρείται δεδομένη η συνδρομή του δημοσίου συμφέροντος και να επιτρέπεται η μεταβολή του προορισμού των δασικών εκτάσεων με την ταυτόχρονη διασφάλιση όρων καλύτερης διαβίωσης.

Είναι πολύ λογικό το πλαίσιο. Νομίζω ότι εάν το δει κάποιος ή εάν δει την πρόταση της Νέας Δημοκρατίας, πέρα από τις παραδοξολογίες και από τα επιχειρήματα με τα οποία επιχειρούν ορισμένοι να παραπληροφορήσουν, δεν θα διστάσει να συμφωνήσει.

Εν πάση περιπτώσει έχω μεγάλο σεβασμό στις διαφορετικές προτάσεις και μιλάω για τις προτάσεις των παρόντων συναδέλφων από τις πολιτικές δυνάμεις που επέλεξαν να είναι οι Βουλευτές τους στην Αίθουσα.

Δεν λέω ότι κατέχουμε το αλάθητο, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας, του ΣΥ.ΡΙΖ.Α. και του Λαϊκού Ορθόδοξου Συναγερμού, λέμε όμως ότι επιχειρούμε μια λογική προσέγγιση, προσαρμοσμένη στις ανάγκες, τα αιτήματα, αλλά και στα προβλήματα της καθημερινής ζωής, όπως τείνει να διαμορφωθεί στις αρχές του 21ου αιώνα.

Τώρα, έρχομαι στο άρθρο 29. Γίνεται πολύς λόγος τα τελευταία χρόνια για την τιμή του πολιτικού κόσμου και κυρίως για τη διαύγεια και διαφάνεια του τρόπου με τον οποίο χειρίζεται τα οικονομικά του, τα οικονομικά της πολιτικής. Εγώ, όπως ξέρετε, προέρχομαι από το δημοσιογραφικό χώρο. Έκανα είκοσι τρία χρόνια μαχόμενη δημοσιογραφία, όπως και η συνάδελφος κ. Πιπιλή, ο κ. Γκιουλέκας. Υπάρχουν και άλλοι συνάδελφοι που δεν είναι παρόντες αυτήν τη στιγμή.

Θέλω όμως να ξεκαθαρίσω το εξής, ότι αποτελεί σπρέβλωση της δημοκρατίας όταν κάποιος φοράνε την «τήβεννο του εισαγγελέως» και του τιμητή του πολιτικού συστήματος, του δημοκρατικού βίου, της πολιτικής ζωής και οι ίδιοι δεν φροντίζουν για τη διαύγεια και τη διαφάνεια των οικονομικών τους. Η πολι-

τική δεν είναι επάγγελμα, κυρία Πιπιλή. Μιλώ για τους εσάει συναδέλφους μας, για μερίδας των εσάει συναδέλφων μας, κύριε Γκιουλέκα, των δημοσιογράφων.

Ο πολιτικός κόσμος τα τελευταία χρόνια έχει κάνει μεγάλα βήματα για την κατοχύρωση της διαφάνειας των οικονομικών της πολιτικής. Δεν λέω ότι δεν υπάρχουν σκιές. Δεν λέω ότι δεν υπάρχουν ερωτηματικά. Λέω όμως ότι αυτή η πρόταση της Νέας Δημοκρατίας αποτελεί επίσης μια γενναία προσέγγιση -η πρόταση δηλαδή που εμπεριέχεται στη δέσμη προτάσεων μας για την αλλαγή και του άρθρου 29 του ισχύοντος Συντάγματος- η οποία πάει την υπόθεση της τιμής και της προστασίας της τιμής της πολιτικής πιο μπροστά, ζητώντας να ανατεθεί ο έλεγχος της διαφάνειας της διαχείρισης του χρήματος των πολιτικών κομμάτων, της διαχείρισης του χρήματος από τους πολιτικούς, από τους Βουλευτές, έναν προς έναν, σε μια νέα ελεγκτική υπηρεσία του υπό ίδρυση συνταγματικού δικαστηρίου, με βάση τις αλλαγές που προτείνουμε στο άρθρο 100 του Συντάγματος.

Δεν μου επιτρέπει ο χρόνος να πω περισσότερα, για να προλάβω να περάσω στο άρθρο 57. Υπήρξα από την αρχή από τους σφοδρούς πολέμιους του άρθρου 57. Δεν το έκρυψα ποτέ. Και σε ορισμένες περιπτώσεις η αντίδρασή μου εντός και εκτός Βουλής έφτασε στα άκρα.

Το έκανα όχι για να υπερασπίσω συντεχνιακά συμφέροντα. Αποτελεί ύβρη αυτό που εκστομίζεται και διατυπώνεται από ορισμένες πλευρές, ότι ο αγώνας για την κατάργηση του άρθρου 57, για την αλλαγή του άρθρου 57, για την κατάργηση αυτής της συνταγματικής διατάξεως που θεσπίστηκε και αποτέλεσε τεράστιο θεσμικό ολίσθημα, εξυπηρετεί μια συντεχνία κάποιων.

Το άρθρο 57 αφορά την ποιότητα του πολιτικού προσωπικού σε μια σύγχρονη δημοκρατία. Αφορά στο πώς θα διαμορφωθεί ο χώρος των πολιτικών τις επόμενες δεκαετίες. Δεν θέλω να πω μεγαλοστομίες, από αυτές που λέγονται, αλλά θέλω να μιλήσω πρακτικά.

Ποιους θέλουμε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, να μπαίνουν στην πολιτική; Θέλουμε το παιδί του Παναγιωτόπουλου; Να ετοιμάσει ο Παναγιωτόπουλος το παιδί του; Αυτό θέλουμε; Ο γιος μου είναι είκοσι χρονών και είναι τριτοετής στη Νομική Σχολή.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

Προτρέπουμε ο ένας τον άλλον να ετοιμάζουμε τους γιους μας να μπουν στην πολιτική, χωρίς να ξέρουν τι είναι δίγραμμος επιταγή, χωρίς να έχουν κολλήσει ένσημα, χωρίς να έχουν πάει στην ουρά ενός ασφαλιστικού ταμείου να επικολλήσουν ένσημα, με τον παλιό τρόπο -τώρα έχει αλλάξει αυτή η διαδικασία- χωρίς να έχουν βγάλει μεροκάματο; Τέτοιας ποιότητας πολιτικούς ετοιμάζουμε;

Θέλουμε πολιτική των γόνων μόνο, των «τζακίων»; Θέλουμε πολιτική των εγκαθέτων επιχειρηματικών ομίλων, των υπαλλήλων; Και μετά λέμε, γιατί ο ελληνικός λαός στρέφει τα νώτα του από την πολιτική; Διερωτώμεθα; Ομφαλοσκοπούμε; Είναι σοβαρά πράγματα αυτά;

Θέλουμε το Βουλευτή να ποδηγετείται από τις εκάστοτε κομματικές ηγεσίες, να μην έχει φωνή, να μην υπακούει στην εντολή του Συντάγματος που τον θέλει να έχει -στο πλαίσιο, βεβαίως, της κομματικής προσηλωσης γιατί μέσω των κομμάτων πραγματούται η λαϊκή κυριαρχία- που απαιτεί...

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Ένα δύο λεπτά, κύριε Πρόεδρε ακόμη.

...ο Βουλευτής να έχει φωνή και αυτονομία και ανεξαρτησία σκέψης και λόγου;

Πόσο ανεξάρτητος θα είναι ένας Βουλευτής, υπάλληλος της κομματικής ιεραρχίας; Πόσο ανεξάρτητος θα είναι ένας Βουλευτής που του στερούμε την άσκηση ενός βασικού ανθρώπινου και ατομικού δικαιώματος, όπως είναι το δικαίωμα στο επάγγελμα; Πόσο ανεξάρτητος θα αυτεξούσιος θα είναι ένας Βουλευτής που τον καταδικάζουμε σε διαδικασίες υπαλληλοποίησης μέσα στο πολιτικό σύστημα, που είναι γαντζωμένος στο θώκο, στην εκλογή του, στο βουλευτικό του μισθό, ώστε να

μην μπορεί να δραπετεύσει, να μην μπορεί να σκεφθεί τη ζωή έξω απ' αυτή την ομηρία;

Με το άρθρο 57 οδηγούμεθα σε μία ομηρία του πολιτικού προσωπικού της χώρας, έτσι όπως ισχύει. Γι' αυτό η αλλαγή του είναι βασική δημοκρατική επιταγή. Και βεβαίως πρέπει να υπάρξουν περιορισμοί. Προβλέπεται. Η διατύπωση την οποία σας παρουσίασε πριν από λίγο η τέως Πρόεδρος της Βουλής κ. Μπενάκη είναι πάρα πολύ σωστή. Γίνεται πρόβλεψη και θα υπάρξουν περιορισμοί. Όμως άλλο το ένα κι άλλο το άλλο. Δεν μπορεί η Ελλάδα να είναι η μόνη χώρα στον κόσμο -και από τις αφρικανικές χώρες είμαστε πιο μπροστά- η οποία έχει επιλέξει να έχει στο Σύνταγμά της έναν τόσο επαίσχυντο θεσμικό περιορισμό.

Πρέπει να πω ότι εδώ πρέπει να κάνουμε κι εμείς την αυτοκριτική μας. Δεν έχει σημασία αν εγώ ήμουν πολέμιος. Και θα ήθελα να διατυπώσω τα συγχαρητήριά μου προς τα κόμματα της Αριστεράς -δεν ήταν τότε ο ΛΑ.Ο.Σ. στη Βουλή- για τη συνέπεια με την οποία υπερασπίστηκαν και εξακολουθούν να υπερασπίζονται αυτό το βασικό ατομικό και ανθρωπινό δικαίωμα, το δικαίωμα στην εργασία.

Κλείνω με το άρθρο 62 για τα θέματα της ασυλίας.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει επανειλημμένα το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Σ' ένα λεπτό μόνο, κύριε Πρόεδρε, ολοκληρώνω.

Η βουλευτική ασυλία, αν υπάρχει ως θεσμός, δεν υπάρχει επ' ωφελεία του Βουλευτή. Προσέξτε το, να το ξεκαθαρίσουμε αυτό προς κάθε κατεύθυνση. Υπάρχει επ' ωφελεία του ελληνικού λαού, επ' ωφελεία του εκλογικού σώματος, επ' ωφελεία των εντολών μας. Το να είναι ο Βουλευτής ανεξάρτητος και ανεγγίχτος από τυχόν διώξεις ή από απειλές διώξεων κατά τη διάρκεια της άσκησης των πολιτικών και κοινοβουλευτικών του καθηκόντων εντός και εκτός Κοινοβουλίου, αυτό γίνεται για να προστατευθεί ο Βουλευτής στην αποστολή της αντιπροσωπευτικής που του αναθέτει ο ψηφοφόρος, ο εντολέας, ο ελληνικός λαός. Δεν είναι λοιπόν προνόμιο η βουλευτική ασυλία όταν ο Βουλευτής εκτελεί τα πολιτικά του καθήκοντα. Επειδή όμως τα τελευταία χρόνια είχαμε παρεξηγήσεις, όπως για παράδειγμα, μάλωνα ο άλλος με τη γυναίκα του, είχε μια σύγκρουση διαζυγίου και φθάνουμε να ακούμε ότι δεν αίρεται η βουλευτική ασυλία. Ερχόμαστε να αποκαταστήσουμε την τάξη κι ερχόμαστε να εφαρμόσουμε κάτι που ήδη με τον Κανονισμό της Βουλής εφαρμόζεται και είναι προς τιμήν όλου του πολιτικού κόσμου.

Και τι λέμε; Η Βουλή μπορεί να αρνηθεί την άρση της ασυλίας μόνο στην περίπτωση που η δίωξη αφορά την άσκηση των πολιτικών, κοινοβουλευτικών καθηκόντων υπό τη στενότερη έννοια. Σε καμία άλλη περίπτωση! Αρα δεν υπάρχει βουλευτική ασυλία για κανέναν Βουλευτή και μόνο στην περίπτωση που η συγκεκριμένη δίωξη αφορά την άσκηση των υπό τη στενή έννοια βουλευτικών, κοινοβουλευτικών, πολιτικών καθηκόντων -για παράδειγμα, πας να διαμαρτυρηθείς κάπου για μία παρανομία στην εκλογική σου περιφέρεια κατ' εντολήν των εκλογέων που εκπροσωπείς- τότε αρνείται η Βουλή να άρει τη βουλευτική ασυλία.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

Νομίζω -και κλείνω- ότι οι προτάσεις είναι λογικές, είναι βγαλμένες όχι από θεωρητικά σχήματα αλλά μέσα από τα προβλήματα της καθημερινής ζωής προς τα οποία πρέπει να είμαστε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, σταθερά προσανατολισμένοι. Και απευθύνω προς τους συναδέλφους των κομμάτων της Αντιπολίτευσης λέγοντάς τους ότι και σ' αυτά τα θέματα νομίζω ότι μπορούμε να συμπέσουμε. Είναι προς το συμφέρον του πολιτικού συστήματος, είναι προς το συμφέρον της δημοκρατικής ομαλότητας, είναι προς το συμφέρον του ελληνικού λαού.

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούφρας): Ευχαριστούμε τον κ. Παναγιωτόπουλο.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, έχω την τιμή να ανακοινώσω στο Σώμα ότι τη συνεδριάσή μας παρακολουθούν από τα άνω δυτικά θεωρεία της Βουλής, αφού προηγουμένως ξαναγήθηκαν στους χώρους του Μεγάρου της Βουλής των Ελλήνων, σαρά-

ντα μέλη από το Κ.Α.Π.Η. Επανομής Θεσσαλονίκης (Β' Ομάδα). Η Βουλή τους καλωσορίζει και τους ευχόμαστε καλή παραμονή στην Αθήνα και καλή επιστροφή στην ιδιαίτερα πατρίδα τους.

(Χειροκροτήματα απ' όλες τις πτέρυγες της Βουλής)

Το λόγο έχει ο ειδικός αγορητής του Λαϊκού Ορθόδοξου Συναγερμού κ. Αθανάσιος Πλεύρης.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΠΛΕΥΡΗΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Σ' αυτήν την ενότητα είναι δύο βασικά άρθρα, τα οποία έχουμε να συζητήσουμε. Είναι το άρθρο 57 για το επαγγελματικό ασυμβίβαστο και το άρθρο 24 για την προστασία των δασών, για την οποία έχει γίνει πολύ μεγάλη κουβέντα, ιδιαίτερα μετά την καταστροφική λαίλαπα που βιώσαμε τον Αύγουστο, στα τέλη του καλοκαιριού σε όλη την Ελλάδα.

Εμείς, ως Λαϊκός Ορθόδοξος Συναγερμός από την πρώτη στιγμή –και είναι η πρώτη πρόταση νόμου που καταθέσαμε– προτείνουμε την εισαγωγή μαθήματος: «Περιβαλλοντικής Συνειδησης» στα σχολεία. Αυτό το κάναμε όχι ως ένα πυροτέχνημα, όπως ειπώθηκε, αλλά διότι πιστεύουμε ότι στις σκανδιναβικές και στις κεντροευρωπαϊκές χώρες που έχει αναπτυχθεί ένα υγιές οικολογικό κίνημα, αυτό δεν έγινε μια πρωία που σηκώθηκαν οι Γερμανοί και είπαν: «θα έχουμε οικολογική συνειδηση». Ήταν μια προεργασία πολλών ετών.

Σήμερα τι συμβαίνει; Σήμερα ξέρουν σ' αυτές τις χώρες ότι αν πάρουν μέτρα κατά του περιβάλλοντος, θα υπάρξει πολιτικό κόστος. Δυστυχώς, στην Ελλάδα, ο Έλληνας, ο οποίος μπορεί να θορυβήθηκε για τις καταστροφές που έγιναν, είναι ο ίδιος πολίτης που μόλις παίρνει το χαρτάκι από τα διόδια, το πετά, και βλέπετε πώς γεμίζει ο χώρος όλο χαρτάκια από το απόκομμα της απόδειξης όπου βρίσκονται τα διόδια. Διότι μπορεί ο Έλληνας να κραυγάζει για μια προστασία του περιβάλλοντος, στην πράξη όμως δεν του έχει γίνει βίωμα.

Δυστυχώς, αυτή η πρότασή μας δεν έγινε δεκτή από τα λοιπά κόμματα. Ελπίζω, τουλάχιστον, να αποτελέσει ένα έναυσμα μιας νέας πρότασης, ενδεχομένως όπως θέλησαν να πουν τα κόμματα της Αντιπολίτευσης, από την Κυβέρνηση, πιο καλά μελετημένης.

Όμως, η ουσία είναι να μπορέσει κάποια στιγμή να αναπτυχθεί η οικολογική συνειδηση και όχι ένα πολιτικό και κομματικό χρωματισμένο οικολογικό κίνημα. Διότι, σήμερα, η οικολογία στην Ελλάδα έχει «καπελωθεί» από κάποιους πολιτικούς φορείς και είναι γνωστό και δεν είναι τυχαίο ότι υπάρχουν οικολογικές συνιστώσες που συμπράττουν με διάφορα κόμματα και πολλές φορές εκφράζουν και θέσεις που δεν έχουν καμμία σχέση με την Οικολογία.

Το άρθρο 24 προσπαθεί να προστατεύσει τα δάση. Πώς είναι η κατάσταση αυτή τη στιγμή στην Ελλάδα; Αυτή τη στιγμή έχουμε μια κατάσταση, όπου υπάρχουν γύρω στις τετρακόσιες χιλιάδες αυθαίρετα είτε σε δάση είτε σε δασικές εκτάσεις. Το ερώτημα είναι τι κάνουμε;

Ουσιαστικά, το όλο πρόβλημα του άρθρου 24 ξεκινά από το ότι η νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας κρίνει ότι δεν αποτελεί δημόσιο συμφέρον η χωροταξική αναδιάρθρωση της χώρας, με αποτέλεσμα να μην υπάρχει δυνατότητα ενδεχομένως να αλλάξει ο συντελεστής δόμησης ή να νομιμοποιηθεί μια μερίδα αυθαιρέτων που υπάρχουν.

Αυτή τη στιγμή έχουμε δύο λύσεις. Η μία λύση είναι αυτή που ακούγεται από την πλευρά της Αριστεράς, ότι εμμένουμε σε μια κατάσταση ως έχει, ότι εμμένουμε στις αεροφωτογραφίες του '40, του '30, του '20, του '10, όποτε αυτές υπάρχουν.

Όμως αυτή η στάση για να είναι συνεπής θα πρέπει να έχει και μια συνέχεια. Τα τετρακόσιες χιλιάδες αυθαίρετα που έχουμε πάμε και τα γκρεμίζουμε διότι αυτή τη στιγμή μπορεί εδώ πέρα τα κόμματα της Αριστεράς να έρχονται και να λένε ότι υπάρχει αυτό το πρόβλημα και πρέπει να προστατεύσουμε τα δάση, όμως οι δημοτικοί και νομαρχιακοί τους σύμβουλοι πηγαίνουν στις περιοχές, όπως το Πέραμα, τα Μέγαρα, την Περιφέρεια Αττικής, τη Θεσσαλονίκη πάνω στα Πεύκα και τι τους λένε; Τους λένε: «εμείς θα σας προστατεύσουμε να μην σας πειράξουν τα σπίτια που έχετε».

Εδώ πέρα έχουμε, λοιπόν, δύο μέτρα και δύο σταθμά και λες

ότι θέλω την κατάσταση της απόλυτης προστασίας με αεροφωτογραφίες του '40 και συνεπώς πηγαίνεις στον πολίτη στα Μέγαρα, γιατί δεν είναι ο πολίτης της Εκάλης, είναι ο πολίτης στα Μέγαρα, δεν είναι ο πολίτης στο Ψυχικό, είναι ο πολίτης στην Σαλαμίνα. Και πας και του λες ευθαρσώς ότι εγώ έχω αυτή την συνειδητή πολιτική δεν με ενδιαφέρει κάτω από ποιες συνθήκες έγινε αυτό το αυθαίρετο κτίσμα, εγώ θα έρθω να στο γκρεμίσω!

Συνεπώς, είναι λαϊκισμός να λέει κάποιος: «αγαπώ τα δάση και δεν θέλω να πειραχθεί τίποτα», αλλά από την άλλη πλευρά να πηγαίνουμε σ' αυτούς που έχουν χτίσει κάτω από ιδιαίτερες συνθήκες, όπως οι προσφυγικές κατοικίες που υπάρχουν σε όλες αυτές τις περιοχές ή κάποια εξοχικά στη Λούτσα –που οπωσδήποτε στη Λούτσα, όπως λέγαμε και πριν, δεν έχει εξοχικό ο Βαρδινογιάννης και ο Κόκκαλης, έχουν κάποιοι άλλοι άνθρωποι– και να τους λέμε: «θα τα γκρεμίσουμε»!

Όσο, λοιπόν, δεν υπάρχει η συνεπής αυτή στάση, ποιο είναι το αποτέλεσμα; Το αποτέλεσμα είναι να μην υπάρχει ένα ουσιαστικό νομοθετικό πλαίσιο και να πληθαίνουν τα αυθαίρετα. Και γιατί πληθαίνουν τα αυθαίρετα; Γιατί γνωρίζουν αυτοί που χτίζουν ότι, ούτως ή άλλως, δεν μπορούν να το νομιμοποιήσουν βάσει του καθεστώτος που υπάρχει και από την άλλη πλευρά ότι δεν πρόκειται κανείς να τους πειράξει, γιατί θα είναι πολύ μεγάλο το πολιτικό κόστος και αν θέλετε και κοινωνικό. Δεν μπορούμε να γκρεμίσουμε τετρακόσιες χιλιάδες αυθαίρετα και να βγάλουμε δύο εκατομμύρια κόσμο στο δρόμο. Είναι μια πραγματικότητα αυτό. Συνεπώς ή μπορούμε φιλολογικά να μιλάμε για την προστασία των δασών ή πρακτικά να δούμε, με αυτή την κατάσταση που κακώς διαμορφώθηκε, τι μπορούμε να κάνουμε.

Εμείς –είναι και στην πρόταση της Νέας Δημοκρατίας– είχαμε αναφερθεί ότι πρέπει να μπει ένα όριο. Οι αεροφωτογραφίες του 1961 είναι ένα όριο. Ενδεχομένως και του 1975, που είχε ειπωθεί, ήταν ένα άλλο όριο. Αλλά να ξέρουμε ότι, ό,τι ήταν δάσος τότε θα παραμείνει δάσος.

Ποια είναι η πραγματικότητα; Δεν μπορώ να προστατεύσω το δάσος που υπήρχε το 1453, επειδή καταστράφηκε επί Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Αυτή η θέση: «άπαξ δάσος, πάντα δάσος» είναι πολύ ωραία θέση –και συμφωνούμε– αλλά υπάρχει και η πραγματικότητα. Δηλαδή, θα προστατεύσω κάτι που έχει χτιστεί, που έχει γίνει συνοικισμός, που δεν έχει πουθενά πράσινο; Πώς θα το προστατεύσω αυτό; Ή θα πάω να γκρεμίσω όλο το συνοικισμό που έγινε και θα το κηρύξω αναδασωτέο ή διαφορετικά θα πρέπει να βρω μια λύση.

Ο διαχωρισμός, όπως έχει γίνει, σε δάσος και δασικές εκτάσεις και η διατύπωση, όπως γίνεται, πράγματι παρέχει μια ασφάλεια υπό την έννοια ότι αναφέρεται μόνο σε δασικές εκτάσεις και όχι σε δάσος.

Αυτό που πιστεύουμε, όμως –και θα θέλαμε να το προσέξει η Κυβέρνηση– είναι το εξής. Θα μπορούσε μετά την παράγραφο που έχει προστεθεί, μετά το: «μόνο σε δασικές εκτάσεις» να γραφεί η φράση: «στο βαθμό που δεν πλήττεται η οικολογική ισορροπία», ώστε τέλος πάντων να έχουμε κάποια εχέγγυα ότι αργότερα ένα Συμβούλιο της Επικρατείας θα μπορούσε πραγματικά, βάσει αυτής της διατύπωσης, να δει σε ποιες περιπτώσεις η πολεοδομική αναδιάρθρωση της χώρας συνάδει με μια οικολογική ανάπτυξη, με μια βιώσιμη ανάπτυξη και πότε υπάρχει κίνδυνος καταχρήσεων.

Σας είπα ότι στο άρθρο 24 έχουμε αυτή την ένσταση. Πιστεύω ότι θα τη λάβει υπ' όψιν της η πλειοψηφία, ώστε να μπει το στοιχείο της οικολογικής συμπεριφοράς, της οικολογικής ισορροπίας.

Δεν μπορώ, όμως, να καταλάβω, γιατί δεν στηρίζουμε το άρθρο 117 παράγραφος 3. Αυτό, πραγματικά δεν μπορώ να το καταλάβω. Ο μόνος λόγος είναι μη τυχόν πουν κάποια μέσα στα κόμματα της Αριστεράς ότι σε αλλαγή του άρθρου για το περιβάλλον ήρθατε και συμπράξατε. Μα, το άρθρο 117 παράγραφος 3, όπως διατυπώνεται, δίνει μερικά εχέγγυα παραπάνω, καθώς αναφέρει ευθέως ότι υπάρχουν ποινικές και πειθαρχικές κυρώσεις σε αυτούς που δεν θα λάβουν τα μέτρα, ώστε να αναδασωθούν οι περιοχές που έχουν κηρυχθεί αναδασωτέες. Για

ποιο λόγο αυτό δεν το θέλουμε;

Θα μου πείτε το νομικό πλαίσιο ως έχει αυτή τη στιγμή, δεν αναφέρεται σε ποινικές και πειθαρχικές κυρώσεις; Βεβαίως και αναφέρεται, αλλά η προστασία είναι πολύ μεγαλύτερη όταν έχουμε επίπεδο συνταγματικής επιταγής, παρά ένα επίπεδο απλού νόμου, είτε αυτό είναι στο Διοικητικό Κώδικα είτε αυτό είναι στον Ποινικό Κώδικα.

Επισημαίνω για μια ακόμη φορά και πιστεύω ότι αν η Νέα Δημοκρατία αποδεχθεί τη διατύπωση που σας αναφέραμε, ότι μετά το: «μόνο δασικές εκτάσεις» μπει: «στο βαθμό που δεν πλήττεται η οικολογική ισορροπία», δεν υπάρχει απολύτως κανένα επιχείρημα σε όσους δεν θέλουν αυτή την αλλαγή στο άρθρο 24, διότι είναι μια πλήρης διατύπωση που μπορεί ακόμα και τον πλέον σκεπτικιστή απέναντι σ' αυτό το θέμα να τον πείσει ότι πράγματι γίνεται μια διατύπωση του άρθρου 24, για να βοηθήσει το πρόβλημα που έχει δημιουργηθεί και όχι για να δώσει δυνατότητες καταπάτησης των δασών.

Όσον αφορά στο άρθρο 29, εμείς διαφωνούμε. Και διαφωνούμε για δύο λόγους. Πρώτα απ' όλα, θεωρούμε πραγματικά απαράδεκτο αυτό που αναφέρεται στην παράγραφο 3, ότι δηλαδή νόμος περί κομμάτων καθορίζει τις ειδικότερες προϋποθέσεις για τη θέσπιση και την τήρηση κανόνων εσωκομματικής δημοκρατίας.

Το κάθε κόμμα παίρνει εντολή από τον ελληνικό λαό και εκπροσωπεί το Ελληνικό Έθνος βάσει του Συντάγματος. Δεν είναι δυνατόν μ' έναν απλό νόμο να πούμε πώς θα είναι το επίπεδο εσωκομματικής δημοκρατίας σ' ένα κόμμα. Δηλαδή, αύριο, το ΠΑ.ΣΟ.Κ., λόγω χάριν –επειδή έκανε και τις εκλογές του πρόσφατα για το νέο του Αρχηγό– μπορεί να μας πει ότι για να επιλέγει το κόμμα έναν Αρχηγό, θα πρέπει να κάνει εκλογές, να ψηφίζουν και αυτοί των δεκαπέντε ετών, να ψηφίζουν και οι μετανάστες και ουσιαστικά να αλλοιώσει τις δομές του κόμματος, όπως το ίδιο επιθυμεί βάσει του καταστατικού του. Και μπορεί να υπάρχουν συγκεκριμένα όργανα.

Όπως γνωρίζετε, προκειμένου να υπάρξει ένα κόμμα, υπάρχει δήλωση που γίνεται στον Άρειο Πάγο για δημοκρατική λειτουργία και σεβασμό στο δημοκρατικό πολίτευμα και δεν υπάρχει απολύτως κανένας λόγος να υπάρχει ειδικός νόμος που να ορίζει πώς θα είναι το εσωτερικό του κόμματος ή σε ποιο βαθμό ενδεχομένως θα μπορεί να επεμβαίνει ένα κόμμα και κατά πόσο αυτό θα είναι σύμφωνα με τις αρχές της δημοκρατίας.

Όσον αφορά τα οικονομικά των Βουλευτών και των Κομμάτων, ας είμαστε ειλικρινείς. Ο έλεγχος είναι τυπικός. Δεν γίνεται κανένας απολύτως ουσιαστικός έλεγχος. Και όταν μιλάμε για τυπικό έλεγχο, εννοούμε ότι μαζεύουμε πέντε παραστατικά και τα πηγαίνουμε εδώ στην επιτροπή. Και δεν ξέρω αν υπάρχει έστω και μία περίπτωση –μπορεί και να υπάρχει και να μου διαφεύγει– όπου υπήρξε κάποια ποινή σε κάποιον Βουλευτή.

Δεν φταίει η συνταγματική επιταγή. Ούτε να πιστεύετε ότι αν ο έλεγχος μεταφερθεί στο Ελεγκτικό Συνέδριο, όπως λέτε, ξαφνικά ως δια μαγείας θα πάμε σε ουσιαστικό έλεγχο. Η πραγματικότητα είναι ότι απουσιάζει πολιτική βούληση πραγματικά να ελεγχθούν τα οικονομικά των Βουλευτών. Αυτή τη στιγμή δεν υπάρχει «πόθεν έσχες». Υπάρχει «τι έσχες», τι έχεις δηλαδή. Δεν υπάρχει το «από πού το βρήκες». Γίνονται δηλώσεις –τα γνωρίζετε– και οι λογαριασμοί των Βουλευτών δεν έχουν ανοιχτεί ποτέ. Γνωστό περιστατικό και αυτό. Δεν έχει ανοιχτεί ποτέ λογαριασμός Βουλευτή. Πηγαίνει κάποιος στην επιτροπή που υπάρχει εδώ στη Βουλή και δηλώνει ότι έχει 1.000.000 ευρώ. Δεν θα τον ρωτήσουν ούτε πού το βρήκε ούτε τι έκανε –αναφέρομαι σ' αυτόν που θα είναι για πρώτη φορά Βουλευτής– και δεν θα ελέγξουν ούτε αν πραγματικά υπάρχει αυτό το ποσό μέσα στο λογαριασμό.

Συνεπώς, έχουμε έναν πραγματικά τυπικό έλεγχο. Και, βέβαια, ακόμα και τα ποσά των εκλογικών δαπανών –και αυτό πρέπει να το γνωρίζετε πολύ καλύτερα οι Βουλευτές της Πλειοψηφίας– απέχουν παρασάγγας από τα πραγματικά ποσά που διατίθενται σ' έναν εκλογικό αγώνα.

Εμείς θεωρούμε ότι θα πρέπει να παραμείνει ο έλεγχος στη Βουλή, γιατί αν πάει στο Ελεγκτικό Συνέδριο, μετά θα λέμε: «α, υπήρξε ο έλεγχος του Ελεγκτικού Συνεδρίου, ανεξαρτησία της

δικαιοσύνης, δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα, όλα λειτουργούν ομαλά». Ας αναλάβουμε την ευθύνη. Θα μπορούσε και η επιτροπή εδώ να είχε και συνδρομή δικαστικών φορέων και να γίνεται ουσιαστικός έλεγχος. Αυτό είναι που μας ενδιαφέρει.

Το άρθρο 57 πραγματικά μπορεί να ήταν η πιο ατυχής διατύπωση άρθρου που υπάρχει στην νεώτερη Ελλάδα από τη στιγμή που υπήρξε Σύνταγμα. Το έθεσε εδώ πέρα πολύ σωστά και ο κ. Παναγιωτόπουλος. Και ποια είναι η πραγματικότητα; Το ασυμβίβαστο ευνοεί είτε γόνους πολιτικών οικογενειών που πολλοί απ' αυτούς ενδεχομένως δεν έχουν εργαστεί διότι γεννήθηκαν με δεδομένο ότι κάποια στιγμή θα κυβερνήσουν την Ελλάδα –γιατί υπάρχουν συγκεκριμένες οικογένειες που κυβερνούν την Ελλάδα μετά το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο και εντεύθεν– ή διαφορετικά, απευθύνεται σε ανθρωπούς που έχουν λύσει το βιοποριστικό τους πρόβλημα, που έχουν ενδεχομένως ανώνυμες εταιρείες, οπότε δεν τίθεται θέμα ασυμβίβαστου. Και ποιοι πλήττονται κυριολεκτικά; Πλήττονται τα προσωποπαγή επαγγέλματα.

Αυτή τη στιγμή, εμείς θέλουμε ο Βουλευτής να μην είναι ανεπάγγελτος. Δεν μπορεί το σύστημα να κάνει το Βουλευτή ανεπάγγελο και, τελικά, να τιμωρούμε τον επιτυχημένο επιστήμονα. Δηλαδή, αν κάποιος είναι επιτυχημένος γιατρός, πρέπει να τον τιμωρήσουμε και να του πούμε ότι δεν μπορεί να έρθει στην πολιτική;

Και θα σας πω ότι για το δικηγορικό επάγγελμα που ασκώ, καταλαβαίνω ότι πρέπει να υπάρχει ένα πλαίσιο περιορισμών, γιατί ένας Βουλευτής μπορεί, ενδεχομένως, βάσει της ιδιότητάς να επηρεάσει κάποιες καταστάσεις. Ένας μαιευτήρας τι καταστάσεις θα επηρεάσει; Θα πάει κάποια γυναίκα να γεννήσει σε έναν μαιευτήρα γιατί είναι Βουλευτής; Προφανώς όχι.

Το επαγγελματικό ασυμβίβαστο ήταν μία απαράδεκτη ρύθμιση, που ουσιαστικά ποινικοποίησε και τιμώρησε τον επιτυχημένο επιχειρηματία, τον επιτυχημένο πολίτη, τον επιτυχημένο επιστήμονα. Ναι, να υπάρχει ένας περιορισμός, τον οποίο να θέτουν οι ίδιοι οι σύλλογοι. Για παράδειγμα, ο Δικηγορικός Σύλλογος, ο Ιατρικός Σύλλογος κ.ο.κ. να θέτουν τους περιορισμούς.

Μάλιστα, η διορθωμένη διατύπωση είναι ακόμα καλύτερη, γιατί δεν αφήνει κανένα περιθώριο, ώστε να πλανάται το φάσμα του επαγγελματικού ασυμβίβαστου πάνω από τα κεφάλια των Βουλευτών.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Σε ένα λεπτό τελειώνω, κύριε Πρόεδρε.

Πιστεύουμε πολύ ότι πρέπει να φέρουμε μέσα στο ελληνικό Κοινοβούλιο τους επιτυχημένους από κάθε κλάδο και όχι να δίνουμε το δικαίωμα σε κάποιους να λένε ότι είμαστε ανεπάγγελοι.

Όσον αφορά το άρθρο 58, στη φιλοσοφία του είναι σωστό. Δηλαδή, αν τυχόν γίνει Συνταγματικό Δικαστήριο, λογικό είναι το κύρος των εκλογών να ελέγχεται από το Συνταγματικό Δικαστήριο. Όμως, εμείς διαφωνούμε –αύριο θα γίνει εκτενώς η κουβέντα– διότι πιστεύουμε στο διάχυτο έλεγχο της συνταγματικότητας των νόμων, στον οποίο θα αναφερθούμε εκτενώς αύριο.

Τέλος, θα ήθελα να πω δυο λόγια για την ασυλία του Βουλευτή. Η ασυλία πράγματι δεν είναι ένα προνόμιο του Βουλευτή, αλλά ένα εχέγγυο για την υγιή λειτουργία της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας. Ουσιαστικά αποτελεί ένα προνόμιο της δημοκρατίας.

Η μη άρση, πράγματι θα πρέπει να αναφέρεται στην πολιτική δραστηριότητα του Βουλευτή και όχι αναγκαστικά στον τομέα των κοινοβουλευτικών του δραστηριοτήτων. Ένας Βουλευτής και στην τηλεόραση όταν βρίσκεται και εκφράζει πολιτικές θέσεις και σε ένα συνδικαλιστικό όργανο αν είναι, προφανώς ασκεί πολιτική δραστηριότητα. Όμως, δεν θα πρέπει να υπάρχει επέκταση σε εγκλήματα του κοινού ποινικού δικαίου. Αυτό είναι κάτι το αυτονόητο.

Και πραγματικά, ίσως είναι ατυχής και η διατύπωση του άρθρου 61 του Συντάγματος, όπου τελικά αυτό θα έπρεπε να αναθεωρηθεί, γιατί δίνει τη δυνατότητα για συκοφαντική δυσφήμιση να γίνεται άρση της ασυλίας. Και αυτό ισχύει, αν

σκεφθούμε ότι για το 90% των αδικημάτων, για τα οποία κινδυνεύει ένας Βουλευτής, να του ζητηθεί η άρση, είναι θέματα αντιλήψεων που θα εκφράσει, με άμεση συνέπεια να υπάρχει ο κίνδυνος -βάσει του άρθρου 61- να αρθεί η βουλευτική ασυλία.

Εμείς αντίστοιχα πιστεύουμε ότι θα έπρεπε η ασυλία να καλύπτει την περίοδο που κάποιος είναι Βουλευτής. Εάν τυχόν εμένα μου έχει ασκηθεί ποινική δίωξη δύο και τρία χρόνια πριν εκλεγώ Βουλευτής και λόγω της καθυστέρησης της δικαιοσύνης δεν έχει εκδικασθεί η υπόθεση, γιατί θα πρέπει να προστατευθώ, από τη στιγμή που αποδεδειγμένα δεν ήταν στα πλαίσια της πολιτικής μου δραστηριότητας;

Τέλος, για μας πολύ πιο ουσιαστικός από το άρθρο 62, που αφορά την ασυλία του Βουλευτή, είναι ο απαράδεκτος νόμος περί Υπουργών που υπάρχει και ο οποίος ευθέως λέει ότι κανένας Υπουργός στην Ελλάδα -ακόμα και αν τον πιάσουμε να κλέβει- δεν πρόκειται να τιμωρηθεί, διότι είναι τόσο πολύ εύκολη η παραβίαση του χρόνου του αξιοποιήσιμου -και έχουμε εξάλειψη του αξιοποιήσιμου, με το που υπάρξουν δεύτερες εκλογές- με άμεση συνέπεια πραγματικά να μην πείθουμε τον κόσμο ότι θέλουμε ένα σύστημα που θα λογοδοτεί, αλλά ένα σύστημα που θα καλύπτει τις δυνατότητες είτε της ασυλίας του Βουλευτή -ποτέ να μη φτάνει στα δικαστικά έδρανα- είτε τον πραγματικά απαράδεκτο και αντισυνταγματικό -κατά τον εισαγγελέα του Αρείου Πάγου στην υπόθεση «Δ.Ε.Κ.Α.» του κ. Σανιδά- αυτό νόμο που αν συνεχίσει να υπάρχει, δεν μας τιμά ως δημοκρατία και δεν θα δώσει ποτέ τη δυνατότητα σε Υπουργούς να λογοδοτήσουν ό,τι και να κάνουν.

Και αυτό είναι κάτι που ήδη πληρώσαμε, γιατί και στο Χρηματιστήριο δεν λογοδότησε κανείς και στη «SIEMENS» δεν ξέρουμε αν θα λογοδοτήσει κανείς, βάσει αυτού του νόμου. Όσο, λοιπόν, υπάρχει αυτός ο νόμος περί ευθύνης Υπουργών, δεν μπορούμε να πείσουμε τον ελληνικό λαό ότι έχουμε πολιτική βούληση για τη διαφάνεια.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του Λαϊκού Ορθόδοξου Συναγερμού)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Ευχαριστούμε τον κ. Πλεύρη.

Το λόγο έχει ο ειδικός εισηγητής της Νέας Δημοκρατίας κ. Αθανάσιος Μπούρας.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΜΠΟΥΡΑΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κύριε Πρόεδρε, κύριοι Υπουργοί, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, δεν θα αναφερθώ σε όλα τα άρθρα αυτής της ενότητας. Απλώς θα πω κι εγώ, όπως ειπώθηκε με πολύ εύγλωττο τρόπο, όχι μόνο σήμερα αλλά σε όλη αυτήν τη διαδικασία που προηγήθηκε και από την περασμένη Βουλή, ότι είναι ανάγκη να αναθεωρηθούν και το άρθρο 29 και το άρθρο 57 και το άρθρο 58 και το άρθρο 62. Ο κ. Παναγιωτόπουλος ήταν πλήρως αναλυτικός. Το ίδιο και οι συνάδελφοί μου που θα ακολουθήσουν. Θα ασχοληθώ μόνο με την αναγκαιότητα τροποποίησης των άρθρων 24 σε συνδυασμό με το άρθρο 117.

Η Νέα Δημοκρατία αισθάνεται ιδιαίτερα υπερήφανη, γιατί για πρώτη φορά ο αείμνηστος Κωνσταντίνος Καραμανλής με το Σύνταγμα του 1975, μέσα από συνταγματική ρύθμιση με το άρθρο 24, προέβλεψε την προστασία των δασών, των δασικών εκτάσεων και γενικότερα του φυσικού περιβάλλοντος. Αυτό μας δίνει το δικαίωμα να ισχυριστούμε ότι δεν είμαστε λιγότερο ευαίσθητοι για την προστασία του περιβάλλοντος απ' όλους όσοι σήμερα έχουν σηκώσει αυτήν τη σημαία.

Αυτή η παρακαταθήκη μάς δημιουργεί και ιδιαίτερες ευθύνες. Σήμερα μάλιστα που όλη η ανθρωπότητα βιώνει τις επικίνδυνες για το μέλλον του πλανήτη κλιματικές αλλαγές, οι ευθύνες όλων μας είναι μεγάλες και δεδομένες. Ορισμένοι -σκόπιμα ή όχι- κινδυνολογούν και προσπαθούν να φοβίσουν την κοινωνία, που δικαίως τον τελευταίο καιρό φοβάται, για το περιβάλλον και τις κλιματικές αλλαγές. Η προσπάθειά μας, απεναντίας, τείνει στη λειτουργικότητα των άρθρων 24 και 117, που δεν λειτουργούν, για την καλύτερη προστασία των δασών και των δασικών εκτάσεων.

Ορισμένες διατάξεις που θεσπίστηκαν σε εφαρμογή των άρθρων 24 και 117 λειτούργησαν διαχρονικά προς τη σωστή κατεύθυνση για αρκετά χρόνια. Για πολλές από αυτές χρειά-

στηκε αργότερα να γίνουν κάποιες αλλαγές, προκειμένου να προσαρμοστούν στα νέα δεδομένα. Μερικές από τις αλλαγές αυτές δεν απέδωσαν και η εφαρμογή τους στην πράξη κατέδειξε ανυπερβλήτες δυσκολίες, που και τα δάση δεν προστατεύσαν, αλλά και τους χιλιάδες συμπολίτες μας κρατούν σε αγωνιώδη ομηρία, όταν οικισμοί, ακόμη και τμήματα πόλεων, βρίσκονται σε αυθαιρεσία.

Πρέπει, λοιπόν, με ρεαλισμό να προχωρήσουμε στις αλλαγές και στις συμπληρώσεις εκείνες που θα βοηθήσουν να ξεπεράσουμε τα προβλήματα και που θα ανταποκρίνονται στις σημερινές απαιτήσεις αλλά και στις μελλοντικές εξελίξεις.

Η προστασία του φυσικού περιβάλλοντος ήταν, είναι και θα είναι υποχρέωση της πολιτείας αλλά και χρέος των πολιτών. Το δάσος και οι δασικές εκτάσεις, που είναι ο κυριότερος παράγοντας του φυσικού περιβάλλοντος, πρέπει να προστατεύονται και η οποιαδήποτε αλλαγή χρήσης τους πρέπει να υπαγορεύεται αυστηρά από την εξυπηρέτηση του δημοσίου συμφέροντος και να μην υποθηκεύει το μέλλον.

Δεν αμφισβητεί κανείς ότι και η προηγούμενη Αναθεώρηση του 2001 απέβλεπε στην αντιμετώπιση των αδιεξόδων που είχαν δημιουργηθεί και στην εξυπηρέτηση της δημόσιας ωφέλειας και της προστασίας του περιβάλλοντος. Η περαιτέρω νομολογία που προέκυψε, ερμηνεύοντας τις διατάξεις του άρθρου 24, σε συνδυασμό με το άρθρο 117, περιέπλεξε ακόμη περισσότερο τα προβλήματα και δημιούργησε νεότερα και μεγαλύτερα αδιέξοδα.

Σκεφθείτε μόνο ότι η εκκρεμότητα για τη συνταγματικότητα του εκτελεστικού νόμου 3208/2003 έχει σταματήσει -το τονίζω- την πρόοδο της οριστικοποίησης των δασικών χαρτών και έχει τελματώσει -επιμένω- σχεδόν το χαρακτηρισμό των εκτάσεων, για τις οποίες υπάρχουν αμφισβητήσεις, ενώ χιλιάδες συμπολίτες μας ταλαιπωρούνται για πολλά χρόνια στα δασαρχεία όλης της χώρας, τα οποία αδυνατούν να ολοκληρώσουν αυτές τις εκκρεμότητες.

Ακόμη, δεκάδες νόμιμοι οικοδομικοί συνεταιρισμοί βρίσκονται για δεκαετίες σε ομηρία και αδιέξοδο.

Όπως γνωρίζετε, το Σύνταγμα είναι ο καταστατικός χάρτης της χώρας και δεν μπορεί να ρυθμίζει λεπτομέρειες, τη ρύθμιση των οποίων βέβαια αναθέτει στο νομοθέτη, δηλαδή σε μας, στη Βουλή. Δυστυχώς, όμως, από το 1975 μέχρι και σήμερα σωρεία αμφισβητήσεων, ερμηνειών και νομολογιών δημιουργούν μεγάλα προβλήματα και σ' αυτήν ακόμη την προστασία των δασών και δασικών εκτάσεων, αλλά και σε έναν πολύ μεγάλο αριθμό Ελλήνων πολιτών.

Αν, λοιπόν, θέλουμε πραγματικά να προστατεύσουμε αποτελεσματικά και τις δασικές εκτάσεις και τα δάση, να λύσουμε προβλήματα που επί πολλά χρόνια παραμένουν άλυτα και δεν πρόκειται να λυθούν, πρέπει με τόλμη και θάρρος, βασιζόμενοι στις αρχές της αναλογικότητας, της βιώσιμης ανάπτυξης και της αειφορίας, να προχωρήσουμε σε κάποιες διορθώσεις των άρθρων 24 και 117.

Αφήνουν να περάσει επίτηδες ότι εμείς καταργούμε το άρθρο 24. Εμείς υπερηφανευόμαστε για το άρθρο 24. Είναι δημιούργημά μας, είναι δημιούργημα του πρώτου Συντάγματος του Κωνσταντίνου Καραμανλή.

Με σημείο, λοιπόν, αναφοράς την 1η Ιανουαρίου 1961 μπορούν να καταγραφούν τα δάση και οι δασικές εκτάσεις, να ενισχυθεί η προστασία τους, να ελεγχθούν οι μεταβολές που εγίναν μέχρι σήμερα και να κηρυχθούν αναδασωτέες οι εκτάσεις που παράνομα άλλαξαν μορφή. Απ' αυτήν τη χρονική στιγμή η καταγραφή των δασών και δασικών εκτάσεων δεν θα επιδέχεται πλέον καμμία αμφισβήτηση, αφού τα διατιθέμενα στοιχεία είναι πολύ σαφή. Οι αεροφωτογραφίες της εποχής αυτής καλύπτουν όλη τη χώρα με ευκρίνεια, σε σύγκριση με τις αεροφωτογραφίες των ετών του 1938 και 1945 που είναι το λιγότερο άκρως ασαφείς. Αν πάρετε τις αεροφωτογραφίες μάλιστα του 1938 και του 1945 πρέπει η μισή Αθήνα να γκρεμιστεί. Αυτή είναι η αλήθεια. Έτσι είναι τα πράγματα. Πολλοί οικισμοί, χωριά και τμήματα πόλεων με αυτές τις αεροφωτογραφίες, έχουν πρόβλημα και οι κάτοικοί τους, νόμιμοι κατά τα υπόλοιπα, μέσα από μια διαχρονική εξέλιξη της κοινωνίας και ανάπτυξη των δήμων και

κοινοτήτων, βρίσκονται σε ομηρία.

Αυτά τα προβλήματα θέλουμε να αντιμετωπίσουμε με την πρότασή μας, προκειμένου να προστατεύσουμε το δασικό περιβάλλον, ενώ ταυτόχρονα θα λύσουμε και το κοινωνικό μας πρόβλημα που αφορά χιλιάδες συμπολίτες μας. Η περίοδος που προηγήθηκε της πιο πάνω ημερομηνίας, αυτής που είπα, του 1961, με τα πολλά και μεγάλα γεγονότα που επηρέασαν και διαφοροποίησαν την εικόνα της νεότερης Ελλάδας –κατοχή, εμφύλιος, μετανάστευση, αστυφιλία κ.λπ.– δεν προσφέρεται να τη χρησιμοποιούμε για τη σωστή αποτύπωση. Συνέβησαν πολλά γεγονότα κατά την περίοδο αυτή και δημιουργήθηκαν καταστάσεις που είναι αδύνατο να ανατραπούν σήμερα. Γι' αυτό και θα είναι περισσότερο αποτελεσματική η προστασία των δασών και δασικών εκτάσεων ενώ θα λυθεί και η ομηρία χιλιάδων συμπολιτών μας σε πολλές περιοχές της χώρας μας.

Από τη χρονική αυτή στιγμή και μετά όλα τα στοιχεία και κυρίως οι αεροφωτογραφίες που χρησιμοποιούνται για το χαρακτηρισμό εκτάσεων, για τις περιπτώσεις μάλιστα που έχουν επέλθει αλλοιώσεις, είναι πολύ πιο ευκρινής η κλίμακά τους, είναι πολύ μεγάλη και τα μέσα φωτοερμηνείας και λήψης αεροφωτογραφιών είναι πολύ περισσότερο τελειοποιημένα. Επίσης, υπάρχει χαρτογράφηση όλης της χώρας, γι' αυτό εμείς λέμε το 1961, σε πινακίδα σε χάρτη με κλίμακα 1:5000, κλίμακα που συμπίπτει με αυτές των νεότερων αεροφωτογραφιών που ακολούθησαν, από εκεί και πέρα, ενώ η σύνταξη ορθοφωτοχάρτων απεικονίζει με σαφήνεια την κατάσταση στη συγκεκριμένη στιγμή.

Έτσι, λοιπόν, η καταγραφή κατ' αρχάς των δασών και δασικών εκτάσεων θα είναι πολύ πιο εύκολη, όπως και πιο εύκολος και μη επιδεχόμενος αμφισβήτησης θα είναι και ο εντοπισμός οποιασδήποτε μεταβολής στη συνέχεια.

Κατά συνέπεια η προστασία των δασών και δασικών εκτάσεων θα γίνει πιο εύκολη και αποτελεσματική, ενώ οι καταστραφείσες ή καταστραφόμενες για οποιοδήποτε μη σύννομο λόγο εκτάσεις, θα κηρύσσονται υποχρεωτικά αναδασώτες, θα επιβάλλονται οι αυστηρές κυρώσεις, που ο σχετικός εκτελεστικός νόμος θα προβλέπει και θα πρέπει να είναι πάρα-πάρα πολύ αυστηρές και έτσι η προστασία τους θα είναι πολύ πιο αποτελεσματική.

Για την αποτελεσματική, λοιπόν, προστασία των δασών και δασικών εκτάσεων και την επίλυση προβλημάτων που έχουν δημιουργηθεί πριν από πολλές δεκαετίες, σε συνδυασμό με τις αρχές που ήδη ανέφερα, της αναλογικότητας, της βιώσιμης ανάπτυξης, της αειφορίας αλλά και της ευθύνης όλων μας για την κλιματική αλλαγή, θεωρώ ότι είναι πολύ σωστή η διατύπωση της παραγράφου 1 του άρθρου 24 που έχει προταθεί διά της τέως Προέδρου της Βουλής της κ. Μπενάκη. Για την οικονομία του χρόνου δεν θα τη διαβάσω.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η πρότασή μας για τα άρθρα 24 και 117 είναι ρεαλιστική. Προστατεύει ουσιαστικά τα δάση και τις δασικές μας εκτάσεις. Είναι λειτουργική, λύνει την ομηρία χιλιάδων συμπολιτών μας και γι' αυτό σας καλώ να τη στηρίξετε.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Ευχαριστούμε τον κ. Μπούρα.

Έχει ζητήσει το λόγο ο Υπουργός Δικαιοσύνης. Παρακαλώ, κύριε Υπουργέ, να δεχθείτε να μιλήσει και ο κ. Δένδιας, να ολοκληρώσουμε τον κατάλογο των εισηγητών και των αγορητών και μετά να πάρετε το λόγο.

Ο κ. Δένδιας έχει το λόγο.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΔΕΝΔΙΑΣ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, κατ' αρχάς είμαι υποχρεωμένος και εγώ να ξεκινήσω από μία αναφορά στο άρθρο 24, γιατί το άρθρο 24 είναι ένα κεντρικό άρθρο, όχι μόνο στο Σύνταγμα της χώρας αλλά και στον ευρύ κοινωνικό διάλογο που διεξάγεται για τα θέματα προστασίας του περιβάλλοντος.

Θα μου επιτρέψετε να διατυπώσω τη λύπη μου, διότι με συγκεκριμένη υπευθυνότητα, την οποία θα μου επιτρέψετε να αναφέρω, δεν κατέστη δυνατό, ούτε τελικά στο πλαίσιο της

προηγούμενης Βουλής αλλά ούτε και της παρούσας Βουλής, ένας ευρύτατος διάλογος για τα θέματα του περιβάλλοντος στην Ελλάδα, ως όφειλε να γίνει, δεδομένου ότι συζητούσαμε για το άρθρο 24.

Κατ' αρχάς το άρθρο 24 περιορίστηκε στην ευρύτερη κοινωνική συζήτηση ως ένα θέμα που αφορά μόνο τα δάση και τις δασικές εκτάσεις. Αυτό είναι προφανές και κατέστη αυτό προφανέστατο και από την πρόταση της Νέας Δημοκρατίας, όπως κατ' αρχάς διατυπώθηκε και μετά διορθώθηκε, ότι το άρθρο 24 δεν αφορά μόνο αυτό.

Το άρθρο 24 είναι ένα άρθρο που αναφέρεται συνολικά και στο φυσικό και στο ανθρωπογενές περιβάλλον. Έχει ζητήματα που έχουν να κάνουν και με τα δάση βεβαίως και με τα δασικά, αλλά ας πούμε και τους βιότοπους και τους υδροβιότοπους, για τους οποίους δεν ακούστηκε απολύτως τίποτα. Έχει να κάνει και με τη χωροταξία και με την πολεοδομία που είναι μία παράμετρος, η οποία επίσης, ηθελημένα πιστεύω, αγνοήθηκε και τέθηκε στη γωνία από τα άλλα κόμματα και τις άλλες παρατάξεις.

Όλα αυτά έγιναν εξαιτίας του χειρισμού τον οποίο επεχείρησε η Αξιωματική Αντιπολίτευση στο πλαίσιο της επιτροπής της προηγούμενης επιτροπής, εκμεταλλευόμενη, αν θέλετε, πταίσμα -πταίσμα, παράπτωμα- παράπτωμα, πείτε το όπως θέλετε. Αλλά δεν είναι δυνατόν αυτά τα πράγματα να ισοσκελίζονται σε σχέση με το μείζον, το τεράστιο, τη δυνατότητα των αντιπροσώπων, του ελληνικού έθνους να συζητήσουν για το κεντρικό άρθρο που αφορά την προστασία του περιβάλλοντος της χώρας.

Έτσι οι απόψεις, οι οποίες είχαν να κάνουν με θέματα, όπως η διατύπωση σκέψεων για το περιβαλλοντικό ισοζύγιο, δεν μπόρεσαν να ακουστούν ποτέ. Κατάφερε η Αξιωματική Αντιπολίτευση μέσα από την αποχώρησή της να κατευθύνει τη συζήτηση σε ένα συγκεκριμένο επίπεδο. Και στο επίπεδο αυτό, θα μου επιτρέψετε να πω, σε αυτήν την παγίδα έπεσε και η Αριστερά. Θεώρησε η Αριστερά ότι αρνούμενη την αναθεώρηση του άρθρου 24, σηκώνει τη σημαία προστασίας του περιβάλλοντος. Αυτό δεν είναι ακριβές, είναι αντιθέτως ανακριβές.

Θα μπορούσαμε να συζητήσουμε όλοι τα καίρια και σημαντικά θέματα, διότι υπάρχουν τεράστιες ευθύνες εδώ. Ας αφήσουμε τα δάση και ας πάμε στο ανθρωπογενές περιβάλλον. Ο αείμνηστος Κωνσταντίνος Καραμανλής, ο οποίος είχε σαφέστατα αντιληφθεί το πόσο κεντρικό θέμα είναι η χωροταξία στην Ελλάδα -και αυτό είναι επίκαιρο, γιατί έρχεται το γενικό χωροταξικό προς συζήτηση με ότι αυτό σημαίνει και ότι εκεί θα ακουστεί- είχε περάσει το ν. 360/76, αν θυμάμαι καλά τους αριθμούς, για τη χωροταξία και είχε αναθέσει τότε στο Γραφείο Δοξιάδη και υπάρχει σχέδιο γενικού χωροταξικού έντεκα τόμων. Και όμως η κυβέρνηση του ΠΑ.ΣΟ.Κ. το 1981 άφησε όλη τη συζήτηση για το γενικό χωροταξικό και μπήκε στη συζήτηση για την πολεοδομία, για να φθάσει στο ν. 1337/1983, το γνωστό ως νόμο Τρίτση, ο οποίος ψηφίστηκε χωρίς να υπάρχει γενικό χωροταξικό στη χώρα. Αν είναι δυνατόν, να προτάσσει την πολεοδομία από τη χωροταξία! Και ξαναγύρισε το ΠΑ.ΣΟ.Κ. να συζητήσει τη χωροταξία το 1999 στις τελευταίες κατ' ουσίαν ημέρες της κυβέρνησης Σημίτη, διότι μετά το 2000 και μέχρι το 2004 η κυβέρνηση Σημίτη κατ' ουσίαν δεν νομοθετούσε, προσαποθέσει να επιβιώσει με το ν. 2942/1999, αν θυμάμαι καλά.

Όλα αυτά δεν έπρεπε να τα συζητήσουμε εδώ; Δεν έπρεπε να συζητήσουμε το περιβαλλοντικό ισοζύγιο; Διότι έτσι όπως έχουμε αφήσει την κατάσταση, τι συμβαίνει; Στην πραγματικότητα εμφανίζεται το Συμβούλιο της Επικρατείας -και εγώ δεν έχω καμία αντίρρηση το Συμβούλιο της Επικρατείας να προαποίσει το περιβάλλον- να νομοθετεί εμμέσως. Δεν μπορεί, δηλαδή, η νομοθετική εξουσία, με τον τρόπο που χειρίζεται τα θέματα, να έχει εκχωρήσει συνολικά το χώρο και να επιτρέπει στη δικαστική εξουσία να νομοθετεί εκ πλαισίου. Αυτό δεν είναι παραδεκτό. Αποτελεί εικόνα και βεβαίωση δική μας αποτυχίας, δικού μας ελλείμματος. Ήταν μία τεράστια, λοιπόν, χαμένη ευκαιρία. Θα μου πει κανείς: «Γιατί λες αυτά τα πράγματα; Δεν γνωρίζεις από την αναλογία των συσχετισμών ότι δεν θα ψηφιστεί το άρθρο 24;» Το λέω, διότι αυτός ο διάλογος πρέπει να

καταγραφεί έστω ως διάλογος και, εν πάση περιπτώσει, όταν ξανά θα είναι δυνατόν να υπάρξει αναθεώρηση, να ξεκινήσουμε από κάπου πιο προωθημένα, να μην εμπλακούμε πάλι στα ίδια διλήμματα, να μην κάνουμε πάλι τα ίδια λάθη.

Θεωρώ ότι η παράταξη, την οποία έχω την τιμή να υπηρετώ, στο βαθμό που της αναλογούσε, διεξήγαγε αυτόν το διάλογο με σοβαρότητα, με υπευθυνότητα και προσπάθησε να τον διευρύνει. Και, αν θέλετε, όταν αντελήφθη, μετά την πρώτη συζήτηση στην επιτροπή της προηγούμενης Βουλής, ότι τίθεται θέμα διορθωτικών παρεμβάσεων, με ιδιαίτερη γενναιοδωρία ο Πρωθυπουργός Κώστας Καραμανλής ήρθε σ' αυτό το Βήμα και είπε ότι θα γίνουν διορθωτικές παρεμβάσεις και έγιναν διορθωτικές παρεμβάσεις, όπως διατυπώθηκαν στην πρόταση που έχετε μπροστά σας. Και όμως, δεν πετύχαμε να υπάρξει ουσιαστικός διάλογος. Μπήκαμε απλώς σε μία διαδικασία, στην οποία η Αριστερά σήκωσε τις σημαίες προστασίας του περιβάλλοντος, θέλοντας να μας χαρακτηρίσει «ως μη σεβόμενοι το περιβάλλον, ως οιονεί οικοπεδοφάγους». Δεν είναι καθόλου έτσι. Έχουμε πρώτινες ευαισθησίες και εμείς, όπως έχουν πράσινες ευαισθησίες και όλοι σ' αυτήν τη Βουλή και δεν εκχωρούμε αυτές τις ευαισθησίες σε κανέναν. Το προνόμιο της καρδιάς, το προνόμιο της αγάπης για την πατρίδα, με την ευρύτερη έννοια, δεν το εκχωρούμε σε κανέναν. Μας πονάει και εμάς πάρα πολύ, όπως τους πονάει όλους.

Να έρθω λίγο στο άρθρο 57. Θα πω ότι με στεναχώρησε και εμένα πάρα πολύ αυτό που άκουσα έξω από την Αίθουσα: «Θα ψηφίσετε το άρθρο 57, θα άρετε το ασυμβίβαστο, γιατί αυτό είναι το συντεχνιακό σας συμφέρον, για να βγάλετε και χρήματα» και μάλιστα ειρωνικά. Δεν είναι έτσι. Κατ' αρχάς το επάγγελμα είναι δικαίωμα στην προσωπικότητα. Αποτελεί οιονεί ευνοχισμό του ανθρώπου η αδυναμία του να ασκήσει το επάγγελμά του. Δεν είναι θέμα βιοπορισμού, δεν είναι θέμα χρημάτων, με τη στενή έννοια, είναι θέμα ολοκλήρωσης της προσωπικότητας του ανθρώπου και ολοκλήρωσης της κοινωνικής του προσφοράς. Και θα μου επιτρέψετε να πω ότι η πολιτική δεν πρέπει με κανέναν τρόπο να θεωρηθεί επάγγελμα. Ο καθένας από εμάς, που κάθεται σε αυτά τα έδρανα, οφείλει και πρέπει απόλυτα να έχει, τόσο την αίσθηση του καθήκοντος που είναι αυτονόητο αλλά και την αίσθηση της προσωρινότητας. Η πραγματικότητα του καθενός από εμάς είναι το επάγγελμά του. Η άσκηση αυτού του καθήκοντος είναι κάτι ευκαιριακό, υπό την έννοια ότι ισχύει όσο η κοινωνία και ο λαός του δίνει το δικαίωμα και την τιμή να το ασκεί, αλλά με κανέναν τρόπο δεν μπορεί κανείς να είναι συνδεδεμένος με την καρέκλα του. Η ύπαρξη του επαγγελματικού ασυμβίβαστου στην πραγματικότητα υφέρπει μία οιονεί υπαλληλική ιδιότητα του Βουλευτή, μία ιδιότητα εξάρτησης από την κοιματική ηγεσία και την άσκηση του βουλευτικού καθήκοντος, που είναι τελείως ασυμβίβαστη με την ίδια την ουσία του πολιτεύματος.

Θεωρώ, λοιπόν, ότι η αναθεώρηση του άρθρου 57, με την οποία -με μεγάλη χαρά το παρατήρησα- συμφωνούν όλοι οι παριστάμενοι σχηματισμοί στην Αίθουσα και μετέχουν στη διαδικασία, είναι κεντρική. Και πάλι θέλω να σημειώσω την απουσία της Αξιοματικής Αντιπολίτευσης, διότι συνιστά ύπατη ανευθυνότητα. Με την απουσία αυτή, στην πραγματικότητα ψηφίζουν υπέρ της διατήρησης του ασυμβίβαστου.

Διότι δεν είναι δυνατόν πραγματικά να λένε και να πιστεύουν ότι από το φθινόπωρο μπορεί να ξεκινήσουμε νέα διαδικασία. Δεν είναι, πραγματικά, δυνατόν να πιστεύουν ότι αυτά τα πράγματα και αυτά τα παιχνίδια μπορεί να γίνονται. Επιτρέπουν, λοιπόν, διά της αποχής και ενισχύουν τη διατήρηση ενός απαράδεκτου καθεστώτος!

Ως προς το άρθρο 58 πάρα πολύ σωστά λέχθηκε ότι συναρτάται με το άρθρο 100 και κατά συνέπεια κατ' ουσίαν αφορά μία συζήτηση που δεν έχει λόγο να γίνει σήμερα.

Όσον αφορά τώρα το άρθρο 29, παράγραφο 2, είναι ένα θέμα που πάλι από τους ίδιους τους συσχετισμούς φαίνεται ότι δεν θα οδηγήσει σε μία νέα ρύθμιση. Όμως, νομίζω, ότι κι εκεί αξίζει να λεχθούν δύο κουβέντες για τον τρόπο που η Κυβέρνηση, η κυβερνητική πλειοψηφία, η Νέα Δημοκρατία, αντιλαμβάνονται τα πράγματα.

Έχει γίνει ένας πάρα πολύ μεγάλος διάλογος στην ελληνική κοινωνία για τα οικονομικά των κομμάτων, εάν θέλετε, τα θρυλούμενα ως «σκάνδαλο», γιατί δεν έχει αποδειχθεί ακόμα αλλά μπορεί κάλλιστα να είναι αυτά τα θέματα που κατά καιρούς έρχονται στη δημοσιότητα -αναφέρομαι στο τελευταίο δε της «SIEMENS»- και τα οποία ξαναφέρνουν αυτό το θέμα στη δημοσιότητα. Και δεν καταλαβαίνω ειλικρινά μέσα σε αυτό το συνολικό κοινωνικό πλαίσιο γιατί δεν γίνεται αποδεκτή η πρόταση της Νέας Δημοκρατίας. Γιατί δηλαδή δεν καταλήγουμε όλοι στο αυτονόητο, ότι στο βαθμό που το δημοκρατικό πολίτευμα προβλέπει ένα συγκεκριμένο τρόπο λειτουργίας, το κύριο βάρος του εξοδολογίου αυτού του τρόπου λειτουργίας πρέπει να το φέρει ο κρατικός προϋπολογισμός και να είναι όλα καθαρά και φέστερα μέσα από διαφανείς μηχανισμούς που θα συμφωνήσουμε.

Μόνο για το Κομμουνιστικό Κόμμα μέσα από τον τρόπο που «ανδρώθηκε» τα χρόνια της παρανομίας του μπορώ να καταλάβω γιατί δημιουργεί πολιτικά αντανάκλαστα άρνησης, όχι δικαιολογημένα, αλλά μπορώ να το κατανοήσω, εν πάση περιπτώσει, αλλά για τις υπόλοιπες πολιτικές δυνάμεις μου είναι παντελώς ακατανόητο, γιατί χάνουμε μία ευκαιρία να οδηγήσουμε τα οικονομικά των κομμάτων στην απόλυτη διαφάνεια.

Καταλήγω με μισή κουβέντα στο άρθρο 101, γιατί θα με συγχωρήσετε λόγω μίας αποστολής της Βουλής δεν θα μπορούσα να είμαι αύριο εδώ. Το 101 είναι ένα άρθρο που για τη νησιωτική Ελλάδα είναι κεντρικό. Το εξήγησα στην πρώτη ομιλία μου γιατί είναι κεντρικό. Ανέλυσα τα θέματα που αφορούν την εντοπιότητα και τα ευρύτερα θέματα που προκύπτουν από τη διακοπή της γεωγραφικής συνέχειας.

Θα ήθελα λοιπόν, τελειώνοντας, να υποβάλω παράκληση και έκκληση σε όλες τις πτέρυγες της Βουλής για την ψήφιση του άρθρου 101, όπως εισάγεται.

Ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Ο Υπουργός Δικαιοσύνης κ. Χατζηγάκης έχει το λόγο.

ΣΩΤΗΡΗΣ ΧΑΤΖΗΓΑΚΗΣ (Υπουργός Δικαιοσύνης): Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, θα ξεκινήσω τη σημερινή μου παρέμβαση, τη σημερινή μου ομιλία κάνοντας κατ' αρχάς μία φιλοσοφική προσέγγιση στο θέμα του περιβάλλοντος και της προστασίας του. Διότι χρειάζεται στην Αίθουσα αυτή να γίνονται και τέτοιες προσεγγίσεις, γιατί από τέτοιες προσεγγίσεις ξεκινώντας από το φιλοσοφικό και το ευρύτερο θεωρητικό υπόβαθρο μπορεί κανείς να βρει τις επί μέρους λύσεις.

Εξάλλου το περιβάλλον αποτελεί ένα μέγιστο κοινωνικό αγαθό. Και σαν τέτοιο αγαθό, σαν ένα μεγάλο κοινωνικό αγαθό θα πρέπει πάντοτε να προστατεύεται από τη δικαιοσύνη και από το δίκαιο. Η προστασία όμως δεν σημαίνει μία ουτοπική αντιμετώπιση του προβλήματος, δεν σημαίνει να κάνουμε πλειοδοσία μέτρων και προστατευτικών αρχών, αλλά σημαίνει βεβαίως να επιδιώκεται η βιώσιμη ανάπτυξη αλλά με ρεαλισμό και με αποτελεσματικότητα.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η πολιτική απέναντι στο φυσικό περιβάλλον και στο δάσος δεν αποτελεί μία λογιστική ή μία διαχειριστική τακτοποίηση και υπόθεση. Η πολιτική απέναντι στο περιβάλλον αποτελεί ένα βαθύ φιλοσοφικό και κρίσιμο ιδεολογικό ερώτημα, ένα ερώτημα που αφορά γενικότερα τη στάση και τη γενικότερη κοσμοθεωρία του ανθρώπου απέναντι στη φύση αυτή καθ' εαυτή.

Το πρώτο, λοιπόν, θέμα που θέτουμε είναι πώς εννοούμε ή μάλλον πώς πρέπει να εννοήσουμε τη φύση ως κτίση.

Είναι η κτίση με γιώτα και η κτήση με ήτα. Η κτίση με γιώτα προέρχεται από το ρήμα «κτίζω» που σημαίνει «δημιουργώ», που σημαίνει «φτιάχνω», που σημαίνει ότι είναι κάτι πέραν των δικών μου δυνάμεων, ότι είναι κάτι το οποίο δεν μπορώ να υποτάξω, δεν είναι δικό μου κτήμα, αλλά είναι ένα γενικότερο κτήμα δημιουργίας, το οποίο υπάρχει και το οποίο οφείλουμε να προστατεύουμε.

Η δεύτερη έννοια, η έννοια της κτήσης με ήτα, είναι μία λέξη η οποία αφορά την κτητικότητα. Ο άνθρωπος κάτω από τη λογική αυτή θεωρεί τον εαυτό του κύριο, κτήτορα και κυρίαρχο της φύσης και επομένως η φύση υποβιβάζεται σ' ένα απλό αντικείμε-

μενο για χρήση και πολλές φορές και για κατάχρηση. Η φύση στην περίπτωση αυτή βρίσκεται στον απόλυτο εξουσιασμό του ανθρώπου. Εναντίον αυτής της αντίληψης της κτητικότητας της φύσης και του κόσμου ασκήθηκε σφοδρή κριτική σχεδόν από το σύνολο των φιλοσόφων του 20ου αιώνα, από τον Αντόρνο και τον Χορκχάιμ, δηλαδή τους εκπροσώπους της σχολής της Φρανκφούρτης, μέχρι τον Αϊνστάιν, τον Ζαχάρωφ, τον Οπενχάιμ και πολλούς άλλους.

Η νεωτερική αυτή αντίληψη περί κτητικότητας σύντομα οδήγησε σε σοβαρά αδιέξοδα και μας οδήγησε σε ένα δεύτερο βαθύ ιδεολογικό ερώτημα. Το ερώτημα αυτό είναι το εξής: Στη σημερινή κοινωνία ποιος άραγε πρέπει να έχει προτεραιότητα; Η κοινωνία και η κοινωνική ωφέλεια ή θα πρέπει να προτάσσεται το άτομο και μία ατομοκεντρική αντίληψη; Κατά τη δική μας άποψη η κοινωνία πρέπει να έχει προτεραιότητα απέναντι στο άτομο γιατί το άτομο σε τελική ανάλυση αποτελεί ένα μέρος της κοινωνίας ή, αν θέλετε, και της κοινότητας.

Κατά τον Αριστοτέλη ο άνθρωπος είναι ένα πολιτικό ζώο και σαν πολιτικό ζώο ζει μέσα σε μία κοινωνία, σε μία πολιτεία, σε μία κοινότητα. Εκεί μέσα καταξιώνεται ως πολιτικό ζώο, εκεί μέσα καταξιώνεται ως πολίτης ο άνθρωπος και σ' ένα τέτοιο κοινωνικό πλαίσιο πρέπει να αναπτύσσονται και τα σημερινά κράτη, γι' αυτό πρέπει κατ' εξοχήν να έχουν κοινωνική διάσταση. Αυτή άλλωστε είναι και η έννοια της αειφόρου ανάπτυξης ή της βιώσιμης ανάπτυξης, όπως τελευταία λέγεται.

Η ανάπτυξη αυτή κινείται και πρέπει να κινείται προς τρεις κατευθύνσεις. Πρώτον, θα πρέπει να απορρίπτει την παράλογη λογική της χρησιμοθηρίας και της υπερκατανάλωσης. Ο πολίτης της νέας εποχής, δηλαδή ο νέος οικονομικός άνθρωπος, δεν μπορεί να είναι απεριόριστος καταναλωτής, όπως θέλει η σύγχρονη υπερφιλελεύθερη θεωρία. Δεύτερον, δέχεται ως βασικό πολιτισμικό ορίζοντα μία φυσικοκεντρική και όχι ανθρωποκεντρική θεώρηση της φύσης. Τρίτον, θεωρεί πως η σχέση του ανθρώπου με τη φύση πρέπει να αποφασίζεται στην έννοια της κτίσης με γίγτα. Αυτό σημαίνει καθορισμό συγκεκριμένων κωδίκων αξιών και ως προς την αντιμετώπιση της χρήσης της φύσης αλλά και των δασών και του περιβάλλοντος. Θεωρούμε ότι αυτό θα πρέπει να είναι το πλαίσιο των σχέσεων του ανθρώπου με τη φύση. Έτσι κάπως δομείται αυτό το πλαίσιο κάτω από τις καινούργιες αντιλήψεις της αειφόρου ανάπτυξης.

Αγαπητές κυρίες, αγαπητοί κύριοι συνάδελφοι, μετά από την παραπάνω θεωρητική παρατήρηση εμείς οι πολιτικοί έχουμε ορισμένες υποχρεώσεις. Από την όλη θεωρητική ανάλυση, την οποία σας έκανα, προκύπτουν ορισμένες υποχρεώσεις που έχουμε και που οφείλουμε να εκτελέσουμε. Οφείλουμε λόγω χάριν στις συνταγματικές ρυθμίσεις για την προστασία του δάσους και του φυσικού περιβάλλοντος να μην ανοίξουμε κερκόπορτες για αντιδραστικές, αναχρονιστικές κυρίως, καταναλωτικές και υπερφιλελεύθερες, αν θέλετε, στάσεις, γιατί τέτοιες στάσεις και τέτοιες επιλογές θα ήταν δυνατό να ευνοήσουν μεγάλα οικονομικά συμφέροντα, πελατειακές και κομματικές επιδιώξεις και να οδηγήσουν τους ασυνείδητους πολίτες σε οικοπεδοποιήσεις, σε εμπρησμούς και σε τσιμεντοποίηση του φυσικού περιβάλλοντος. Θα ευνοούσαν, δηλαδή, «τη φωτιά και το τσεκούρι», για να θυμηθώ τα λόγια του αείμνηστου Ευάγγελου Αβέρωφ, μία φράση που τη χρησιμοποιούσε για άλλα θέματα.

Τέλος, θα μπορούσαν να δώσουν ως «πρότυπο» τον καταναλωτισμό με την έννοια «υποτάσσω», «καταστρέφω», «λειψάω».

(Στο σημείο αυτό την Προεδρική Έδρα καταλαμβάνει η Ε' Αντιπρόεδρος της Βουλής κ. **ΒΕΡΑ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ**)

Πρέπει να σημειώσω με παρησία πως επί εκατόν εβδομήντα χρόνια μετά την απελευθέρωση της Ελλάδος, μόλις τα τελευταία χρόνια έχουμε ξεκινήσει διαδικασίες για να συντάξουμε ένα Εθνικό Κτηματολόγιο.

Τελευταία, μάλιστα, με πρωτοβουλία της Κυβέρνησής μας και ειδικότερα του αρμόδιου Υπουργού κ. Γιώργου Σουφλιά, οι εργασίες του Εθνικού Κτηματολογίου, του καταστατικού χάρτη για το περιβάλλον και τη φύση, έχουν προχωρήσει σημαντικά.

Παράλληλα, η χώρα έχει υποδομηθεί σε δρόμους, σε κεντρικές και περιφερειακές οδικές αρτηρίες, σε έργα παντού, με ιδι-

αίτερη ευαισθησία και ιδιαίτερο σεβασμό απέναντι στο περιβάλλον και στους οικιστικούς κανόνες, για την καταπολέμηση της αστυφιλίας, της υπερσυγκέντρωσης στα αστικά κέντρα, τη βιώσιμη και ισόρροπη ανάπτυξη της περιφέρειας.

Συγχρόνως η Κυβέρνησή μας έχει λάβει μία δέσμη πολλών μέτρων για την αντιμετώπιση της κλιματολογικής αλλαγής με ολοκληρωμένο τρόπο. Έλαβε, δηλαδή, μέτρα με τη μείωση εκπομπών στη βιομηχανία, με την προώθηση των ανανεώσιμων πηγών ενέργειας, με την επέκταση του δικτύου του μετρό, με την αντιμετώπιση της ατμοσφαιρικής ρύπανσης στα μεγάλα κέντρα της χώρας και πολλά άλλα μέτρα.

Συνεπώς, αγαπητές κυρίες και αγαπητοί κύριοι συνάδελφοι, η παράδοση και η ευαισθησία, την οποία έχει το κόμμα μας, το κόμμα που σήμερα κυβερνά, είναι παλαιά, αλλά συνεχίζεται και σήμερα. Σας θυμίζω:

Το 1975, όταν ετοιμαζόταν ο πρώτος Συνταγματικός Χάρτης, ο αείμνηστος Κωνσταντίνος Καραμανλής, ο μεγαλύτερος πολιτικός της σύγχρονης Ελλάδος, έδωσε εντολή να τεθεί στο νέο θεσμικό μας κείμενο διάταξη προστασίας του περιβάλλοντος. Αυτή η διάταξη αποτέλεσε το άρθρο 24.

Το άρθρο αυτό, το άρθρο 24, ο Κωνσταντίνος Καραμανλής το χαρακτήρισε ως κόσμημα. Και ήταν κόσμημα, αφού μέχρι σήμερα αποτέλεσε τη μοναδική δικλίδα ασφαλείας και προστασίας και των δασών και του περιβάλλοντος.

Πρέπει να τονιστεί, κυρίως για την ιστορική αλήθεια, ότι η Ελλάδα σε εποχές που δεν υπήρχαν -όπως σήμερα- ανάλογες περιβαλλοντικές και οικολογικές ευαισθησίες, απέκτησε χάριν του Κωνσταντίνου Καραμανλή το πρώτο οικολογικό Σύνταγμα της Ευρώπης. Μετά από εμάς ακολούθησαν άλλες ευρωπαϊκές χώρες, όπου προσέθεσαν στον καταστατικό χάρτη ανάλογες διατάξεις περί της προστασίας του περιβάλλοντος και του δάσους. Έτσι έχει η ιστορία.

Τι γίνεται, όμως, σήμερα με την αναθεώρηση, την οποία συζητούμε;

Στο άρθρο 24 του Συντάγματος, που καθιερώνει την προστασία του φυσικού και πολιτιστικού περιβάλλοντος, προστίθεται ότι χαρακτηρίζονται ως δάση ή δασικές περιοχές οι εκτάσεις που ήταν δάση την 1η Ιανουαρίου του 1961. Η διάταξη αυτή είναι μία διάταξη ρεαλιστική, μία προσέγγιση η οποία αντιμετωπίζει αποτελεσματικά και ρεαλιστικά το ζήτημα του περιβάλλοντος.

Θεωρώ, αγαπητές και αγαπητοί συνάδελφοι, ότι ένας ρεαλιστικός κανόνας και μία καλή αφετηρία είναι εκείνη που ουσιαστικά προστατεύει το δάσος και τη φύση. Διότι με το να μη λαμβάνονται υπ' όψιν τα αποδεικτικά στοιχεία για την ύπαρξη δασών προγενέστερου χρονικού διαστήματος, όπως πριν από το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο ή από τη δεκαετία του '20, μπορεί να προστατευθεί ο δασικός μας πλούτος και το περιβάλλον κατά τρόπο ρεαλιστικό και επομένως κατά τρόπο αποτελεσματικότερο.

Οι σημερινές ακαμψίες, τις οποίες ζούμε όλοι τα τελευταία χρόνια -και ο έχων την τιμή να σας ομιλεί, ζει επί τριάντα πέντε χρόνια αυτήν την ακαμψία- οδήγησαν μόνο σε αδιέξοδα, οδήγησαν σε παραλογισμούς, ενώ είναι γνωστή η αντίθεση ολόκληρης της κοινωνίας.

Η άκαμπτη, λοιπόν, εφαρμογή του άρθρου 24 για σκεφτείτε πού μας οδήγησε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, τα τελευταία πέννητα χρόνια. Δεν μας οδήγησε σε συνεχείς εμπρησμούς; Δεν μας οδήγησε σε συνεχείς καταπατήσεις; Δεν μας οδήγησε σε αυθαίρετες οικιστικές παρεμβάσεις; Τότε γιατί θέλουμε να εθελουφλούμε; Τι προστατεύουμε σε τελική ανάλυση με την ακαμψία να μην πειράξουμε το άρθρο 24;

Ποιος εδώ μέσα έχει περισσότερη ευαισθησία από τον καθένα, ώστε εμείς να υποστηρίζουμε αυτή την αναθεώρηση, οι δε να λένε ότι καταστρέφονται τα δάση και «άπαξ δάσος, πάντα δάσος»; Ωραία έκφραση, μου αρέσει, την υιοθετώ ως έκφραση, αλλά κάποια στιγμή πρέπει να καταλάβουμε ότι ζούμε σε ένα κόσμο και ότι είμαστε πολιτικοί. Ο κόσμος και η πολιτική θέλουν λύσεις, θέλουν θέσεις οι οποίες να μπορούν ρεαλιστικά και αποτελεσματικά να λύνουν το θέμα. Αυτό κάνει, λοιπόν, η πρόταση της Νέας Δημοκρατίας για την Αναθεώρηση του Συντάγ-

ματος στο άρθρο 24.

Δεν πρέπει, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, να κλείνουμε τα μάτια. Δεν πρέπει να καμωνόμαστε ότι δεν ξέρουμε την αλήθεια, εάν βέβαια θέλουμε πραγματικά να υποστηρίξουμε και να προστατεύσουμε το περιβάλλον. Γι' αυτό το όριο της 1ης Ιανουαρίου 1961 μπορεί να μην μας αρέσει, είναι, όμως, μια επιταγή αναπόφευκτη και πρέπει να το καταλάβουμε, μια προσαρμογή στην πραγματικότητα, μια ρεαλιστική προσέγγιση, στην οποία θα πρέπει να προσχωρήσουμε. Δεν μπορούμε να εθελotuφλούμε. Δεν είναι δυνατόν μεγάλες οικιστικές περιοχές να θεωρούνται ακόμα δάση με αποδεικτικά στοιχεία τις αεροφωτογραφίες του 1937 και του 1945. Τι εξυπηρετεί αυτό; Ας μας εξηγήσει κάποιος τι εξυπηρετεί αυτό.

Στο άρθρο 117, παράγραφος 3 που επιβάλλει την αναδάσωση των αποψιλωθέντων και καταστραφέντων δασών, προστίθεται μια διάταξη σύμφωνα με την οποία θα προβλεφθούν ποινικές, πειθαρχικές και χρηματικές κυρώσεις στους παραβάτες της προηγούμενης διάταξης, σε αυτούς δηλαδή που δεν προσχωρούν στην ανακήρυξη αναδασωτέας της περιοχής του καμένου δάσους. Είναι μια σωστή διάταξη και προσπαθεί αποτελεσματικά και συγκεκριμένα να διορθώσει την περιβαλλοντική περιουσία και να διασώσει και τα δάση και το φυσικό μας πλούτο.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η δεύτερη ενότητα των σκέψεών μου αφορά τη διαφάνεια της πολιτικής μας ζωής και το λεγόμενο μαύρο χρήμα.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το προειδοποιητικό κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Υπουργού)

Δεν θα μου φθάσει ο χρόνος, κυρία Πρόεδρε.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Βέρα Νικολαΐδου): Πόσο χρόνο θα χρειαστείτε;

ΣΩΤΗΡΗΣ ΧΑΤΖΗΓΑΚΗΣ (Υπουργός Δικαιοσύνης): Νόμιζα ότι είχα είκοσι πέντε λεπτά. Πιστεύω να μην τα εξαντλήσω όλα.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Βέρα Νικολαΐδου): Δεκαπέντε λεπτά είναι ο χρόνος σας.

Θα δείξουμε μια ανοχή.

ΣΩΤΗΡΗΣ ΧΑΤΖΗΓΑΚΗΣ (Υπουργός Δικαιοσύνης): Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η οικονομική ενίσχυση των κομμάτων από το κράτος συνιστά συνταγματική επιταγή. Με τη σημερινή μας πρόταση ενισχύεται και αναβαθμίζεται ο έλεγχος των εκλογικών δαπανών των κομμάτων, των Βουλευτών και των υποψηφίων Βουλευτών. Είναι σημαντικά και δεν πρέπει να τα υποτιμούμε. Η αναβάθμιση και ο έλεγχος των εκλογικών δαπανών των υποψηφίων στην Τοπική Αυτοδιοίκηση, κάτι το οποίο επιχειρείται.

Το καινούργιο το οποίο προτείνουμε με την αναθεώρηση, είναι ο έλεγχος όλων των παραπάνω, καθώς και το ότι το πόθεν έσχες των υποψηφίων Βουλευτών ανατίθεται στο Ελεγκτικό Συνέδριο. Ήταν μια διάταξη την οποία την είχαμε προτείνει και στην προηγούμενη Αναθεωρητική Βουλή επί κυβερνήσεως του κ. Σημίτη. Την είχαν απορρίψει τότε –δεν ξέρω γιατί– εμείς πάντως την επαναφέρουμε, διότι μπορούμε να πούμε ότι έτσι θωρακίζουμε το δημόσιο βίο και μπορούμε να βάλουμε ένα φρένο σε λαϊκίστικες φήμες για ανέντιμους πολιτικούς.

Αγαπητές κυρίες και κύριοι, θα μου επιτρέψετε να μιλήσω λίγο από καρδιάς και εδώ μέσα να πούμε ορισμένες αλήθειες.

Αλήθεια πρώτη: Είναι γεγονός ότι υπάρχουν πολλοί οικονομικοί παράγοντες που συστηματικά παρεμβαίνουν στην πολιτική και οικοδομούν σχέσεις εξαρτήσεως με τους πολιτικούς. Εάν, όμως, στις περιπτώσεις αυτές οι ίδιοι οι πολιτικοί, εμείς, δεν ενδώσουμε, δεν υποχωρήσουμε, τότε διαπλοκή, τότε εξάρτηση πολιτική δεν υπάρχει. Πρέπει, λοιπόν, εμείς να είμαστε αποφασισμένοι να φρενάρουμε αυτή την αδιαφάνεια. Σ' αυτή την περίπτωση κανείς δεν μπορεί να μας επιβάλλει μια τέτοια κατάσταση.

Αλήθεια δεύτερη: Εάν θέλουμε ένα πραγματικά ανεξάρτητο και αδέσμευτο πολιτικό σύστημα θα πρέπει να το θεσπίσουμε και να το κατοχυρώσουμε με τη λήψη συγκεκριμένων μέτρων. Παράδειγμα, το πόθεν έσχες. Επίσης, η ανάθεση του ελέγχου των οικονομικών στο Ελεγκτικό Συνέδριο, που είναι το κατ' εξοχήν αρμόδιο όργανο.

Χαίρομαι ιδιαίτερα που έχω διαπιστώσει προσωπικά την ευαισθησία των Βουλευτών της Βουλής, απ' όλα τα κόμματα, να υπαχθούν σε αυστηρές ρυθμίσεις που αφορούν τους ίδιους. Είναι χαρακτηριστική η περίπτωση του νομοσχεδίου για την αδιαφάνεια, για τη διαφθορά, το οποίο έρχεται στη Βουλή αυτές τις μέρες και το οποίο υποστηρίζεται απ' όλους τους Βουλευτές.

Αλήθεια τρίτη: στον αγώνα κατά της καλούμενης διαφθοράς και διαπλοκής πρέπει να συμβάλλει και η ίδια η κοινωνία. Η ίδια η κοινωνία θα πρέπει να το πούμε ότι δεν πρέπει να στηρίζει τους πάσης φύσεως συμβιβασμένους ανθρώπους, που στηρίζονται στα media και στο life style. Πολλές φορές είναι η κοινωνία εκείνη, η οποία ανέχεται ανούσιες ψευτοαντιπαράθεσεις, από τις οποίες αναδεικνύεται η μισαλλοδοξία, ο φανατισμός και η μετριοκρατία.

Θα τελειώσω σύντομα με μια τρίτη ενότητα σκέψεών μου που αφορά την καλύτερη λειτουργία των κομμάτων. Είναι γνωστό πως σήμερα τα κόμματα οφείλουν να είναι δημοκρατικά οργανωμένα, να είναι ανεξάρτητα και να είναι ελεύθερα από οποιαδήποτε κέντρα εξουσίας και με νόμο να καθορίζονται οι προϋποθέσεις για την τήρηση των κανόνων της εσωκομματικής δημοκρατίας.

Με βάση όλα αυτά, καταθέτω ορισμένες σκέψεις ως προς το επαγγελματικό ασυμβίβαστο των Βουλευτών. Ελήφθη μία απόφαση στην προηγούμενη αναθεώρηση, η οποία ήταν σκληρή, δυσκίνητη και άτεγκτη. Η ρύθμιση την οποία η πρότασή μας προτείνει είναι να προβλέπεται ότι με νόμο θα καθορίζονται οι επαγγελματικές δραστηριότητες, από τις οποίες οι Βουλευτές θα μπορούν να ασκούν το επάγγελμα. Η ρύθμιση αυτή είναι σωστή, είναι συνετή, γιατί αμβλύνει όλες τις ακραίες περιπτώσεις, οι οποίες ίσχυαν στο παρελθόν.

Και όσον αφορά τη βουλευτική ασυλία τέλος, θεωρώ ότι, όπως δέχεται και η επιστήμη του Συνταγματικού Δικαίου, τόσο το ανεύθυνο όσο και η βουλευτική ασυλία, το ακαταδίωκτο δεν αποτελούν προνόμια ή ατομικά δικαιώματα του Βουλευτού. Αποτελούν θεσμικές εγγυήσεις που αποβλέπουν στην ακώλυτη άσκηση των αρμοδιοτήτων του. Μια τέτοια προσέγγιση επιχειρεί σήμερα η πρόταση της Νέας Δημοκρατίας απέναντι σε αυτό το ζήτημα.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η Νέα Δημοκρατία φέρνει στη Βουλή μια πλήρη, μια ολοκληρωμένη πρόταση Αναθεώρησης. Θεωρώ ότι είναι καθήκον όλων μας να συμβάλλουμε προς την κατεύθυνση αυτή, της στήριξης αυτής της πρότασης.

Είναι λυπηρό πως το ΠΑ.ΣΟ.Κ. φυγομαχεί απέναντι σε τόσο κρίσιμα ζητήματα. Είναι όμως ενθαρρυντικό που τα άλλα, τα μικρότερα κόμματα, έστω και αν διαφωνούν, συμβάλλουν στο διάλογο, θετικά ή με αντίθετες απόψεις. Είναι όμως κάτι το οποίο εμείς οφείλουμε να υπογραμμίσουμε και να τους συγχαρούμε γι' αυτό. Και σε τελική ανάλυση πιστεύουμε ότι μέσα από τη συζήτηση θα υπάρξουν προσεγγίσεις σε πολλά βασικά ζητήματα, έτσι ώστε και το πολίτευμά μας να λειτουργήσει καλύτερα, αλλά και ο πολιτικός κόσμος να χαίρει της διαφάνειας και της εκτίμησης που έχει ανάγκη και οφείλει να χαίρει απέναντι στον ελληνικό λαό.

Σας ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Βέρα Νικολαΐδου): Κι εγώ σας ευχαριστώ.

Το λόγο έχει ο κ. Κυριάκος Βελόπουλος, Βουλευτής του ΛΑ.Ο.Σ..

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΒΕΛΟΠΟΥΛΟΣ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, χθες λόγω της μικρής χρονικής διάρκειας της ομιλίας μου, σε σχέση βέβαια με τα ιδιωτικά πανεπιστήμια, διέλαθε της προσοχής μου μια πολύ σημαντική είδηση, η οποία από το πρωί συζητιέται ευρέως στα δημοσιογραφικά «πηγαδάκια», στα δημοσιογραφικά γραφεία.

Ποια είναι η είδηση αυτή; Επειδή ο Συνασπισμός διατείνεται ότι είναι εναντίον της ιδιωτικοποίησης των πανεπιστημίων και επειδή θεωρώ ότι και πολιτικό λόγο ορθό έχει και αλήθεια πρεσβεύει, θα ήθελα να ρωτήσω το Συνασπισμό αν ο Πρόεδρος του – με πολλή συμπάθεια θέλω την απάντηση – στην αρμόδια

επιτροπή του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου στις 24 Μαΐου του 2002, όπου συνετάχθη ψήφισμα και ομόφωνα ψηφίστηκε, ήταν υπέρ των ιδιωτικών πανεπιστημίων ή όχι.

Το ψήφισμα έλεγε τούτα: ήταν υπέρ της διακήρυξης της Μπολόνια! Ήταν υπέρ της αξιολόγησης των πανεπιστημίων και των πανεπιστημιακών συστημάτων, υπέρ της χρηματοδότησης της έρευνας στα πανεπιστήμια από ιδιωτικές εταιρείες και υπέρ των ιδιωτικών πανεπιστημίων.

Αυτά, λοιπόν, έλεγε τότε ο Πρόεδρος του Συνασπισμού και θα ήθελα να μου πει και σήμερα, εάν τα λέει. Είναι σημαντικό να ξέρουμε ότι υπάρχει και συνέχεια στον πολιτικό μας λόγο.

Βέβαια, να πω ότι υπάρχει και ολόκληρη αναφορά στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο σε ειδική ιστοσελίδα. Δεν θα μείνω σε αυτό, απλώς θα ήθελα να πω το εξής: Εάν δεν τα είπε, τότε όλα καλώς καμωμένα.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΔΡΙΤΣΑΣ: Ξέρετε ότι έχουν απαντηθεί όλα αυτά.

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΒΕΛΟΠΟΥΛΟΣ: Εάν τα είπε, τότε ή ψεύδεσθε σήμερα ή έχετε πολιτικό Αλτσχάϊμερ. Ένα από τα δύο συμβαίνει.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΔΡΙΤΣΑΣ: Ξέρετε ότι έχουν απαντηθεί όλα αυτά.

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΒΕΛΟΠΟΥΛΟΣ: Διαλέξτε τι πρεσβεύετε. Δεν είναι δυνατόν ο Πρόεδρός σας να λέει άλλα και εσείς να λέτε άλλα. Άλλο τότε, άλλο τώρα. «Με λένε Ρίζο και όπως θέλω τα γυρίζω!». Αυτά τελείωσαν εδώ μέσα. Θα τα ακούτε -το επαναλαμβάνω- θέλετε, δεν θέλετε. Απλά πράγματα: Ή είστε με τον αστυφύλακα ή είστε με το χωροφύλακα. Διαλέξτε.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΔΡΙΤΣΑΣ: Ξέρετε ότι έχουν απαντηθεί όλα αυτά. Πάλι τα ίδια;

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΒΕΛΟΠΟΥΛΟΣ: Θέλω απάντηση. Είναι ο Πρόεδρος σας υπέρ των ιδιωτικών πανεπιστημίων, ναι ή όχι; Αυτό θέλω και τίποτα άλλο.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Βέρα Νικολαΐδου): Παρακαλώ, κύριε συνάδελφε, συνεχίστε και μην κάνετε διάλογο. Έχουμε φύγει από το άρθρο 16.

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΒΕΛΟΠΟΥΛΟΣ: Ζήτησα την κατανόησή σας. Ευχαριστώ πολύ.

Πάμε, λοιπόν, στην ουσία για το δάσος. Για να μη λέμε σε λίγα χρόνια «περπατώ εις το δάσος, όταν ο εμπρηστής και οι κυβερνήσεις σας δεν ήταν εδώ», θα σας πω το εξής: Καλή η επιλογή, καλή η απόφαση, όμως τώρα που μιλάμε χτίζουν στην Πάρνηθα, κύριοι! Τώρα που μιλάμε εδώ και ετοιμάζουμε την αναθεώρηση για το δάσος, για το ποιο είναι δάσος και ποια είναι δασική έκταση, χτίζουν στην Πάρνηθα. Χθες, σε τηλεοπτικούς σταθμούς, ήταν πρώτη είδηση. Χτίζουν στην Πάρνηθα! Και το ξαναλέω, γιατί; Γιατί σε σχετική ερώτηση προς τους Υπουργούς για το πόσα δενδρύλλια φυτεύτηκαν στην Πάρνηθα, ακούστε την απάντηση, κυρίες και κύριοι. Μιλούσαν για πεντακόσιες χιλιάδες δενδρύλλια για την Πάρνηθα και ακούστε την απάντηση: «Τα διαθέσιμα προς φύτευση δενδρύλλια για την εν λόγω πιλοτική αναδάσωση, υπολογίστηκαν αρχικά στα εκατόν είκοσι πέντε χιλιάδες. Φυτεύτηκαν συνολικά πενήντα επτά χιλιάδες». Από τα πεντακόσιες χιλιάδες πήγαμε στα πενήντα επτά χιλιάδες. Είναι η επίσημη απάντηση του Υπουργείου, την οποία καταθέτω στα Πρακτικά.

(Στο σημείο αυτό ο Βουλευτής κ. Κυριάκος Βελόπουλος καταθέτει για τα Πρακτικά το προαναφερθέν έγγραφο, το οποίο βρίσκεται στο αρχείο του Τμήματος Γραμματείας της Διεύθυνσης Στενογραφίας και Πρακτικών της Βουλής)

Εάν αυτό λέγεται αναδάσωση ή, εάν θέλετε, προστασία του περιβάλλοντος, τότε καμμία σχέση δεν έχει η Νέα Δημοκρατία με αυτό. Απαντώ και λέω το γιατί. Στο Νομό Ηλείας, ο Πρωθυπουργός της χώρας, Κώστας Καραμανλής, όταν έγιναν τα όσα έγιναν, προεκλογικά πήγε και τους είπε: «Θα προσληφθούν επτά χιλιάδες άνθρωποι από τις πληγείσες περιοχές». Στην Ηλεία, κύριε Υπουργέ, ξέρετε πόσοι προσελήφθησαν; Κανένας, κύριε Υπουργέ, αν και πέρασε ένα έτος και κάτι.

Άρα, λοιπόν, θα πρέπει να είμαστε σοβαροί. Είναι καλό να κάνουμε αναθεωρήσεις, νόμους. Νόμοι υπάρχουν, αλλά δεν εφαρμόζονται. Θα σας το αποδείξω για ακόμη μια φορά. Χρει-

αζόμαστε πέντε χιλιάδες έως έξι χιλιάδες πυροσβέστες. Προσλαμβάνετε χίλιους διακόσιους με συνεντεύξεις, με αυτήν τη διάτρητη διαδικασία, που μαλώνουν μεταξύ τους οι Βουλευτές της Νέας Δημοκρατίας για το εάν θα βάλουν ένα, δύο ή τρεις πυροσβέστες. Βέβαια, οι Υπουργοί βάζουν δέκα, γιατί είναι Υπουργοί. Αυτή είναι η πραγματικότητα. Χρειαζόμαστε πέντε χιλιάδες έως έξι χιλιάδες και εσείς προσλαμβάνετε χίλιους διακόσιους.

Και ας μην πω για τους δασοπυροσβέστες ότι είναι απλήρωτοι οι περισσότεροι εποχικοί, ακόμη και σήμερα, κύριε Υπουργέ. Καλή η Αναθεώρηση, αλλά καλύτερα θα είναι να οργανωθεί ως Κυβέρνηση και να οργανώσετε το κράτος.

Θα σας απαντήσω τώρα με επιχειρήματα, γιατί ή είστε ανίκανοι ή είστε επικίνδυνοι. Το λέω μετά λόγου γνώσεως. Το 2004 κάηκαν εκατόν ενενήντα δύο χιλιάδες στρέμματα, το 2005 τετρακόσιες χιλιάδες στρέμματα, το 2006 πεντακόσιες είκοσι τρία στρέμματα και το 2007 δύο εκατομμύρια εξακόσιες χιλιάδες στρέμματα. Ξέρετε τι μου προκαλεί περιέργεια; Το 2004 γιατί κάηκαν μόνο εκατόν ενενήντα δύο χιλιάδες στρέμματα και το 2007 δύο εκατομμύρια εξακόσιες χιλιάδες στρέμματα; Γιατί το 2004 ήσασταν σε επαγρύπνηση, γιατί περιμέναμε τους Ολυμπιακούς Αγώνες. Είχαμε εδώ τα zerpelin, αυτούς που μας παρακολουθούσαν, άρα είχαμε οργανωθεί. Το 2005, το 2006, το 2007 δεν είχατε μεριμνήσει, δεν είχατε προβλέψει, κύριοι Υπουργοί και κύριοι της Νέας Δημοκρατίας. Άρα, καλά είναι τα Συντάγματα, καλές οι αναθεωρήσεις, καλός και ο νόμος για το δάσος, αλλά επαναλαμβάνω, «περπατώ εις το δάσος, όταν οι εμπρηστές δεν είναι εδώ» και, δυστυχώς, με τη συμπεριφορά σας δίνετε λαβή σε εμπρηστές να κατακαίνε τα δάση. Αυτή είναι η πραγματικότητα.

Συνεχίζω, για να καταλάβετε ότι τα πράγματα περιπλέκονται περισσότερο. Δικαιούμασταν από την Ευρωπαϊκή Ένωση χρήματα, για τη δασοπροστασία και για δράσεις δασοοικονομικού χαρακτήρα. Πόσα χρήματα πήραμε, κύριοι Υπουργοί, από το 2003 και μετά; Ούτε σεντς και δικαιούμασταν 187.000.000 ευρώ. Η Ελλάδα έπρεπε να πάρει 57.800.000 ευρώ και δεν πήρε τίποτα, γιατί δεν κάνατε την προετοιμασία. Αυτό δείχνει ότι ναι μεν εδώ μέσα νομοθετούμε, ότι ναι μεν φτιάχνουμε νόμους, αλλά στην ουσία δεν εφαρμόζονται.

Θα έρθω και σε κάτι άλλο, γιατί είμαστε η μοναδική χώρα που κάηκαν ενενήντα ένας άνθρωποι, εκ των οποίων οι είκοσι ένας ήταν από το προσωπικό κατάσβεσης πυρκαγιών, και όλα αυτά τα περιέργια και αντιφατικά.

Θα ήθελα, όμως, επειδή ο χρόνος πιέζει, να πάμε λίγο στο ασυμβίβαστο. Το άκρον άωτο της υποκρισίας. Ψηφίζετε πριν από μερικά χρόνια το ασυμβίβαστο εσείς και οι άλλοι, αλλά γιατί το ψηφίσατε ξέρετε; Γιατί δεν λέμε την αλήθεια; Γιατί σας έπεισαν εδώ κάποια μεγαλοστελέχη σας ότι θα πάρουν 10.000.000 μισθό οι Βουλευτές το μήνα. Γι' αυτό το ψηφίσατε οι περισσότεροι. Αυτή είναι η πραγματικότητα. Σας είπαν ότι θα πάρετε αυξήσεις και ψηφίσατε το ασυμβίβαστο. Και όταν είδατε ότι υπάρχει πρόβλημα, όταν είδατε ότι θέλουν κάποιοι ανεπάγγελτους Βουλευτές ελεγχόμενους, έρχεστε σήμερα να αλλάξετε τα πράγματα και πολύ καλά κάνετε και συμφωνούμε.

Αλλά θα πω το εξής, γιατί θέλω να είμαι ξεκάθαρος. Κουράστηκα να ακούω τζάκια και γόνους εκλεκτών πρώην Υπουργών, να γίνονται Βουλευτές. Αυτό στη δημοκρατία είναι ανεκτό, επιτρεπτό δεν ξέρω αν μπορεί να είναι. Αλλά για πείτε μου, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, τα 6.000 ευρώ, ή τα 7.000 που παίρνεται το μήνα, σας φτάνουν για την Α' Αθηνών, τη Β' Αθηνών, τη Β' Θεσσαλονίκης για την προεκλογική περίοδο; Δεν χρειάζονται εκατοντάδες χιλιάδες ευρώ, για να κάνετε διαφημιστική καμπάνια; Πού τα βρίσκουμε τα λεφτά; Αυτή είναι η πραγματικότητα. Και το χειρότερο είναι ότι το πόθεν έσχες είναι πόσα έσχα, όχι πόθεν έσχα. Δεν γίνεται ο πραγματικός έλεγχος, δεν γίνεται ουσιαστικός έλεγχος.

Κλείνοντας, γιατί δεν θέλω να καταχρώμαι και το χρόνο, θα πω το εξής: Αν θέλουμε όντως να είμαστε συνεπείς σε όσα λέμε εδώ μέσα, αν θέλουμε όντως να είμαστε αυτοί που βγαίνουμε στο δρόμο και βλέπουμε τον πολίτη στα μάτια, πρέπει να είμαστε ειλικρινείς. Υπάρχουν εδώ μέσα άνθρωποι, οι οποίοι παίρ-

νουν χορηγίες. Από αρχαιοτάτων χρόνων υπήρχαν οι χορηγίες, δεν είναι κακό αυτό. Κακό είναι να κρύβονται αυτοί οι άνθρωποι, γιατί διαπλέκονται, είτε με μεγαλοεργολάβους είτε με μεγαλοεπιχειρηματίες, μόνο και μόνο για να υπηρετούν αυτούς και όχι τον πολίτη. Αυτό πρέπει να σταματήσουμε, αυτό πρέπει να τελειώσουμε, για να μην είμαστε δακτυλοδεικτούμενοι και στην επόμενη κοινοβουλευτική περίοδο. Κάνω μια έκκληση, λοιπόν. Να προχωρήσουμε στην κάθαρση, πρώτα από εδώ μέσα και να συνεχίσουμε και έξω, γιατί δυστυχώς είμαστε η πρώτη χώρα στον κόσμο σε διαφθορά και δυστυχώς είστε Κυβέρνηση της χώρας που είναι πρώτη σε διαφθορά παγκοσμίως.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του Λαϊκού Ορθόδοξου Συναγερμού)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Βέρα Νικολαΐδου): Έχει ζητήσει το λόγο για μια μικρή παρέμβαση ο κ. Κιλτιάδης.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΙΛΤΙΑΔΗΣ (Υφυπουργός Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων): Για την αποκατάσταση και μόνο της αλήθειας, επί της ουσίας -για την όποια πρόταση περί αναθεώρησης δεν θα υπεισέρθω- θέλω να δηλώσω απλώς στον αγαπητό συνάδελφο που πριν από λίγο κατήλθε από το Βήμα, ότι στις πυρόπληκτες περιοχές η εξαγγελθείσα τότε διακήρυξη του Πρωθυπουργού υλοποιήθηκε στο 100%.

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΒΕΛΟΠΟΥΛΟΣ: Όχι, κύριε Υφυπουργέ, δεν είναι έτσι.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΙΛΤΙΑΔΗΣ (Υφυπουργός Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων): Έχει χιλιάδες με πρόγραμμα του Ο.Α.Ε.Δ. από το Υπουργείο Απασχόλησης.

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΒΕΛΟΠΟΥΛΟΣ: Δεν προσελήφθησαν.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΙΛΤΙΑΔΗΣ (Υφυπουργός Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων): Προσελήφθησαν όσοι προσέτρεξαν και μάλιστα το πρόβλημα των τελευταίων μηνών είχε να κάνει με την ερμηνεία, περί εκτάκτου ανάγκης, ποια είναι η χρονική περίοδος και κατορθώθηκε με ερμηνεία του Α.Σ.Ε.Π., να είναι αυτή από την πρόσληψη του συγκεκριμένου εργαζόμενου και όχι από την ανακήρυξη της περιοχής, ως περιοχής ευρισκομένης σε έκτακτη ανάγκη. Έτσι, λοιπόν, αυτή τη στιγμή ακόμη εργάζονται αυτοί οι οποίοι προσελήφθησαν τότε και στην Αρχαία Ολυμπία και σε όλες τις πυρόπληκτες περιοχές. Εάν σε κάτι υπολείπεται ο αριθμός, έχει να κάνει με τη μη προσέλευση. Το πρόγραμμα του Υπουργείου Απασχόλησης υλοποιήθηκε.

Σε ό,τι αφορά δε την Πάρνηθα, κυρία Πρόεδρε, υπάρχει εδώ ο αρμόδιος Υφυπουργός από το αρμόδιο Υπουργείο και νομίζω ότι αυτός πρέπει να δώσει την διευκρίνιση, για να μην πλανάται λαϊκισμός που όχι μόνο έρπει, αλλά και με ανεμίστηρα...

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΒΕΛΟΠΟΥΛΟΣ: Λαϊκισμός είναι αυτός που κάνει τε εσείς και σπέκουλα.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Βέρα Νικολαΐδου): Παρακαλώ, κύριε Βελόπουλε, αφήστε τον κύριο Υπουργό να ολοκληρώσει.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΙΛΤΙΑΔΗΣ (Υφυπουργός Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων): Θα πάρετε την απάντηση από τον κ. Καλογιάννη.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Βέρα Νικολαΐδου): Ο κ. Καλογιάννης Υφυπουργός Υ.ΠΕ.ΧΩ.Δ.Ε. έχει το λόγο.

ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΛΟΓΙΑΝΝΗΣ (Υφυπουργός Περιβάλλοντος, Χωροταξίας και Δημοσίων Έργων): Ευχαριστώ, κυρία Πρόεδρε.

Επειδή με πολύ μεγάλη ευκολία ο προλαλήσας συνάδελφος, είπε πράγματα -επιτρέψτε μου να πω- πολύ βαριά και για την αποκατάσταση της αλήθειας, θα πω το εξής: Αμέσως μόλις υπήρξε σχετικό δημοσίευμα σε μια εφημερίδα ότι ανηγείται οικοδομή σε καμένες εκτάσεις της Πάρνηθας, αυθημερόν, ο Υπουργός ΠΕ.ΧΩ.Δ.Ε. κ. Σουφλιάς έδωσε εντολή στο αρμόδιο όργανο που είναι οι επιθεωρητές περιβάλλοντος του Υ.ΠΕ.ΧΩ.Δ.Ε.. Την Κυριακή το πρωί οι επιθεωρητές έκαναν εξονυχιστικούς ελέγχους στην περιοχή για την οποία υπήρξε η καταγγελία. Η οικοδομή δεν ανηγείται σε έκταση η οποία είχε καεί. Οι περιοχές αυτές ελέγχονται, όπως είναι γνωστό, μέσω δορυφόρου σε τακτικά χρονικά διαστήματα. Συνεπώς, κατηγορηματικά αναφέρω ότι δεν βρίσκεται η συγκεκριμένη οικοδομή μέσα στην καμένη περιοχή. Τα αποτελέσματα των ελεγκτών θα τα έχουμε τις αμέσως επόμενες ημέρες.

Επισημαίνω επίσης ότι οι ελεγκτές ελέγχουν και το αρμόδιο πολεοδομικό γραφείο, έτσι ώστε να διαπιστωθεί εάν υπάρχει ή όχι φάκελος οικοδομικής άδειας για τη συγκεκριμένη οικοδομή, εάν είναι πλήρης κ.ο.κ., σύμφωνα με την κείμενη πολεοδομική και περιβαλλοντική νομοθεσία.

Θέλω να επισημάνω, λοιπόν, ότι η αντίδραση του Υ.ΠΕ.ΧΩ.Δ.Ε. ήταν άμεση και θα μου επιτρέψετε, αγαπητοί κύριοι συνάδελφοι, να πω ότι τέτοια λόγια δεν χρειάζεται να ακούγονται στο Κοινοβούλιο, με τόσο μεγάλη ευκολία. Αν θέλετε μπορείτε να απευθύνεστε με πολύ μεγάλη ευκολία στα συναρμόδια Υπουργεία για να παίρνετε απαντήσεις και να έχετε την ενημέρωση που χρειάζεστε.

Ευχαριστώ πολύ.

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΒΕΛΟΠΟΥΛΟΣ: Για την καταγγελία δεν μου απανήσατε, κύριε Υπουργέ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Βέρα Νικολαΐδου): Και εγώ σας ευχαριστώ, κύριε Υφυπουργέ.

Το λόγο έχει ο κ. Δημήτριος Σαμπαζιώτης, Βουλευτής της Νέας Δημοκρατίας.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΑΜΠΑΖΙΩΤΗΣ: Ευχαριστώ, κυρία Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, όταν τον Ιούνιο του 2006 δρομολογήσαμε τις κοινοβουλευτικές διαδικασίες για την Αναθεώρηση του Συντάγματος, πιστεύαμε ότι θα μετέχουν όλες οι πολιτικές δυνάμεις του τόπου και τονίζαμε την απόφασή μας να προχωρήσουμε μαζί στην συνταγματική Αναθεώρηση με πνεύμα συνεννόησης, συνεργασίας και με γνώμονα την αξιοποίηση κάθε γόνιμης ιδέας. Δυστυχώς, σήμερα, στη διαδικασία της Αναθεώρησης του Συντάγματος είναι όλοι παρόντες εκτός από το ΠΑ.ΣΟ.Κ., το οποίο βεβαίως ποτέ δεν έδωσε μια πειστική απάντηση γιατί λείπει σήμερα από τη Βουλή. Η μόνη πειστική δικαιολογία είναι ότι δεν άντεξε λόγω των εσωτερικών του ισορροπιών και προβλημάτων αυτή τη διαδικασία και αποχώρησε κάτω από το βάρος των εσωκομματικών του σκοπιμοτήτων.

Το ΠΑ.ΣΟ.Κ., κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, απέδειξε με αυτό τον τρόπο, για άλλη μια φορά, ότι δεν είναι αξιόπιστο πολιτικά κόμμα. Δεν μπορείς από την μια πλευρά να ομολογείς την ανάγκη της Συνταγματικής Αναθεώρησης, να καταθέτεις τη δική σου πρόταση στη Βουλή και στην συνέχεια να φεύγεις από τη Βουλή, για λόγους εσωκομματικών ισορροπιών. Δεν είναι, όμως, η πρώτη φορά, που σε καίρια χρονική στιγμή, το ΠΑ.ΣΟ.Κ. απουσιάζει από τη Βουλή. Το έκανε και το 1975, όταν θεμελιωνόταν ο καταστατικός χάρτης της πατρίδας μας, αμέσως μετά τη δικτατορία, που γνωρίζετε όλοι πόσο μεγάλη σημασία είχε η εμπέδωση των δημοκρατικών θεσμών. Άρα, λοιπόν, γιατί να εκπλησσομέθα που σήμερα απουσιάζει; Σε όλες τις κορυφαίες στιγμές το ΠΑ.ΣΟ.Κ. ήταν απών.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, το Σύνταγμα του 1975, στοχεύοντας στην κατοχύρωση των δασών και δασικών εκτάσεων και την προστασία τους ως κοινωνικού αγαθού, προέβλεψε τη θέσπιση των άρθρων 24 και 117 του Συντάγματος. Με τις διατάξεις αυτές η προστασία του περιβάλλοντος και ειδικά του δασικού, έχει αναχθεί σε συνταγματικά προστατευόμενη αξία και υποχρέωση του κράτους. Έλα, όμως, που τριάντα χρόνια μετά από την ισχύ και την λειτουργία αυτών των διατάξεων γίνεται φανερό η ανάγκη για την προστασία των δασών; Συγχρόνως, όμως, συγκεκριμένες διατυπώσεις οδήγησαν, μέσα από την νομολογία, σε αδιέξοδα που σε τελική ανάλυση αντιστρατεύονται την αρχή προστασίας που ο ίδιος ο νομοθέτης θέσπισε.

Οι υπερβολές και η ακαμψία κάθε λογής διατάξεων και η αυταρχία να δοθεί σαφής απάντηση στο ερώτημα: «ποια έννοια τελικά προσδίδει ο συνταγματικός νομοθέτης με τον όρο «δασικά εκτάσεις εν γένει», οδήγησαν στη σημερινή κατάσταση;» Έτσι σήμερα ουσιαστικά εμπίπτουν στο προστατευτικό καθεστώς και δασικά εδάφη χωρίς δένδρα, με θάμνους, χωρίς στοιχεία δασικής βλάστησης.

Το γεγονός αυτό, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, οδηγεί σε τραγελαφικές καταστάσεις που αντιστρατεύονται ευθέως το στόχο του συνταγματικού νομοθέτη και εμπλέκουν συνεχώς σε δικαστικές αντιδικίες την πολιτεία και τους πολίτες. Είναι ανάγκη, λοιπόν, το Σύνταγμα να κατοχυρώνει την απόλυτη προστα-

σία της δασικής γης συνολικά, αλλά παράλληλα να καθορίζει ρητά και τις επιτρεπόμενες παρεμβάσεις. Είναι ανάγκη να εξασφαλιστεί το δάσος και η δασική έκταση ως φυσικό αγαθό και ως δημόσια περιουσία. Όμως, εξίσου αναγκαία είναι και η εξυπηρέτηση των λοιπών δραστηριοτήτων που ωφελούν την εθνική οικονομία ή προάγουν το δημόσιο συμφέρον σε βάρος μιας πραγματικά υποβαθμισμένης και άγονης δασικής γης.

Ναι ή όχι, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, είναι το μεγαλύτερο ζήτημα της χώρας μας η σύνδεση της προστασίας του περιβάλλοντος με την αειφόρο ανάπτυξη; Ναι ή όχι η αδυναμία να συμβιβάσουμε αυτά τα δυο πράγματα οφείλεται στο ότι ως χώρα χρόνια ολόκληρα δεν είχαμε όχι μόνο εθνικό, αλλά ούτε καν περιφερειακό χωροταξικό σχεδιασμό; Είναι αλήθεια ή όχι ότι δεν αξιωθήκαμε να φτιάξουμε ούτε δασολόγιο, ούτε κτηματολόγιο και αναγκαστήκαμε να βάλουμε το αυτονόητο στο Σύνταγμα; Ποιο δηλαδή; Ότι οφείλουμε να έχουμε δασολόγιο και κτηματολόγιο. Γιατί το κάναμε αυτό; Για να υποχρεώσουμε την πολιτεία να το φτιάξει.

Μην αυταπατώμεθα κυρίες και κύριοι συνάδελφοι. Χωρίς εθνικό χωροταξικό σχεδιασμό, χωρίς περιφερειακό σχεδιασμό, χωρίς κτηματολόγιο και δασολόγιο, ανάπτυξη σύμφωνη με την προστασία του περιβάλλοντος δεν μπορεί να υπάρχει. Αλλά το ζήτημα είναι πως μπορούμε να το κάνουμε αυτό; Και γιατί δεν κάναμε ειδικό χωροταξικό σχεδιασμό μέχρι τώρα; Γιατί δεν κάναμε κτηματολόγιο και δασολόγιο; Γιατί στο κτηματολόγιο συνέβησαν τόσα φαιδρά, έως και τραγικά πράγματα, με αποτέλεσμα να χάσουμε και υψηλούς κοινοτικούς πόρους της τάξεως των 20.000.000.000 δραχμών της εποχής εκείνης, χωρίς καν να κάνουμε τίποτα; Και πήμε σήμερα να φτιάξουμε το Εθνικό Κτηματολόγιο με εθνικούς πόρους γιατί όλοι αναγνωρίζουμε την ανάγκη ότι πρέπει να υπάρχει και παρόλα αυτά υπάρχει καθυστέρηση. Για να κάνεις όμως Εθνικό Χωροταξικό Σχεδιασμό και να έχεις Δασολόγιο και Κτηματολόγιο πρέπει να ξεκαθαρίσεις πράγματι τι είναι το δάσος, τι είναι η δασική έκταση, τι είναι το ιδιωτικό κτήμα και πώς μπορείς, εν τέλει, να χωροθετήσεις μια συγκεκριμένη δραστηριότητα σε έναν τέτοιο χώρο.

Με την αναθεώρηση, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, του άρθρου 24 ένα πράγμα προτείνουμε σε μια μόνον παράγραφο και σε ένα μόνον εδάφιο. Μόνο για τις δασικές εκτάσεις -και τονίζω όχι για τα δάση- να πούμε ότι για λόγους δημόσιου συμφέροντος νοείται και η επίκληση χωροταξικών ή πολεοδομικών αναγκών.

Είναι έγκλημα αυτό, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι; Πώς θα γίνει χωροταξικός σχεδιασμός, πώς θα γίνει πολεοδομικός σχεδιασμός, αν δεν ξεκαθαρίσουμε πού και σε ποιες περιπτώσεις η δασική έκταση είναι δυνατόν να αλλάξει χρήση κατά το δημόσιο συμφέρον για λόγους χωροταξίας και οικισμού;

Είναι καλύτερα να αφήσουμε μέσα από αυτήν την αναρχία που έχει δημιουργηθεί να ξεπηδούν τα αυθαίρετα οπουδήποτε θελήσουν και από εκεί και μετά να χύνουμε όλοι κροκοδείλια δάκρυα για την προστασία του περιβάλλοντος;

Αν κάποιος επιμένουν στην απόλυτη διατύπωση που έχει σήμερα το άρθρο 24, να είναι βέβαιοι ότι ο ελληνικός λαός αντιλαμβάνεται ότι αυτοί είναι οι υπεύθυνοι που αφήνουν τη δίοδο ανοικτή της αυθαιρεσίας να κυκλοφορεί. Δεν παίρνουμε έτσι την ευθύνη μας και με άσφαιρα πυρά δήθεν οικολογικής ευαισθησίας επιχειρούμε να κτυπήσουμε το τέρμα της αυθαιρεσίας.

Αν πιστεύετε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ότι όλα έχουν καλώς, όχι σε επίπεδο κειμένων ή πνεύματος ή γραμμάτος του Συντάγματος, αλλά σε επίπεδο καθημερινής πραγματικότητας, να αφήσουμε τα πράγματα ως έχουν. Καλό είναι όμως, βλέποντας γύρω μας να προβληματιστούμε όλοι διότι η σημερινή συζήτηση, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, αγγίζει μια από τις πιο προβληματικές περιοχές του δημόσιου και κοινωνικού βίου.

Οι στρεβλώσεις που παρατηρούνται στην πράξη, αποτελούν εστία διαφθοράς στη Δημόσια Διοίκηση, πράγμα που έχει αποσολογήσει πολλές φορές σ' αυτήν την Αίθουσα, δίνουν κίνητρα συναλλαγών πάσης φύσεως και είναι πηγή δεινών για το περιβάλλον.

Εξαντλούμαστε λοιπόν, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, στη Βουλή σε αυστηρές ρυθμίσεις και σ' αυτό το θέμα και σε άλλα

και στην καθημερινότητα, στην πραγματικότητα δηλαδή χάνουμε το παιχνίδι.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, εγώ χαίρομαι πραγματικά για την ευαισθησία που όλοι φαίνεται ότι έχετε απέναντι στο περιβάλλον. Νομίζω ότι έχουμε χρέος όλοι να προστατέψουμε το περιβάλλον στο οποίο ζούμε, θα ζούμε, θα ζήσουν τα παιδιά μας και θα παραδώσουμε στις επόμενες γενιές. Σκεφθείτε όμως ότι, όπως είναι τα πράγματα σήμερα, υπάρχουν τεράστια εμπόδια για τον χωροταξικό σχεδιασμό, το δασολόγιο και το κτηματολόγιο. Και την κατάσταση αυτή πρέπει να τη δούμε κατάματα διότι είναι απαραίτητο να υπάρξουν αυτά για να μπορέσουμε να προχωρήσουμε στην ανάπτυξη προστατεύοντας το περιβάλλον και την αειφορία. Δεν κρύβεται τίποτα άλλο, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, πίσω από την πρότασή μας. Γι' αυτό και σας ζητώ να στηρίξετε την αναθεώρηση του άρθρου 24, για να μην αφήσουμε να φύγει ανεκμετάλλευτη αυτή η χρυσή θεσμική ευκαιρία.

Σας ευχαριστώ πάρα πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Βέρα Νικολαΐδου): Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, έχω την τιμή να ανακοινώσω στο Σώμα ότι τη συνεδρίασή μας παρακολουθούν από τα άνω δυτικά θεωρεία, αφού προηγουμένως ξεναγήθηκαν στους χώρους του Μεγάρου της Βουλής των Ελλήνων, είκοσι οκτώ μαθητρίες και μαθητές με τρεις συνδούς δασκάλους από το 16ο Δημοτικό Σχολείο Πάτρας.

Η Βουλή τους καλωσορίζει.

(Χειροκροτήματα από όλες τις πτέρυγες της Βουλής)

Το λόγο τώρα έχει ο Βουλευτής του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας κ. Ζιώγας.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Ευχαριστώ, κυρία Πρόεδρε. Ευχαριστώ και τους συναδέλφους κυρίους Βουλευτές που μου παραχώρησαν τη θέση τους.

Κυρίες και κύριοι Βουλευτές, η αναθεώρηση του άρθρου 24, σε συνδυασμό με το άρθρο 117 του Συντάγματος, δεν είναι παρά η κορυφή του παγόβουνου της δασοκτόνας και αντιπεριβαλλοντικής πολιτικής που ακολουθούν τις τελευταίες δεκαετίες οι κυβερνήσεις της Νέας Δημοκρατίας και του ΠΑ.ΣΟ.Κ.. Και αυτό γιατί η πολιτική των κυβερνήσεων των δύο αυτών κομμάτων καθορίζεται από την αντίληψη ότι η γη, τα δάση και γενικότερα το περιβάλλον αποτελούν εμπόρευμα και επομένως μπορούν να γίνουν αντικείμενο στυγνής κερδοσκοπίας στο πλαίσιο της καπιταλιστικής αγοράς.

Η ανάγκη, λοιπόν, της κερδοφορίας του κεφαλαίου και η ένταση της εμπορευματοποίησης ως διέξοδος στη συσσώρευση των κερδών αποτελούν εδώ και δεκαετίες τον οδηγό για τις κυβερνήσεις, τόσο του ΠΑ.ΣΟ.Κ. όσο και της Νέας Δημοκρατίας και τις φέρνουν σε έναν αδιάκοπο ανταγωνισμό μεταξύ τους για το ποια θα εξυπηρετήσει καλύτερα αυτά τα συμφέροντα και στο ζήτημα των δασών και του φυσικού περιβάλλοντος.

Κάτω από αυτό το πρίσμα, τα δύο κόμματα δρομολογούν, το 2001 το ΠΑ.ΣΟ.Κ. και σήμερα η Νέα Δημοκρατία, την αναθεώρηση διατάξεων του Συντάγματος, όπως τα άρθρα 24 και 117, προκειμένου να επιταχύνουν τις καπιταλιστικές αναδιαρθρώσεις που προϋποθέτουν την ιδιωτικοποίηση, τον αποχαρκτηρισμό, την εκχώρηση δημόσιων εκτάσεων, την εξασφάλιση της ανταποδοτικότητας σε κάθε δραστηριότητα στη γη, την ενίσχυση ουσιαστικά της κερδοσκοπίας και της επιχειρηματικής δραστηριότητας. Για το λόγο αυτό, άλλωστε, οι κυβερνήσεις των δύο αυτών κομμάτων πριν από τις αναθεωρήσεις αρνήθηκαν να υλοποιήσουν βασικές προβλέψεις του άρθρου 24 του Συντάγματος του '75, όπως είναι η σύνταξη του Εθνικού Δασολογίου και του Εθνικού Χωροταξικού Σχεδιασμού. Αντίθετα, αρκετές φορές επιχείρησαν να παρακάμψουν το άρθρο 24 που προέβλεπε ότι την ευθύνη της προστασίας των δασών και των δασικών εκτάσεων, ανεξαρτήτως της ιδιοκτησιακής κατάστασης, την έχει το κράτος.

Κατά τη γνώμη μας, ήταν άστοχη η προσπάθεια του Υπουργού Δικαιοσύνης, που πριν από λίγο καταλόγισε τις καταπατήσεις και τις πυρκαγιές στην ανελαστική εφαρμογή του άρθρου 24. Και βέβαια είναι προφανές το πού πρέπει να ψάξει για να

βρει, τόσο τους ενόχους, όσο και τα κίνητρα γι' αυτές τις παραβιάσεις.

Είναι χαρακτηριστικός, από την άποψη αυτή, ο ν. 998/1979 επί κυβερνήσεως της Νέας Δημοκρατίας, μέσω του οποίου επιχειρήθηκε να χαρακτηριστούν χορτολιβαδικά είκοσι πέντε εκατομμύρια στρέμματα δασικών εκτάσεων κι έτσι να αποδεσμευτούν από τη δασική προστασία. Ο νόμος αυτός χαρακτηρίστηκε αντισυνταγματικός. Ο ν. 1734/1987 περί βοσκοτόπων, επί κυβερνήσεως ΠΑ.ΣΟ.Κ., με τον οποίο επιχειρήθηκε να αποχαρκτηρισθούν άλλα σαράντα εκατομμύρια στρέμματα.

Με δεδομένο ότι πριν από μερικές δεκαετίες τα δάση κάλυπταν το 67% της χώρας μας και τώρα καλύπτουν το 50%, πού θα φτάσουμε; Κρανίου τόπος, λοιπόν, είναι η χώρα μας για τα οράματά σας;

Το 2001 με τη Συνταγματική Αναθεώρηση του άρθρου 24 που προώθησε το ΠΑ.ΣΟ.Κ. δόθηκε το δικαίωμα στο κεφάλαιο να παρεμβαίνει στα δημόσια δάση και στις δασικές εκτάσεις, κατοχυρώθηκε συνταγματικά η ιδιωτικοποίηση των δασών και του φυσικού περιβάλλοντος. Άλλαξε ο ορισμός του δάσους. Δηλαδή, για να χαρακτηριστεί μία έκταση ως δάσος, δεν πρέπει να μην έχει κάλυψη μόνο 15%, αλλά πρέπει να πηγαίνει στο 25%. Ως συνέπεια αυτής της αλλαγής υπήρξε ο αποχαρκτηρισμός τεραστίων εκτάσεων. Δόθηκε το δικαίωμα να νομιμοποιηθούν όλοι οι οικισμοί και εκτός σχεδίου παράνομες οικοδομήσεις. Παρέχεται το δικαίωμα στους οικοδομικούς συνεταιρισμούς να χτίσουν ή και να νομιμοποιήσουν όσα έχουν κτίσει μέσα σε δάση και σε δασικές εκτάσεις.

Με το ν. 3208/2003, που ψήφισε το ΠΑ.ΣΟ.Κ. και τον καταψήφισε τότε ως αντιπολίτευση η Νέα Δημοκρατία, αλλά τον εφαρμόζει ως Κυβέρνηση και ο οποίος συντάχθηκε κατ' επιταγήν της Συνταγματικής αυτής Αναθεώρησης του άρθρου 24, οδηγούνται, όπως υπολογίζουν οι δασολόγοι, σε αποχαρκτηρισμό σαράντα με πενήντα χιλιάδες στρέμματα δασών και δασικών εκτάσεων. Το τέχνασμα εδω ήταν, αφ' ενός μεν ο ίδιος ο ορισμός του δάσους που μόλις αναφέραμε, και αφ' ετέρου η ελάχιστη έκταση που απαιτείται για να χαρακτηριστεί ως δάσος.

Η νέα αναθεώρηση του άρθρου 24 σε συνδυασμό με το άρθρο 17 που προωθεί τώρα η Κυβέρνηση γενικεύει και διευκολύνει τον αποχαρκτηρισμό δασών και δασικών εκτάσεων και επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και εμπορευματοποίηση δημόσιας δασικής περιουσίας.

Η πρόταση της Νέας Δημοκρατίας για την αναθεώρηση των συγκεκριμένων αυτών άρθρων κινείται στους εξής επτά άξονες. Η συνταγματική προστασία των δασικών εκτάσεων να πάψει να μετράει από το 1945, έτος της πρώτης αεροφωτογράφισης, αλλά από την 11η Ιουνίου 1975, 1961 όπως λένε οι εκπρόσωποι της Νέας Δημοκρατίας.

Με το νόμο αυτό αποχαρκτηρίζονται αυτόματα όλες οι πριν την ημερομηνία αυτή καταπατημένες και εκχερσωμένες δασικές εκτάσεις, όπως επίσης και οι δημόσιες εκείνες εκτάσεις, οι οποίες μετά το 1945 κήκαν και στη συνέχεια ιδιωτικοποιήθηκαν. Μόνο με την πρόβλεψη αυτή, οι δασολόγοι υπολογίζουν ότι θα αλλάξουν χρήση σαράντα με πενήντα εκατομμύρια στρέμματα. Δικαιώνονται, λοιπόν, αυθαιρεσίες τριάντα χρόνων. Καταργείται το τεκμήριο υπέρ του δημοσίου. Μόνο από αυτήν την πρόβλεψη αναμένεται, με βάση εκτιμήσεις των δασολόγων, να αλλάξουν ιδιοκτησία και να νομιμοποιηθούν αλλαγές χρήσεων σε τουλάχιστον δεκαπέντε εκατομμύρια στρέμματα.

Περιορίζονται με την πρόταση της Νέας Δημοκρατίας για την Αναθεώρηση οι αρμοδιότητες του Ε' Τμήματος του Συμβουλίου της Επικράτειας. Συνδέεται η χρήση και φυσικά και η τύχη των δασικών εκτάσεων και αυτών που υφίστανται μετά το 1975 με τα οικιστικά προγράμματα των επιχειρηματιών, το Εθνικό Χωροταξικό Σχέδιο, αλλά και τα Ειδικά Χωροταξικά Σχέδια που αφορούν στη βιομηχανία, στον τουρισμό, στις Ανανεώσιμες Πηγές Ενέργειας, όπως είναι τα αιολικά πάρκα, που θα εκπονηθούν εκ των υστέρων. Έτσι, για παράδειγμα, αν το χωροταξικό σχέδιο για τον τουρισμό προβλέπει ξενοδοχειακό συγκρότημα στις παρυφές του Εθνικού Δρυμού Σουνίου, στα πλαίσια μάλιστα της λεγόμενης βιώσιμης ανάπτυξης, τότε ο Εθνικός Δρυμός παύει να θεωρείται δάσος.

Παύουν να υπόκεινται σε υποχρεωτική εισφορά σε γη τα οικόπεδα που μπαίνουν σε σχέδια πόλης προκειμένου να γίνουν πλατείες, δρόμοι και άλλες βασικές υποδομές των πόλεων. Δημόσια ή ιδιωτικά δάση και δασικές εκτάσεις που καταστρέφονται από πυρκαγιά ή αποψιλώνονται με άλλον τρόπο παύουν να κηρύσσονται υποχρεωτικά αναδασωτέες και θα μπορούν να αλλάζουν χρήση. Δάση ή δασικές εκτάσεις που ανήκουν σε φυσικά ή νομικά πρόσωπα ιδιωτικού ή δημόσιου δικαίου θα επιτρέπεται να απαλλοτριώνονται πλέον όχι μόνο υπέρ του δημοσίου αλλά και υπέρ των ιδιωτών για δραστηριότητες δημόσιου συμφέροντος σε εισαγωγικά. Βαπτίζεται έτσι «δημόσιο συμφέρον» σχεδόν κάθε επιχειρηματική δραστηριότητα του κεφαλαίου που θα ασκείται είτε αυτόνομα είτε μέσω των συμπράξεων δημόσιου και ιδιωτικού τομέα, των περίφημων Σ.Δ.Ι.Τ.. Πρόσφατα στο «ντορό» μήτηκαν και οι μονές του Αγίου Όρους, αφού το κράτος μεγαλόψυχα, γαλαντόμα, παραχώρησε περίπου εκατόν είκοσι χιλιάδες στρέμματα, ώστε να καταλήξουν λεία στα επιχειρηματικά συμφέροντα των ομίλων, παρά τις συνεχιζόμενες αντιδράσεις και κινητοποιήσεις των κατοίκων της Χαλκιδικής.

Το Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας είναι το μόνο κόμμα που αντιμετωπίζει τα δάση, τη χρήση γης ως κοινωνικό αγαθό στη βάση της κοινωνικής ιδιοκτησίας και έτσι από θέση αρχής θεωρεί ότι ούτε και το Σύνταγμα του 1975 παρείχε τις αναγκαίες προβλέψεις για την πλήρη προστασία τους και βέβαια σήμερα είναι αντίθετο προς την κατεύθυνση μιας αναθεώρησης που προωθεί η Κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας στην ίδια κατεύθυνση, όπως με πλήρη συνέπεια το Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας καταψήφισε την αναθεώρηση του άρθρου 24 που προώθησε το 2001 η Κυβέρνηση του ΠΑ.ΣΟ.Κ..

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Τελειώνω, κυρία Πρόεδρε.

Το κόμμα μας, παλεύοντας κατά των αντιδραστικών αναθεωρήσεων της Νέας Δημοκρατίας και του ΠΑ.ΣΟ.Κ., αναδεικνύει την ανάγκη μιας άλλης δασικής πολιτικής για την κάλυψη του συνόλου των σύγχρονων λαϊκών αναγκών που θα διαμορφώνεται με βάση ένα σύνολο κριτηρίων οικονομικών, κοινωνικών, περιβαλλοντικών, τα οποία προϋποθέτουν διαφορετική οργάνωση της παραγωγής, ανατροπές στο χαρακτήρα της ιδιοκτησίας και της εξουσίας. Η δασική πολιτική των λαϊκών αναγκών προϋποθέτει τα δάση να είναι κοινωνική ιδιοκτησία, προϋποθέτει να υπάρχει κεντρικός σχεδιασμός από τη λαϊκή εξουσία και διαχείριση προς όφελος των λαϊκών αναγκών και της λαϊκής οικονομίας. Τότε μόνο τα δάση μπορούν να αξιοποιηθούν ως στοιχείο μιας φιλολαϊκής πολιτικής χρήσεων γης.

Ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΣΑ (Βέρα Νικολαΐδου): Και εγώ σας ευχαριστώ.

Το λόγο έχει τώρα ο Κοινοβουλευτικός Εκπρόσωπος του ΛΑ.Ο.Σ. κ. Βορίδης.

ΜΑΥΡΟΥΔΗΣ ΒΟΡΙΔΗΣ: Ευχαριστώ, κυρία Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, κατ' αρχάς οφείλω να πω το εξής: Απεχθάνομαι όσο τίποτε την αυθαίρετη δόμηση. Θεωρώ ότι η αυθαίρετη δόμηση γενικότερα είναι μία από τις βασικές αιτίες, όχι μόνο της περιβαλλοντικής καταστροφής με τη στενή έννοια, αλλά είναι μία από τις βασικές αιτίες της δημιουργίας αθλίων πόλεων, της δημιουργίας ενός αστικού τοπίου, το οποίο είναι ανυπόφορο και το οποίο, δυστυχώς, εν συνεχεία, αφού δημιουργηθεί, ελάχιστα μπορεί να κάνει κάποιος για να βελτιώσει την κατάστασή του. Το λέω αυτό, διότι πολύ συχνά ακούω τέτοιου τύπου επιχειρήματα από όσους υπερασπίζονται ότι δεν πρέπει να αλλάξει το άρθρο 24 και πρέπει να παραμείνει έτσι.

Ακούω λοιπόν επιχειρήματα ότι η αλλαγή του άρθρου 24 θα οδηγήσει σε οικοπεδοποίηση, σε εμπρησμούς, σε περατώρη αυθαίρετη δόμηση. Υπήρξε μία προσπάθεια σ' αυτό το ζήτημα της αυθαίρετου δομήσεως να υπάρξει μία τακτοποίηση με τον ν. 1337/83.

Αυτή υποτίθεται ότι ήταν η τελευταία ευκαιρία να νομιμοποιηθούν όσα είχαν γίνει μέχρι τότε και εν πάση περιπτώσει να υπάρξει μια μέριμνα και μια φροντίδα της διοικήσεως να μην υπάρξουν άλλα, για να μπορέσουμε, έστω στην κατάσταση που

βρισκόταν η χώρα μας από τέτοιας πλευράς αυθαίρετου δομήσεως το 1983, κάπως να συμμαζευτεί.

Βεβαίως το άρθρο 24 ίσχυε. Βεβαίως το άρθρο 24 και τότε λειτουργούσε με τις ίδιες δεσμεύσεις. Βεβαίως η αυστηρή νομολογία του Πέμπτου Τμήματος του Συμβουλίου της Επικρατείας ήταν και τότε παρούσα. Το ερώτημα είναι: Από το 1983 μέχρι και το 2008, είκοσι πέντε χρόνια μετά, σταμάτησε το πρόβλημα; Η απάντηση είναι όχι, δεν σταμάτησε το πρόβλημα.

Σ' αυτήν τη θλιβερή διαπίστωση φτάνουν όλες οι πτέρυγες της Βουλής. Και η Αριστερά, η οποία επισημαίνει ότι δεν θέλει την αλλαγή του άρθρου 24 και η Νέα Δημοκρατία που εισηγείται την αλλαγή του άρθρου 24 και εμείς που πιστεύουμε στην αλλαγή του άρθρου 24 κάνουμε την ίδια θλιβερή διαπίστωση, ότι πράγματι δεν μπόρεσε αυτό που λέγεται ελληνική δημόσια διοίκηση να ανασχέσει αυτό το άθλιο φαινόμενο, δεν μπόρεσε να το αντιμετωπίσει.

Το θέμα τώρα είναι το εξής και είναι ένα πραγματικό δίλημμα: Όσο αναιτιολόγητη από πλευράς επιχειρημάτων είναι η άρνηση της Αριστεράς στη συναίνεση της αλλαγής του άρθρου 16, δεν θεωρώ ότι ισχύει το ίδιο για την επιχειρηματολογία όσον αφορά το άρθρο 24.

Θεωρώ ότι η Αριστερά έχει ένα σοβαρό επιχείρημα εδώ και το επιχείρημά της είναι στην πραγματικότητα το εξής: Με τη συγκεκριμένη Δημόσια Διοίκηση που έχουμε, είναι δυνατόν να κάνουμε μία τροποποίηση του άρθρου 24; Μήπως τότε –αυτό λέτε στην πραγματικότητα– ανοίγουμε την κερκόπορτα και σε τελευταία ανάλυση όλα αυτά που συμβαίνουν, θα συμβαίνουν πια και με σφραγίδα. Μήπως τελικά ανοίγεται η δυνατότητα μιας συναλλαγής, η οποία δεν θα έχει αρχή και τέλος, η οποία θα γίνεται σε όλα τα διοικητικά επίπεδα, ενδεχομένως και στο υψηλότερο;

Αρα, η προσπάθεια –αυτό είναι το βασικό επιχείρημα– είναι τι; Αν μη τι άλλο ως υπερασπιστούμε αυτό το άκαμπτο άρθρο, ως παραμένουν τα πράγματα ως έχουν, ώστε τουλάχιστον να υπάρχει αυτό το πρόβλημα νομιμότητας. Φαντάζομαι ότι περίπου αυτό είναι το επιχείρημα που προέρχεται από τις πτέρυγες της Αριστεράς.

Εδώ όμως κάποιος πρέπει να σταθμίσει ένα δεύτερο διαφορετικό συμφέρον και είναι το εξής: Υπάρχουν διαμορφωμένες καταστάσεις σήμερα και όσοι είμαστε σε περιοχές που έχουν υποστεί τη λαίλαπα του αυθαίρετου και ξέρουμε τι είναι αυτό, ξέρουμε ότι αυτήν τη στιγμή έχουν διαμορφωθεί ολόκληροι οικιστικοί ιστοί. Αυτή είναι η πραγματικότητα.

Και βέβαια, γεννιέται ένα πολύ μεγάλο ερώτημα, το οποίο αφορά ολόκληρη τη διοίκηση, διότι εδώ δεν συζητάμε για την οικοδόμηση ενός αυθαίρετου ή δύο ή δέκα, μιλάμε για εκατοντάδες χιλιάδες αυθαίρετα. Αυτά τα έβλεπε η διοίκηση όλα αυτά τα χρόνια, τα ανέχτηκε. Τα έβλεπε η αστυνομία να χτίζονται. Έκαναν την τυπική μήνυση και έφευγαν. Τα έβλεπε η πολεοδομία, η οποία πολλές φορές έκανε ότι δεν τα έβλεπε. Τα έβλεπαν όλες οι αρχές της Τοπικής Αυτοδιοίκησης, οι δήμαρχοι, οι νομάρχες, όλοι. Αυτήν την πραγματικότητα δεν τη σταμάτησε κανείς.

Και γεννιέται ένα ερώτημα. Όταν έκανα Φιλοσοφία του Δικαίου, ένα από τα πιο ενδιαφέροντα ερωτήματα που μας έθεταν είναι: «Τι είναι ο κανόνας δικαίου;». Υπήρχε μία θεωρία λίγο εκκεντρική, την οποία την έλεγαν «η θεωρία των μαύρων γραμμάτων», «black letters rule», ο «κανόνας των μαύρων γραμμάτων». Και τι λέει αυτή; Λέει ότι τελικά ο κανόνας δικαίου υπό μία έννοια δεν είναι παρά ένα τυπωμένο χαρτί. Το Σύνταγμα τι είναι; Είναι ένα χαρτί πάνω στο οποίο υπάρχουν κάποια γράμματα. Αυτοί, δε, που το χρησιμοποιούσαν αυτό το επιχείρημα το έλεγαν ακριβώς για να καταδείξουν την αδυναμία τελικών του κανόνα δικαίου από μόνος του να έχει οποιαδήποτε λειτουργία στην πραγματική ζωή. Γιατί το έλεγαν αυτό; Γιατί έλεγαν ότι ο κανόνας δικαίου, εάν στην πραγματικότητα δεν συνοδεύεται από έναν μηχανισμό εφαρμογής του, δεν έχει καμμία απολύτως σημασία, είναι γράμμα κενό περιεχομένου. Είναι κάτι το οποίο το βάζουμε ως ευχολόγιο, αλλά εν συνεχεία δεν έχει καμμία απολύτως εφαρμογή στην πραγματική ζωή. Αυτό δεν ζούμε; Την αυστηρότερη πιθανή διάταξη για την προστασία των δασών

και των δασικών εκτάσεων και ταυτόχρονα το απόλυτο χάος σε επίπεδο λειτουργίας των διοικητικών μηχανισμών!

Προσέξτε όμως τώρα τι δημιουργείται. Με το να μην μπορεί η Πολιτεία να λύσει τα ζητήματα όλων αυτών των οικισμών που έχουν δημιουργηθεί, αυτό σημαίνει ότι δεν μπορεί να αγγίξει, σημαίνει ότι δεν μπορεί να πολεοδομήσει, σημαίνει ότι δεν μπορεί να ζητήσει να φτιαχτεί μία εκκλησιά, ένα σχολείο, ένας δρόμος, δίκτυα κοινής ωφέλειας. Σημαίνει ότι είναι που είναι άθλια η κατάσταση, παραμένει άθλια εσασεί ακριβώς, γιατί κανείς δεν μπορεί να αγγίξει τίποτα. Κι όχι μόνον αυτό. Για να αποφύγουμε την αυθαιρεσία της Δημοσίας Διοίκησης και την κατάχρησή της από τη μία, δηλαδή από τη μεριά της ανοχής της αυθαίρετου δομήσεως, οδηγούμαστε στην άλλη άκρη, πάλι της κακής διοίκησης, δηλαδή στην αυθαιρεσία του Δασάρχη, ο οποίος περνά, χαρακτηρίζει κατά το πώς νομίζει ό,τι θέλει και εν συνεχεία πατώντας εκεί επάνω ουσιαστικά δεν μπορεί να αλλάξει τίποτα ποτέ, δεν μπορεί τίποτα να διορθωθεί όσο δικό και να έχει ο πολίτης, ο οποίος έχει δεχθεί τη συγκεκριμένη παραβίαση. Εδώ, λοιπόν, απ' όπου και να πας να το πιάσεις, ξεχειλώνει.

Μία είναι η λύση σ' αυτά. Κι αυτό είναι κάτι το οποίο λέω και ξαναλέω προς την πλευρά της Αριστεράς, η οποία επιμένει σε ανεπιεικέστερες ρυθμίσεις σε επίπεδο δικαϊκό, χωρίς όμως να επιμένει με την ίδια θερμή στη λειτουργία της διοίκησης.

Διαχρονικά οι κυβερνήσεις αυτές φέρουν τεράστια ευθύνη, συγκεκριμένη, για την κατάσταση εξελίξεως της πολεοδομίας στον τόπο μας. Κύριε Υπουργέ, υπάρχουν τεράστιες ευθύνες, αντικειμενικά. Εγώ δεν τις προσδιορίζω στο ΠΑ.ΣΟ.Κ. ή στη Νέα Δημοκρατία. Οι ασκούντες διοίκηση έχουν την ευθύνη. Προφανώς, επειδή ΠΑ.ΣΟ.Κ. και Νέα Δημοκρατία έχουν ασκήσει διοίκηση, εκεί πέφτουν οι ευθύνες. Είναι τεράστιο το ζήτημα του πώς θα επιλυθούν αυτά τα πράγματα στο μέλλον. Και ακούω συχνά από την κυβερνητική πλευρά ότι «το κράτος είναι ο μεγάλος ασθενής κι η Δημόσια Διοίκηση είναι που πάσχει». Όμως τέσσερα χρόνια, επί κυβερνήσεως Νέας Δημοκρατίας, μέτρα, τομές, πραγματικές μεταρρυθμίσεις στην κατεύθυνση του πώς θα αντιμετωπιστούν αυτά τα εκτεταμένα φαινόμενα διαφθοράς στη Δημόσια Διοίκηση ακόμη δεν υπάρχουν. Ούτε υπάρχει σήμερα καμμία σοβαρή αλλαγή του δημοσιοικονομικού περιβάλλοντος, ώστε να πούμε ότι πραγματικά ζούμε σε μία διαφορετική Δημόσια Διοίκηση ή αν μη τι άλλο σε μια κατεύθυνση διαφορετικής Δημοσίας Διοίκησης. Αναπαράγονται τα καθεστώτα ως είχαν.

Εκείνο όμως που νομίζω ότι πρέπει να απαντηθεί –το προσδιορίζω το ερώτημα, για να είμαστε έτοιμοι– από την πλευρά της Αριστεράς είναι το εξής. Γιατί πιστεύουν ότι η διατήρηση ενός κανόνα συνταγματικού, ο οποίος δεν έλυσε κανένα πρόβλημα όλα αυτά τα χρόνια, θα λύσει κάτι; Αυτό είναι που πρέπει να απαντηθεί, το γιατί επιμένουν σ' αυτό.

Διότι η απάντηση δεν είναι η διατήρηση του κανόνα. Η απάντηση είναι η διαμόρφωση ενός πλαισίου μίας Δημοσίας Διοίκησης, η οποία να λειτουργεί και να κάνει τη δουλειά της σοβαρά και αξιοπρεπώς. Το να βγαίνουμε και να λέμε «Δεν το έχουμε αυτό, άρα τι κάνουμε; Αυστηροποιούμε τις ποινές, αυστηροποιούμε το Σύνταγμα, αυστηροποιούμε το άλφα ή το βήτα ή το γάμμα» δεν είναι η σωστή απάντηση.

Δεν πρέπει να βαδίζουμε συνεχώς σε αυστηροποίηση του νομοθετικού πλαισίου, των κανόνων δικαίου, δεν πρέπει να το αυστηροποιούμε. Πρέπει επιτέλους να πιέσουμε στην επάρκεια της Δημοσίας Διοίκησης. Αυτό είναι για εμένα το σημαντικό.

Και κυρίως, πρέπει ευθέως η Αριστερά να απαντήσει στο εξής ερώτημα: Εν όψει των μεγάλων οικιστικών προβλημάτων που έχουν δημιουργηθεί εξ αιτίας της αυθαίρετου δομήσεως, τι προτείνουν;

Ο νόμος ορίζει κάτι πολύ σαφές. Λέει να τα γκρεμίσουμε. Αυτό λέει ο νόμος! Είναι η θέση της Αριστεράς να πάμε στο Πέραμα να γκρεμίσουμε; Να πάμε στη Σαλαμίνα, να πάμε στην Αρτέμιδα να αρχίσουμε να γκρεμίζουμε; Είναι η θέση σας; Γιατί αυτό είναι που πρέπει να αντιμετωπισθεί!

Εγώ καταλαβαίνω απολύτως την επιφύλαξη, όμως –από την άλλη μεριά– η επιφύλαξη δεν πρέπει να μας οδηγήει σ' αυτήν την

τοποθέτηση, γιατί πρέπει να λύσουμε το οικιστικό ζήτημα κάπως, πρέπει να λύσουμε το ζήτημα της αυθαιρέτου δομήσεως κάπως και η απάντηση είναι να φτιάξουμε, επιτέλους, μία Δημόσια Διοίκηση –να τη φτιάξει η Κυβέρνηση που έχει την ευθύνη αυτού του πράγματος- μήπως και μπορέσουμε κάποια στιγμή να έχουμε την ελπίδα ότι κάτι θα αρχίσει να λειτουργεί και δεν θα σηκώνεται ο καθένας να κάνει ό,τι θέλει όπου θέλει. Αυτά, ως προς το θέμα του άρθρου 24.

Το δεύτερο για εμένα πολύ σημαντικό έχει να κάνει με το θέμα του επαγγελματικού ασυμβιβαστού των Βουλευτών. Επιτρέψτε μου εδώ –βέβαια είμαστε όλοι σύμφωνοι- πολύ λίγες σκέψεις μόνο, γιατί νομίζω ότι έχω καλυφθεί από προλαλήσωντες.

Είναι ξεκάθαρο ότι δεν μπορεί η Βουλή να αναπαράγει μια κλειστή λήσχη που έχει τη δυνατότητα να επιβιώνει με τρόπους οικονομικούς, άλλους, πλην των επαγγελματιών των Βουλευτών. Στη βουλευτική αποζημίωση, για την οποία συζητάμε –και αυτά είναι πράγματα που κάποια στιγμή πρέπει να ειπωθούν, σε σχέση με αυτά που αποτελούν πολιτικές ανάγκες και που ενδεχομένως δεν τα ξέρει ο κόσμος- υπάρχουν μέσα, γραφεία, πρέπει να πληρώνονται έξοδα επικοινωνίας, πρέπει να πληρώνεται μία σειρά από άλλες υποχρεώσεις. Δεν είναι, επομένως, μισθός.

Κι εδώ, επίσης, εγώ θέλω να θέσω ένα ζήτημα. Ουδέποτε έχουμε συζητήσει το ζήτημα των εξόδων από πλευράς φορολογικής μεταχειρίσεως, το πώς δηλαδή λειτουργεί όλη αυτή η ιστορία της βουλευτικής αποζημίωσης στην πράξη. Όμως, αν θέλουμε να έχουμε ανεξάρτητους Βουλευτές –κι εγώ θα πω και κάτι άλλο- και αν θέλουμε να έχουμε και Βουλευτές, οι οποίοι να έχουν και μία σχέση με την πολιτική πραγματικότητα, να έχουν μία σχέση με την κοινωνική πραγματικότητα, να έχουν μία σχέση με αυτό που τελικά ζει ο κόσμος, το επάγγελμά του, με αυτό που –σε τελευταία ανάλυση- είναι η καθημερινότητα των πολιτών, δεν μπορεί να έχουν σχέση μόνο με τα βουλευτικά έδρανα! Δεν μπορεί να μην έχουν επάγγελμα! Δεν μπορεί να μην έχουν κάνει μεροκάματο! Δεν μπορεί να μην έχουν πάει να κολλήσουν ένα ένσημο! Δεν μπορεί να μην έχουν μία σχέση με το τι λέγεται εφορία και το πώς μεταχειρίζεται η εφορία τον πολίτη, με το τι σημαίνει ουρά στο δικαστήριο, με το τι σημαίνει ουρά στο Ι.Κ.Α.!

Δεν μπορεί να μην έχουν καμία σχέση με όλα αυτά, αλλά η επαφή τους να είναι εκλογική περιφέρεια – πολιτικό γραφείο – Βουλή και αυτό επί χρόνια, ενδεχομένως, για ορισμένους. Δεν είναι μία σωστή εικόνα, αν θέλετε, για τη λειτουργία του ίδιου του πολιτικού μας συστήματος.

Το νομοτεχνικό κομμάτι θα το θέσετε, κυρία Πρόεδρε, εσείς. Επομένως, δεν το επισημαίνω. Είναι αυτό το οποίο είπαμε. Απλώς, πρέπει να γίνει μία μικρή διευκρίνιση σε ένα ζήτημα.

Τώρα, σε ό,τι αφορά τα ζητήματα της διαφάνειας στα οικονομικά των Κομμάτων, επιτρέψτε μου, εγώ έχω εδώ μία πολύ συγκεκριμένη άποψη. Αντιλαμβάνομαι ότι υπάρχει ένα επιχείρημα που λέει ότι, ξέρετε, πρέπει να υπάρχει μία αναλογία και μία ισότητα και εν πάση περιπτώσει, να μην έχει κάποιο από τα Κόμματα πάρα πολλά χρήματα, ενώ κάποια άλλα να έχουν λιγότερα, διότι αυτό νοθεύει –να το πω έτσι- την ισότητα, το επίπεδο του πολιτικού διαλόγου και νοθεύει επομένως αντιστοίχως και τη δυνατότητα να διαμορφώσει ελεύθερα τη βούλησή του ο ελληνικός λαός.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Ένα λεπτό, κυρία Πρόεδρε, ολοκληρώνω.

Να πούμε πράγματα ρεαλιστικά; Υπάρχουν χιλιάδες τρόποι, οι οποίοι –υπ’ αυτήν την έννοια- νοθεύουν τη βούληση του ελληνικού λαού. Κάποιος, επειδή είναι επιτυχημένος επαγγελματίας, είναι πιο προβεβλημένος από κάποιον άλλον. Κάποιος, επειδή εκ του επαγγέλματός του, κάνει μία δουλειά –η οποία εκ της φύσεως της εργασίας- τον φέρνει σε επαφή μέσω των μέσων μαζικής ενημέρωσης και επικοινωνίας με πολύ κόσμο, είναι πιο προβεβλημένος από κάποιον άλλον.

Τα ίδια τα Κόμματα, σε τελευταία ανάλυση –κατά τη γνώμη μου- πρέπει να φέρουν μία και μοναδική ευθύνη.

Εγώ δεν πιστεύω ούτε σε περιορισμούς ούτε σε όρια. Και το

λέω από την πλευρά ενός μικρού Κόμματος. Σε τελευταία ανάλυση, δε με συμφέρει να το λέω αυτό το πράγμα, υπό την έννοια ότι στενεύει πολιτικά.

Όμως, να αρχίσουμε να μιλάμε ειλικρινά. Εκείνο που έχει σημασία είναι ένα και μόνο πράγμα, να λέει το κόμμα και να λέει ο πολιτικός, ποιος είναι εκείνος που τον χρηματοδοτεί. Να το λέει, ώστε να ξέρει ο πολίτης από πού έρχονται τα χρήματα αυτά. Και από εκεί και πέρα, ο πολίτης να επιλέγει και εκείνα τα κόμματα και εκείνους τους πολιτικούς που ξέρει τις υποχρεώσεις τους, εάν υπάρχουν υποχρεώσεις, ή που, εν πάση περιπτώσει, ξέρει ποιοι είναι οι φίλοι τους και ποιοι δεν είναι οι φίλοι τους.

Αυτή για μένα η διαφάνεια –αυτού του τύπου όμως και όχι έλεγχοι οι οποίοι ξέρουμε ότι δεν λειτουργήσαν ποτέ, δεν θα λειτουργήσουν ποτέ, όπου δεν είναι δυνατόν να ελεγχθούν και μας οδηγούν σε μια στείρα κουβέντα σε σχέση μ’ αυτό- πρέπει να είναι μία: Δήλωση του από πού χρηματοδοτείται ο καθένας και να τελειώνει η ιστορία.

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του Λαϊκού Ορθόδοξου Συναγερμού)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Βέρα Νικολαΐδου): Και εγώ σας ευχαριστώ.

Το λόγο έχει τώρα η Κοινοβουλευτική Εκπρόσωπος της Νέας Δημοκρατίας και πρώην Πρόεδρος της Βουλής κ. Άννα Μπενάκη-Ψαρούδα.

ΑΝΝΑ ΜΠΕΝΑΚΗ-ΨΑΡΟΥΔΑ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, είναι πολύ σημαντικά τα άρθρα που συζητούμε σήμερα και είναι θετικό ότι τουλάχιστον σε ένα από αυτά υπάρχει σύμπτωση απόψεων των Κομμάτων. Και δεν είμαι ευτυχής οπωσδήποτε, διότι δεν υπάρχει σύμπτωση σε άλλα άρθρα.

Δεν θα αναφερθώ στο άρθρο 24, διότι αυτό είναι το βασικό άρθρο που συζητούμε διεξοδικά. Έχει γίνει και εκτός Βουλής μεγάλη συζήτηση. Επομένως, το μόνο στο οποίο περιορίζομαι είναι η παρατήρηση, ότι η Νέα Δημοκρατία δεν φιλοδόχησε να τροχοδρομήσει μία καινούργια περιβαλλοντική πολιτική με το άρθρο 24 με την τροποποίηση που προτείνει. Απλώς, θέλησε να κάνει μία ορθολογικότερη ρύθμιση θεμάτων που αφορούν τις δασικές εκτάσεις, θεμάτων που όλοι ξέρουμε, από εμπειρία πολιτική και κοινωνική, πόσο ταλαιπωρούν την ελληνική κοινωνία και έχουν δημιουργήσει σοβαρά κοινωνικά προβλήματα, αλλά και προβλήματα περιβάλλοντος. Ατυχώς, η όλη ανάφλεξη του θέματος του περιβάλλοντος δεν μας επιτρέπει να γίνουμε περισσότερο ρεαλιστές επί τη βάσει της συγκεκριμένης πρότασης.

Θα επικεντρώσω το ενδιαφέρον μου σε δύο άλλες διατάξεις που απορρίπτονται και στο τέλος, θα κάνω μία διευκρίνιση νομοτεχνική στο άρθρο 57.

Η μία είναι η πρόταση της Νέας Δημοκρατίας για την τροποποίηση του άρθρου 29 που αναφέρεται στα πολιτικά κόμματα. Και ξεκινώ με τη γενική παραδοχή –που θέλω να πιστεύω ότι είναι παραδοχή όλων- ότι τα πολιτικά κόμματα είναι θεσμοί του πολιτεύματος και πρέπει να κατοχυρώνεται η λειτουργία τους στο Σύνταγμα κατά τέτοιον τρόπο, ώστε ο πολίτης να αποκτά εμπιστοσύνη προς το κόμμα. Και τότε αποκτά εμπιστοσύνη προς το κόμμα ο πολίτης; Όταν μπορεί να γνωρίζει καλά και να ελέγχει τη λειτουργία ενός κόμματος. Δεν μπορεί, δηλαδή, τα κόμματα στη σημερινή δημοκρατία να είναι κλειστά κλαμπ, οχυρούμενα πίσω από μία, άλλοτε καλώς και πολλές φορές κακώς εννοούμενη, αυτονομία, ούτε ο τρόπος λειτουργίας τους και οι δυνάμεις που παρεμβάλλονται και τα επηρεάζουν για να σχηματίζουν την πολιτική τους τοποθέτηση να είναι αδιαφανείς απέναντι στο Λαό.

Επομένως, δύο τρόποι υπάρχουν για να είναι διαφανή τα κόμματα και να είναι πραγματικά θεσμοί του πολιτεύματος: Τα οικονομικά τους να είναι απολύτως διαφανή και ελέγξιμα, αλλά και ο τρόπος που λαμβάνονται σημαντικές κομματικές αποφάσεις που επηρεάζουν την ποιότητα της πολιτικής ζωής και του πολιτεύματος πρέπει να είναι στοιχεία ελέγχσιμα από τον πολίτη.

Γι’ αυτό η πρότασή μας έχει ένα βασικό σκέλος που αναφέρεται στα οικονομικά των κομμάτων και των Βουλευτών και

καθιερώνει το αυτονόητο: ότι ο κρατικός προϋπολογισμός πρέπει βασικά να χρηματοδοτεί τα κόμματα, αλλά να επιτρέπεται οπωσδήποτε και η ιδιωτική χρηματοδότηση, διότι και η εισφορά του μέλους έχει και αυτή τη σημασία της και την ιερότητά της, επομένως και το ένα και το άλλο πρέπει να είναι διαφανή και να ελέγχονται.

Η πρότασή μας λέει να ελέγχονται από το Ελεγκτικό Συνέδριο και από το δικαστήριο του άρθρου 100, το Συνταγματικό Δικαστήριο που προτείνουμε. Θα μπορούσαμε, όμως, αν υπήρχε διάθεση συνεννόησης και συνεργασίας επί αυτών των θεμάτων να είμαστε πιο ανοικτοί, πιο αποτελεσματικοί και ενδεχομένως να καταλήξουμε και σε άλλες διατυπώσεις.

Το ένα, λοιπόν, θέμα είναι τα οικονομικά των κομμάτων και ο τρόπος διαχείρισης των πόρων. Το δεύτερο, όμως, στο οποίο εγώ προσωπικά αποδίδω σημασία –και αυτή τη σημασία δεν την αποδίδω τώρα, αλλά διαχρονικά σε όλες τις συζητήσεις που έχουν γίνει περί εσωκομματικής δημοκρατίας και στην προηγούμενη συζήτηση για την αναθεώρηση του Συντάγματος ήμουν υπέρμαχος– είναι η ιδέα της εσωτερικής δημοκρατικής οργάνωσης των κομμάτων.

Στην παράγραφο 3 που προσθέτουμε ως καινούργια παράγραφο στο άρθρο 29, ορίζουμε ότι τα κόμματα πρέπει να είναι οργανωμένα και να λειτουργούν, σύμφωνα με τους δημοκρατικούς κανόνες, όπως προβλέπεται στα καταστατικά τους. Τι πιο δημοκρατικό και ειλικρινές προς τον πολίτη! Λέει δύο πράγματα: Πρώτον, ότι τα κόμματα πρέπει να έχουν καταστατικά δημόσια, δεν μπορούν να λειτουργούν μόνο με προφορικές συμφωνίες που δεν μπορεί να τις ελέγξει ο πολίτης και δεύτερον, ότι οι κανόνες που αποτυπώνονται σε αυτά τα καταστατικά πρέπει να ανταποκρίνονται στους δημοκρατικούς κανόνες, δηλαδή να λαμβάνονται συλλογικά και να ισχύει η απόφαση της πλειοψηφίας με διαφύλαξη των δικαιωμάτων του καθενός.

Πώς μπορεί να γίνει αυτό; Εάν υπάρχει ένας νόμος με γενικές αρχές λειτουργίας των κομμάτων. Υπάρχει στη Γερμανία από χρόνια ο νόμος περί κομμάτων, ο οποίος έχει τύχει εφαρμογής και στα δικαστήρια και έχει διαλευκάνει υποθέσεις που έγιναν και διεθνώς γνωστές, όπως ήταν η υπόθεση της διαχείρισης εισφορών προς το κόμμα της CDU, όπως είναι άλλες περιπτώσεις για τον τρόπο απόδοσης των υποψηφίων στις λίστες, ιδίως όταν ισχύει όχι το καθεστώς του σταυρού, αλλά το καθεστώς της λίστας.

Επομένως τι λέμε; Λέμε ότι οι κανόνες αυτοί που πρέπει να αποτυπώνονται στο νόμο και στα καταστατικά πρέπει να εξασφαλίζουν τη διαφάνεια, την ανεξαρτησία των κομμάτων από οποιαδήποτε κέντρα εξουσίας και να προβλέπουν και τα όργανα ελέγχου και τις κυρώσεις για την παράβαση αυτών των σχετικών υποχρεώσεων.

Όταν διατύπωνα τη διάταξη αυτή, γιατί έχω παίξει κάποιο ρόλο στο να μπαίνει αυτή η διάταξη σε όλες τις αναθεωρήσεις, δεν πίστευα ότι θα ψηφιστεί βέβαια και με πλειοψηφία 180 Βουλευτών, εν πάση όμως περιπτώσει, νομίζω ότι είναι μια διάταξη «σημαδιακή», ως το πω έτσι, είναι με νόημα και κάποια φορά θα διαπιστωθεί, ότι είναι μια διάταξη που στηρίζει τη δημοκρατία και ωφελεί τα κόμματα, τα καθιστά πραγματικούς θεσμούς της πολιτείας.

Η δεύτερη διάταξη που απορρίπτεται είναι το άρθρο 62 για την ασυλία. Θα ήθελα να καταστήσω σαφές στους συναδέλφους και σε όποιον μας ακούει, ότι η υπάρχουσα συνταγματική διάταξη δεν ορίζει καθόλου ούτε η Βουλή αίρει ή δεν αίρει την ασυλία. Όλα αυτά που λέμε ότι όταν εμποδίζεται η πολιτική δραστηριότητα, όταν ανάγεται στα καθήκοντα του Βουλευτή, τότε δεν πρέπει να αίρεται η ασυλία, δεν προκύπτουν από το Σύνταγμα.

Προκύπτουν από τον Κανονισμό της Βουλής, από το άρθρο 83. Και ο Κανονισμός της Βουλής, καθώς καταλαβαίνετε, είναι ένα κείμενο με ισχύ νόμου, το οποίο όμως τροποποιείται ανά πάσα στιγμή με μία απόφαση της Ολομέλειας. Συνταγματική κατοχύρωση και υπόδειξη προς τη Βουλή και τους Βουλευτές τότε αίρεται και τότε δεν αίρεται η ασυλία, δεν υπάρχει. Άρα, χρειαζόμαστε μία συνταγματική υποδομή γι' αυτό το θεσμό, ο οποίος δεν είναι ένα προνόμιο του Βουλευτή, αλλά εξυπηρετεί

το πολίτευμα και είναι ταγμένος να υπηρετεί τη λειτουργία της δημοκρατίας. Δεν είναι ταγμένος για να εξασφαλίζει και να δίνει προσωπικές εγγυήσεις στο Βουλευτή.

Η ισχύουσα διάταξη έχει και κάτι άλλο, κύριοι συνάδελφοι, το οποίο αργά ή γρήγορα, αν δεν έχει «πέσει» ήδη στο Δικαστήριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, θα «πέσει» στα σίγουρα. Αυτό είναι ότι η άδεια θεωρείται ότι δεν δόθηκε, αν η Βουλή δεν αποφανθεί μέσα σε τρεις μήνες, αφ' ότου η αίτηση του εισαγγελέα περιέλθει στον Πρόεδρο της Βουλής. Δηλαδή, δια της σιωπής η Βουλή μπορεί κάλλιστα να απορρίπτει τις αιτήσεις ασυλίας. Είναι κάτι το οποίο μπορούμε να το αφήσουμε να ισχύει μέσα στη διάταξη; Ακόμα και για λόγους παρουσίας μας στο εκλογικό σώμα.

Επίσης, ένα τρίτο που υπάρχει στην ισχύουσα διάταξη είναι ότι η τρίμηνη προθεσμία εντός της οποίας πρέπει να αποφανθεί η Βουλή –και αν δεν αποφανθεί, πάει, δεν χορηγήθηκε η άρση– αναστέλλεται κατά τη διάρκεια των Διακοπών της Βουλής. Και αν λάβουμε υπ' όψιν μας ότι η Βουλή κάνει και τρεις μήνες διακοπές, εάν το αποφασίσει η Ολομέλεια– και στα Τμήματα Διακοπών της Βουλής δεν μπορεί να εισαχθεί αίτηση άρσης ασυλίας, καταλαβαίνετε πόσο πρέπει να περιμένει ο εισαγγελέας και ο πολίτης που πιστεύει ότι έχει θιγεί από τη συμπεριφορά ενός Βουλευτού.

Αυτές είναι ρυθμίσεις εξασφαλιστικές βέβαια του Βουλευτή, αλλά νομίζω ότι δεν συμβάλλουν στο να εδραιώνεται η εμπιστοσύνη στην άσκηση του βουλευτικού έργου. Γι' αυτό και εμείς είπαμε πρώτα απ' όλα να καθιερώσουμε, τότε αίρεται και τότε δεν αίρεται η ασυλία, να λέει δηλαδή κάτι σχετικό το Σύνταγμα. Και λέει ότι η Βουλή μπορεί να αρνηθεί τη χορήγηση άδειας δίωξης, εάν κρίνει ότι υποκρύπτεται πρόθεση παρεμπόδισης της ελεύθερης άσκησης των καθηκόντων του Βουλευτή ή άλλη πολιτική σκοπιμότητα.

Εδώ, δηλαδή, πρώτα τίθενται όλα αυτά, τα οποία επιτρέπουν την άρση ασυλίας ώστε να διευκολύνουμε το Βουλευτή στην άσκηση των καθηκόντων του. Κυρίως όμως αυτά ορίζονται ως άρνηση της χορήγησης ασυλίας, ως εξαίρεση του κανόνα. Ο κανόνας είναι να χορηγείται η άρση της ασυλίας –να μην εξασφαλίζεται δηλαδή ο Βουλευτής– και μόνο όταν συντρέχουν οι παραπάνω προϋποθέσεις, η Βουλή να αποφασίζει διαφορετικά.

Βέβαια, δεν αναφέρεται και κάτι για την προθεσμία, αλλά δεν περιέχεται και το τραγελαφικό ότι αν περάσει η προθεσμία, τελείωσε, απορρίπτεται η αίτηση του εισαγγελέα. Δεν λέει τίποτα και για τις περιόδους των Διακοπών της Βουλής. Θα μπορούσε κάλλιστα –και εδώ έρχεται ο Κανονισμός– να ορίσει ότι άρση ασυλίας γίνεται και από το Τμήμα.

Συνεπώς, κύριοι συνάδελφοι, δεν βρίσκω ικανοποιητικούς λόγους γιατί όλα τα κόμματα –τα αριστερά κυρίως– αρνούνται την υπερψήφισή του άρθρου 62.

Τέλος, θα ήθελα να πω δύο λόγια για το άρθρο 57, το οποίο αφορά το ασυμβίβαστο. Συμφωνούμε όλοι ότι πρέπει να καταργηθεί η απαγόρευση άσκησης επαγγέλματος. Βέβαια, δεν μπορώ να παραδεχθώ με καμμία δύναμη αυτό που διατύπωσε συνάδελφος από το ΛΑ.Ο.Σ., ότι δηλαδή οι Βουλευτές που ψήφισαν το ασυμβίβαστο στην προηγούμενη Βουλή, το έκαναν διότι περίμεναν να πάρουν 10.000 ευρώ αποζημίωση μηνιαίως.

Αυτά, κύριοι συνάδελφοι, ούτε συμβαίνουν ούτε πρέπει να λέγονται στη Βουλή. Δεν είμαι μεταξύ αυτών που υπερψήφισαν το ασυμβίβαστο, αλλά και οι συνάδελφοι που ετάχθησαν υπέρ αυτού, το έκαναν εκτιμώντας ότι με τον τρόπο αυτό βοηθούν καλύτερα στην εκτέλεση του κοινοβουλευτικού έργου. Έκαναν λάθος, αλλά θα το διορθώσουμε.

Με την ευκαιρία αυτή, κυρία Πρόεδρε, θα ήθελα να πω ότι επειδή το άρθρο 57 και ιδιαιτέρως η πρώτη παράγραφος είναι κατά περίπλοκο τρόπο διατυπωμένη μέσα στην ισχύουσα διάταξη με πολλά εδάφια και απαριθμούμενες περιπτώσεις και για να μην υπάρχει καμμία σύγχυση, εκείνο το οποίο προτείνουμε –και κατά πάσα πιθανότητα γίνεται δεκτό– είναι από ολόκληρη την παράγραφο 1 του άρθρου 57 να γίνει η παρακάτω περιγραφή.

Πριν αναφερθώ σ' αυτό, θα ήθελα να πω ότι η παράγραφος

1 του άρθρου 57 περιέχει πολλές υποπεριπτώσεις και εδάφια. Εκείνο, λοιπόν, το οποίο απαλείφεται είναι η εξής περικοπή: «Τα καθήκοντα του Βουλευτή είναι επίσης ασυμβίβαστα με την άσκηση οποιουδήποτε επαγγέλματος. Νόμος ορίζει τις δραστηριότητες που είναι συμβατές με το βουλευτικό αξίωμα, καθώς και τα σχετικά με τα ασφαλιστικά και συνταξιοδοτικά ζητήματα και τον τρόπο επανόδου των Βουλευτών στο επάγγελμά τους μετά την απώλεια της βουλευτικής ιδιότητας.

Οι δραστηριότητες του προηγούμενου εδαφίου σε καμμία περίπτωση δεν μπορούν να περιλαμβάνουν την ιδιότητα του υπαλλήλου ή του νομικού ή του άλλου συμβούλου σε επιχειρήσεις των περιπτώσεων α' έως δ' της παραγράφου αυτής».

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας της κυρίας Βουλευτού)

Δηλαδή, είναι αυτά που ονομάσαμε ως εδάφια δ', ε' και στ', τα οποία, όπως τα διάβασα, απαλείφονται και καταργούνται από το άρθρο 57.

Σας ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Βέρα Νικολαΐδου): Και εγώ σας ευχαριστώ.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, έχω την τιμή να ανακοινώσω στο Σώμα ότι τη συνεδρίασή μας παρακολουθούν από τα άνω δυτικά θεωρεία της Βουλής, αφού προηγουμένως ξεναγήθηκαν στους χώρους του Μεγάρου της Βουλής των Ελλήνων,

σαράντα πέντε μαθητές και μαθήτριες και τέσσερις συνοδοί καθηγητές από το 3ο Γυμνάσιο Μεγάρων.

Η Βουλή τους καλωσορίζει.

(Χειροκροτήματα από όλες τις πτέρυγες της Βουλής)

Το λόγο έχει ο κ. Κωνσταντίνος Κόλλιας Βουλευτής της Νέας Δημοκρατίας.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΟΛΛΙΑΣ: Ευχαριστώ, κυρία Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, προέρχομαι από ένα νομό που τα τελευταία χρόνια δοκιμάστηκε σκληρά από καταστροφικές πυρκαγιές, που είχαν σαν αποτέλεσμα τον αφανισμό τεράστιων δασικών εκτάσεων, περιουσιών, ζωικού κεφαλαίου, αλλά και μεγάλη καταστροφή στη χλωρίδα και την πανίδα.

Η Κορινθία συναισθάνθηκε περισσότερο από όλους τους άλλους το χρέος να υπάρξει πρόνοια τόσο για την άμεση αποκατάσταση των κατεστραμμένων δασών και δασικών εκτάσεων, αλλά να υπάρξει και προστασία του πολίτη από αυθαιρεσίες των υπηρεσιών, αλλά και από τα αδιέξοδα της νομοθεσίας.

Το πρόβλημα που έχουμε να αντιμετωπίσουμε είναι διττό. Από τη μία έχουμε την καταστροφή των δασών -είτε τυχαία είτε από πρόθεση- μία καταστροφή η οποία επηρεάζει το οικοσύστημα και υποβαθμίζει την ποιότητα ζωής μας και από την άλλη πλευρά όμως, όταν σε χιλιάδες καμμένα στρέμματα υπάρχουν μέσα εκεί και αγροτικές εκτάσεις, αντιλαμβάνεστε τη δυσκολία να οριοθετήσουμε και να χωρίσουμε το δάσος από τις αγροτικές εκτάσεις και ιδιαίτερα όταν δεν υπάρχει δασολόγιο και εθνικό κτηματολόγιο. Και βέβαια, σ' αυτήν την περίπτωση, οι παντός είδους καιροσκοπίοι και καταπατητές караδοκούν.

Η Κυβέρνηση στα πλαίσια της συνταγματικής αναθεώρησης σπεύδει να προλάβει μελλοντικά δεινά, τόσο προς όφελος του δάσους, όσο και προς όφελος του πολίτη.

Και σ' αυτό το σημείο, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, αναρωτιέμαι το εξής: Η Αξιωματική Αντιπολίτευση αδιαφορεί για το μέλλον της πατρίδας μας ή θεωρεί ότι όλα βαίνουν καλώς; Επίσης, αναρωτιέμαι το εξής: Γιατί ξαφνικά οπισθοχώρησε το ΠΑ.ΣΟ.Κ. από αυτήν την κορυφαία κοινοβουλευτική διαδικασία; Μήπως διαφώνησε ως προς την αναγκαιότητά της;

Όχι, βέβαια. Ήταν εξ αρχής βέβαιο ότι δεν θα συμμετείχε σ' αυτήν τη διαδικασία, αν και είχε υποβάλει προτάσεις στις οποίες διακρίνεται ότι -διαβάζω τα ακόλουθα- ο πολίτης, η διασφάλιση και η διεύρυνση των δικαιωμάτων του, είναι για το ΠΑ.ΣΟ.Κ. η αφετηρία και το επίκεντρο της αναθεωρητικής πρωτοβουλίας.

Πότε ακριβώς άλλαξε γνώμη η Αξιωματική Αντιπολίτευση; Της έφταιξε ξαφνικά η χρονική περίοδος της Αναθεώρησης; Της έφταιξαν οι κοινοβουλευτικές διαδικασίες; Αμφέβαλλε για τη δυνατότητα ότι σ' αυτήν εδώ την Αίθουσα μπορεί να υπάρξει

σύνθεση απόψεων; Όχι, βέβαια. Να πούμε, όμως, τα πράγματα με το όνομά τους.

Είναι γνωστό τοις πάσι ότι το πρόβλημα του ΠΑ.ΣΟ.Κ. ήταν και είναι οι διαφωνίες και οι εσωτερικές έριδες. Είναι το επίμαχο άρθρο 16, το οποίο ο ίδιος ο Αρχηγός του ΠΑ.ΣΟ.Κ. το είχε χαρακτηρίσει ως αναχρονιστικό και αυταρχικό. Είναι η επίσημη πρόταση του ΠΑ.ΣΟ.Κ., για υπό προϋποθέσεις αναθεώρηση του άρθρου 16 για την ίδρυση μη κρατικών πανεπιστημίων, με την οποία διαφώνησαν κορυφαία στελέχη του και η νεολαία του κόμματος.

Το ΠΑ.ΣΟ.Κ. επιδιώκει να παραπέμψει και αυτό το θέμα στις καλένδες όχι γιατί διαφωνεί, αλλά γιατί γνωρίζει ότι η πολιτική τους συνοχή απειλείται. Γιατί δεν έχει στρατηγική στα μεγάλα ζητήματα της χώρας. Γιατί δεν έχει ενιαίο πολιτικό στίγμα. Γιατί δεν μπορεί να αρθρώσει ένα αξιόπιστο και εποικοδομητικό αντιπολιτευτικό λόγο. Γιατί δεν μπορεί να διατυπώσει μια εναλλακτική πρόταση διακυβέρνησης της χώρας.

Και βεβαίως, όταν φορά το αριστερό προσωπείο αιμορραγεί εκ των δεξιών, όταν πάλι ενδύεται τον φιλελευθερισμό, αιμορραγεί εξ ευωνύμων. Για δικές του μικροκομματικές σκοπιμότητες εγκαταλείπει το Κοινοβούλιο και την Αντιπολίτευση, υπέρτατα καθήκοντα που του ανέθεσαν οι ψηφοφόροι και ο ελληνικός λαός. Όμως, και γι' αυτήν τη λιποταξία θα κριθεί.

Και βέβαια, δεν είναι η πρώτη φορά που το ΠΑ.ΣΟ.Κ. εγκαταλείπει το Κοινοβούλιο. Ήταν απών σε πρωτοπόρες και κορυφαίες δημοκρατικές διαδικασίες. Ήταν απών, όταν θεμελιωνόταν το Σύνταγμα του 1975. Ήταν απών, όταν δίναμε τη μεγάλη μάχη, για να ενταχθεί η χώρα μας στην τότε Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα, με επικεφαλής τον αείμνηστο Κωνσταντίνο Καραμανλή. Ήταν απών στο ασφαλιστικό.

Όμως, αυτή η Κυβέρνηση, είναι αποφασισμένη μέσα από δημοκρατικές διαδικασίες να προχωρήσει σε θεσμικές αλλαγές, με κύριο και πρωταρχικό μέλημά μας την προστασία του δημόσιου συμφέροντος.

Μήπως δεν είναι προς το δημόσιο συμφέρον η προστασία του δασικού μας πλούτου; Μήπως δεν είναι προς το δημόσιο συμφέρον η σύνταξη Δασολογίου και Εθνικού Κτηματολογίου;

Η Κυβέρνηση, με την αναθεώρηση των άρθρων 24 και 117, από τη μια μεριά στοχεύει στη ρητή και απόλυτη προστασία δασών και δασικών εκτάσεων, με τρόπο περιβαλλοντικά ευαίσθητο, επίκαιρο, σαφή, ορθολογικό, χρησιμοποιώντας το 1961 ως χρονολογία διαπίστωσης του τι συνιστά δάσος, τι συνιστά δασική έκταση, τι συνιστά αγροτική έκταση, θέτοντας παράλληλα τα θεμέλια για τη σύσταση Εθνικού Κτηματολογίου και Δασολογίου.

Όμως, από την άλλη, κατοχυρώνει και το δικαίωμα του κράτους, να διώκει αμείλικτα όσους ευθύνονται για την καταστροφή των δασών, των δημοσίων και ιδιωτικών δασών, των δασικών εκτάσεων, ανακηρύσσοντάς τες υποχρεωτικά αναδασωτέες.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, στην Κορινθία έχουμε πονέσει βλέποντας τον αφανισμό των δασών μας. Όμως, έχουμε να αντιμετωπίσουμε και ορισμένα δεδομένα, που -είτε μας αρέσει είτε όχι- δεν μπορούν να αλλάξουν. Και εδώ, βέβαια, οι ευθύνες του ΠΑ.ΣΟ.Κ., που κυβέρνησε τόσα χρόνια τη χώρα, είναι τεράστιες. Εκεί που άλλοτε ήταν δάσος, σήμερα έχουμε οικισμούς, σπίτια, πολλά από τα οποία έκτισαν άνθρωποι φτωχοί, από το υστέρημά τους, άνθρωποι, που τα πλήρωσαν πέντε και έξι φορές περισσότερο από την πραγματική τους αξία, άνθρωποι, που έπεσαν θύματα εργολάβων και υπαλλήλων. Το θέμα το ανέλυσαν και οι αγορητές μας που προηγήθηκαν.

Θα μου επιτρέψετε κύριοι συνάδελφοι της Αριστεράς να κάνω μια παρατήρηση, σχετικά με την ομιλία σας που αφορούσε την προστασία των δασών πριν από το 1961, πριν από το 1945, πριν από το 1938 και βέβαια θα συμφωνήσουμε όλοι.

Όμως, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, δεν θεωρείτε ότι είναι εθνικά δίκαιο, άνθρωποι, που εγκατέλειψαν τις περιουσίες τους στη δύσκολη εποχή για να μεταβούν στην ξενιτιά για μια καλύτερη τύχη, άνθρωποι, που στα δύσκολα χρόνια του εμφυλίου εγκατέλειψαν τα σπίτια τους, άνθρωποι, που ήρθαν στην Αθήνα για μια καλύτερη τύχη, αυτοί οι άνθρωποι, όταν επέστρεψαν να διεκδικήσουν τις περιουσίες τους, βρέθηκαν μπροστά από αδιέ-

ξοδο. Ενώ οι αεροφωτογραφίες του 1938 και του 1945 έδειχναν ότι πρόκειται για καλλιεργήσιμες αγροτικές εκτάσεις, όταν προσπάθησαν να τις καλλιεργήσουν, διαπίστωσαν ότι δεν μπορούσαν να το πράξουν, επειδή οι αεροφωτογραφίες του 1980 και μεταγενέστερες έδειξαν ότι έχουν αλλάξει όψη. Και, δυστυχώς, στερούμε από αυτούς τους ανθρώπους το δικαίωμα να δρέψουν τον ιδρώτα και τον αγώνα των πατεράδων τους, και τους βλέπουμε σήμερα, να βρίσκονται στα δικαστήρια κατηγορούμενοι επειδή τόλμησαν να διεκδικήσουν εκείνο το οποίο δικαιούνται.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, εάν θέλουμε να περισώσουμε τη φύση μας και να υπηρετήσουμε τον πολίτη, θεωρώ απαραίτητη την άμεση αναθεώρηση των εν λόγω άρθρων.

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Βέρα Νικολαΐδου): Και εγώ σας ευχαριστώ.

Το λόγο έχει ο κ. Αθανάσιος Λεβέντης Βουλευτής του ΣΥ.ΡΙΖ.Α..

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΛΕΒΕΝΤΗΣ: Ευχαριστώ, κυρία Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, δεν είναι αξιοζήλευτες οι επιδόσεις της χώρας μας στην προστασία του περιβάλλοντος, παρά το ότι υπάρχει το άρθρο 24 από το 1975, κάτι που αλλοιώθηκε εν μέρει το 2001 με την αναθεώρηση. Έγινε και τότε προσπάθεια να ήταν ριζικότερη προς την κατεύθυνση που και τώρα επιδιώκει η Νέα Δημοκρατία, πλην όμως, δεν μπόρεσε να προχωρήσει, ύστερα από το γενικό ξεσηκωμό όλου του ελληνικού λαού.

Το άρθρο 24, ορίζει όμως συγκεκριμένες υποχρεώσεις του κράτους. Λέει ότι η προστασία του φυσικού και του πολιτιστικού περιβάλλοντος, είναι υποχρέωση του κράτους. Το κράτος έχει υποχρέωση να παίρνει ιδιαίτερα προληπτικά ή κατασταλτικά μέτρα στα πλαίσια της αρχής της αειφορίας. Η σύνταξη δασολογίου, συνιστά υποχρέωση του κράτους και επίσης, μια συγκεκριμένη απαγόρευση. Απαγορεύεται η μεταβολή του προορισμού των δασών και των δασικών εκτάσεων. Τι έχει πράξει έως σήμερα το ελληνικό κράτος για να ανταποκριθεί σε αυτές τις υποχρεώσεις του; Έχει ανεχθεί την καταστροφή του περιβάλλοντος με την ολιγωρία του ή συχνά και με την παρότρυνσή του, με το δαιδαλώδες νομοθετικό του πλέγμα και την απουσία των αναγκαίων ελεγκτικών μηχανισμών.

Ελέχθη εδώ σήμερα ότι οι πολεοδομίες, το είπε ο κ. Παναγιωτόπουλος, είναι άντρα διαφθοράς. Και δυστυχώς, έτσι είναι η πραγματικότητα. Κλείνουν τα μάτια, να μην πω, καθοδηγούν πολλές φορές, πώς να ξεπεράσουν τις δυσκολίες του νόμου. Στάθηκε ανίκανο το ελληνικό κράτος να προστατεύσει το πολιτιστικό περιβάλλον, τα πολιτιστικά αγαθά και μνημεία, να πατάξει την αυθαιρεσία.

Ενώ σε όλο τον κόσμο υψώνονται απεγνωσμένα και επείγοντα σήματα κινδύνου για επερχόμενες καταστροφές από το φαινόμενο του θερμοκηπίου, την υπερθέρμανση του πλανήτη, την ρύπα του όζοντος, την ανεξέλεγκτη σπατάλη ενέργειας και την υπερπαραγωγή ρύπων, η χώρα μας, αδιαφορεί στην μακαριότητά της. Αδιαφορεί όταν κατακαίεται ο δασικός της πλούτος και στην ουσία επιβραβεύει τους εμπρηστές, τους καταπατητές και τους οικοπεδοφάγους. Τα καμένα δάση, δεν κηρύσσονται παρά εν μέρει αναδασωτέα και το έχουμε δει αυτό επανειλημμένα. Ειδικότερα στην Αττική, καήκαν δέκα χιλιάδες πεντακάσια στρέμματα στην Ραφήνα, επτά χιλιάδες ήταν αναδασωτέα. Καήκαν εξήντα χιλιάδες στρέμματα στην Πεντέλη, σαράντα χιλιάδες ήταν αναδασωτέα.

Ρωτάμε το αρμόδιο Υπουργείο, να μας πει πόσα δάση έχουν καεί από το 1974 μέχρι σήμερα, πόσα κηρύχθηκαν αναδασωτέα και πόσα, πράγματι, αναδασώθηκαν και μας απαντάει μονολογικά ότι όλα τα δάση που καήκαν, κηρύσσονται αναδασωτέα σύμφωνα με το άρθρο τάδε.

(Στο σημείο αυτό την Προεδρική Έδρα καταλαμβάνει η Β' Αντιπρόεδρος της Βουλής κ. **ΕΛΣΑ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ**)

Αυτά, λοιπόν, είναι αστεία πράγματα και φαίνεται ότι εδώ είναι σοβαρές οι ευθύνες όλων των κυβερνήσεων για να έχουμε αυτήν τη κατάσταση και βέβαια και της σημερινής Κυβέρνη-

σης. Πρέπει να σκεφτόμαστε και κάτι άλλο, ότι τα δάση και οι δασικές εκτάσεις είναι ενιαία οικοσυστήματα. Δεν μπορούμε να τα διακόπτουμε, το ένα συμπληρώνει το άλλο. Αυτά, δάση και δασικές εκτάσεις, όπως εμείς τα διαιρούμε και τα τεμαχίζουμε, είναι ελληνική ευρεσιτεχνία και διεκδικεί παγκόσμια πρωτοτυπία.

Τώρα έρχονται οι συμφωνίες που έχει υπογράψει η χώρα μας και οι υποχρεώσεις που έχει αναλάβει και αυξάνουμε δυσανάλογα αντί ελαττώνουμε το ποσό του διοξειδίου του άνθρακος που εκπέμπουμε στην ατμόσφαιρα. Και πάμε να αγοράσουμε από άλλες χώρες και βρισκόμαστε κατηγορούμενοι από τον Ο.Η.Ε., γιατί κάνουμε τις συνθήκες αλχημείας και ελληνικές καλπονοθείες και γίναμε διεθνώς ρεζίλι.

Η χώρα μας ανέχεται –είναι ο πιο επεικής χαρακτηρισμός– την οικοδόμηση αυθαιρέτων, ούτως ή άλλως στα καμένα δάση. Και σπεύδει μάλιστα να εισπράττει τα ανάλογα λύτρα σε φόρους. Καλεί όσους έχουν καταπατήσει δημόσιες εκτάσεις, να σπεύσουν να τις κατοχυρώσουν στο όνομα τους, μην προλάβει κάποιος άλλος να τις κατοχυρώσει. Και αυτά έγιναν τώρα, πρόσφατα, εδώ. Μ' αυτήν την Κυβέρνηση βγήκαν οι σχετικές ανακοινώσεις.

Ανέχεται τη κατάληψη των ακτών και του αιγιαλού από ιδιώτες ή ποικιλώνυμες επιχειρήσεις. Στη συντριπτική τους πλειοψηφία, οι απαράμιλλου φυσικού κάλους ακτές της χώρας μας, της Αττικής, των νησιών κ.λπ., έχουν καταπατηθεί από λογής, λογής πλούσιους και φτωχούς. Και επειδή εδώ επικαλέστηκε ο κ. Κόλλιας και τους φτωχούς, γιατί και αυτοί οικοδομούν ή έρχονται να χτίσουν, ή έρχονται να καλλιεργήσουν κ.λπ., δεν μπορεί να υπάρχουν εξαιρέσεις για πλούσιους και φτωχούς να καταπατούν το δάσος. Κανένας δεν έχει δικαίωμα να το καταπατεί, πολύ περισσότερο, δεν έχουν δικαίωμα να το καταπατούν αυτοί οι πλούσιοι, οι χρυσοκάνθαροι, οι οποίοι πάνε και χτίζουν πολυτελείς βίλες πάνω στις βουνοκορφές και στους λόφους ή πσίνες ή οτιδήποτε άλλο ή πάνε και ισοπεδώνουν τα δάση του Παρνασσού, του Διονύσου. Τη νύχτα εξαφανίζονται δάση και σκεπάζονται την άλλη μέρα. Και βέβαια κάποιες υπηρεσίες που θα έπρεπε να επιβλέπουν, εξαφανίζονται σ' αυτές τις περιπτώσεις.

Το άρθρο 24 και το Σύνταγμά μας, επίσης λέει ότι είναι δικαίωμα του καθενός να προστατεύει το περιβάλλον. Αυτός, λοιπόν, που θα προσπαθήσει να προστατεύσει το περιβάλλον, μπορεί να βρει και τον μπελά του άσχημα. Μπορεί να βρεθεί μπροστά σε διάφορους κρατικούς ή ιδιωτικούς μηχανισμούς, που προστατεύουν στην ουσία τους καταπατητές και μπορεί να ταλαιπωρηθεί και να θέσει σε κίνδυνο ακόμα και τη ζωή του.

Η υποχρέωση του κράτους για εκπόνηση δασολογίου παραμένει γράμμα κενό. Και εδώ, αναπτύχθηκαν και κάποιες θεωρίες ότι δεν μπορεί να γίνει δασολόγιο –το είπε και το κ. Μπούρας– γιατί δεν ξέρουμε από πού θα αρχίσουμε και που θα τελειώσουμε. Μα το Σύνταγμα του 1975, που πολύ σωστά είπε και ο κ. Μπούρας ότι καμαρώνουμε για το άρθρο 24, γιατί δεν προχώρησε από το 1975 και μετά στη σύνταξη του κτηματολογίου και του δασολογίου; Γιατί δεν προχωρήσαμε σ' αυτό; Τι φταίει; Περιμένουμε δηλαδή, γιατί λέμε να περιορίσουμε όσο γίνεται τα δάση και τις δασικές εκτάσεις και τότε να προχωρήσουμε στην εκπόνησή τους. Αυτό είναι απαράδεκτο.

Βέβαια, κανείς δεν μπορεί να αγνοήσει τις σύγχρονες ανάγκες και την απαραίτητη οικονομική ανάπτυξη. Πρέπει όμως αυτή η ανάπτυξη, να είναι συνώνυμη της ισοπέδωσης και της καταστροφής του φυσικού περιβάλλοντος και των πολιτιστικών μας αγαθών και θησαυρών; Οδηγεί τελικά αυτή η καταστροφική μανία σε μακροπρόθεσμη ανάπτυξη; Έχει κάποιος αυτήν τη ψευδαίσθηση; Ή αντίθετα προτιμάμε το λεπτό κλαδί πάνω στο οποίο καθόμαστε όλοι. Καταβροχθίζουμε όχι μόνο το κλαδί, αλλά και τα φύλλα και το φλοιό του δένδρου, όπως οι ακρίδες που οδηγούνται στη συνέχεια στην καταστροφή. Και μπορεί να έχουμε και εμείς την ίδια μοίρα.

Βέβαια, εδώ τίθεται και ένα θέμα. Αειφόρος ανάπτυξη ή βίωσιμη ανάπτυξη; Αειφόρος ανάπτυξη σύμφωνα με τα ελληνικά που όλοι ξέρουμε, είναι ότι αυτό που χρησιμοποιούμε, καταστρέφουμε ενδεχομένως, να αναπαραχθεί. Βιώσιμη ανάπτυξη,

είναι να απομείνει και κάτι για τις ερχόμενες γενεές. Αλλά εδώ λέμε για τις ανάγκες των ερχόμενων γενεών. Ποιες είναι αυτές οι ανάγκες; Ποιος τις προσδιορίζει, με ποιους κανόνες και με ποια κριτήρια; Εμείς προσδιορίζουμε. Ξέρουμε τι θα συμβεί σε είκοσι, τριάντα, πενήντα χρόνια; Καθόλου δεν ξέρουμε. Δεν μπορούμε, λοιπόν, να δεσμεύσουμε όλους αυτούς που θα έρθουν μετά από εμάς, καταστρέφοντας ό,τι ως τώρα έφθασε στα χέρια μας.

Πρέπει να πω ότι η Αττική είχε 80% δασική κάλυψη στις αρχές του εικοστού αιώνα. Πόση έχει απομείνει τώρα; Ούτε το 1/3 και όπως πάμε θα ισοπεδωθεί και αυτό.

Υπάρχει διατύπωση που λέει εδώ ότι «η χωροταξική και πολεοδομική αναδιάρθρωση της χώρας μας για την εξασφάλιση καλύτερων όρων διαβίωσης, αποτελεί λόγο δημοσίου συμφέροντος που επιτρέπει την μεταβολή του προορισμού μόνο δασικών εκτάσεων». Δηλαδή για την καλύτερη διαβίωση καταστρέφουμε τις δασικές εκτάσεις. Ε, όχι αυτό δεν επιτρέπεται.

Όσον αφορά το άρθρο 57, το ασυμβίβαστο, αυτό που ψηφίστηκε το 2001, είμαστε αντίθετοι από τότε και επιμένουμε. Είναι καταστροφικό για το πολιτικό σύστημα, με την έννοια ότι δεν μπορεί να ανανεωθεί με τις υγιείς πολιτικές, πνευματικές, κοινωνικές δυνάμεις.

Πρέπει να πω και τον προσωπικό μου καημό, γιατί όλα αυτά τα χρόνια, όταν ερχόταν κάποιος να μου δείξει μια ακτινογραφία, ένοιωθα ότι διαπράττω ποινικό αδίκημα, γιατί απαγορεύεται. Δεν χρειάζεται να πληρωθείς, απλώς και μόνο κάνεις ιατρική πράξη εκείνη την ώρα. Αυτό απαγορεύεται. Και αυτό σημαίνει έκπτωση από το βουλευτικό αξίωμα και έκπτωση σημαίνει κάτι εντελώς αιματωκό, ότι κάνεις έγκλημα, ότι σκοτώνεις, ότι κάνεις λαθρεμπόριο, ότι, ότι. Και αν κοιτάξεις μια ακτινογραφία, στην εφαρμογή του, έτσι όπως απαιτεί το Σύνταγμα, αυτό είναι επίσης παρόμοιο ποινικό αδίκημα. Ε, αυτό νομίζω είναι από τα ανήκουστα και δεν μπορεί να συνεχιστεί. Ασφαλώς συμφωνούμε απόλυτα με τη διατύπωση έτσι όπως την ορίσαμε, κυρία Πρόεδρε, ώστε να αρθεί το ασυμβίβαστο. Ψηφίζουμε αυτήν τη διάταξη.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του Συνασπισμού Ριζοσπαστικής Αριστεράς)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Έλσα Παπαδημητρίου): Ευχαριστώ.

Το λόγο έχει ο κ. Ιωάννης Μπούγας.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΠΟΥΓΑΣ: Ευχαριστώ, κυρία Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, δυστυχώς και σήμερα ακούστηκε μια περιγραφή της υφιστάμενης κατάστασης ιδίως από τους Βουλευτές των κομμάτων της Αριστεράς που έλαβαν το λόγο.

Πράγματι είναι αληθές και πανθομολογούμενο, το περιβάλλον δεν προστατεύεται ή, για να μην είμαι απόλυτος, δεν προστατεύεται επαρκώς. Και μπορεί όλοι μας σ' αυτήν την Αίθουσα αλλά και όπου συμμετέχουμε ως εκπρόσωποι του Κοινοβουλίου να δηλώνουμε τις ειλικρινείς προθέσεις μας να λάβουμε όλα τα ενδεικνύμενα μέτρα, για την προστασία του περιβάλλοντος, δυστυχώς όμως αυτή η πρόθεσή μας υπονομεύεται από την κακή άσκηση της Δημόσιας Διοίκησης και το εντοπίζω, από την κακή άσκηση της Δημόσιας Διοίκησης, που αφορά στην υποκειμενική ερμηνεία των πολεοδομικών κανόνων αλλά και των κανόνων που διέπουν τα δάση και τις δασικές εκτάσεις.

Δυστυχώς υπάρχει μια απεριόριστη πολυνομία και υπάρχει και μια δυνατότητα ερμηνείας αυτών των διατάξεων, οι οποίες διέπουν τα δικαιώματα των ιδιωτών –γιατί με αυτό θα ασχοληθώ παρακάτω– επί δασικών ή δασωμένων εκτάσεων– και αφήνονται πάρα πολύ μεγάλα περιθώρια αυθαιρεσίας σε δημόσιους λειτουργούς με αποτέλεσμα ο πολίτης, ο οποίος έχει υπαρκτά και υφιστάμενα δικαιώματα επί εκτάσεων που καλύπτονται εν μέρει από δασική βλάστηση, να μην έχει πρακτικά δυνατότητα να το αποδείξει. Και δεν άκουσα κανέναν από αυτούς που αγωνιούν για την προστασία του περιβάλλοντος αλλά και για τη βοήθεια, την αρωγή στους πολίτες προκειμένου να αποδείξουν τα δικαιώματά τους, να ασχολείται μ' αυτό το σκέλος της υπό αναθεώρηση διατάξεως του άρθρου 24.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, γνωρίζετε πολύ καλά ότι

υπάρχουν ιδιωτικές εκτάσεις, που λόγω εγκατάλειψης έχουν καλυφθεί με δασική βλάστηση. Αυτές οι εκτάσεις σήμερα, είναι αδύνατο ή εξαιρετικά δυσχερές να αναγνωριστούν ως ιδιωτικές εκτάσεις, όπως ήταν κατά το παρελθόν από τους δικαιούχους. Έχουμε χαρακτηρισμούς από τους οικείους δασάρχες, έχουμε προσφυγές σε πρωτοβάθμιες και δευτεροβάθμιες επιτροπές, ατέρμονη διαδικασία διοικητική και στη συνέχεια αναγκάζουμε τον πολίτη, να προσφύγει ενώπιον των αρμοδίων δικαστηρίων με αβέβαιο τις περισσότερες φορές αποτέλεσμα, για να διεκδικήσει και να αποδείξει τα δικαιώματά του επί ενός αγρού.

Και ερωτώ ευθέως: Τα κόμματα της Αριστεράς που σήμερα ζητούν να διατηρήσουμε την ισχύουσα κατάσταση, τι θέση παίρνουν πάνω σ' αυτό το καυτό ζήτημα που αφορά δεκάδες χιλιάδες συμπολιτών μας; Έχουν άποψη σ' αυτό; Ζητούν τη διατήρηση της υφιστάμενης κατάστασης, τη συνέχιση της καταδυνάστευσης των πολιτών και όχι την άρση των αδιεξόδων; Διότι εάν δεν ορίσουμε με σαφήνεια στο ίδιο το Σύνταγμα –το υποστήριξα αυτό και στην επιτροπή και δεν άκουσα αντίλογο– μια ημεροχρονολογία, η οποία θα λαμβάνεται υπ' όψιν και τον χαρακτηρισμό δασών και δασικών εκτάσεων, εάν το επιχειρήσει ο κοινός νομοθέτης, τότε φοβούμαι, όπως συνέβη και στο παρελθόν με δύο απόπειρες το 1984 και το 2003, ο νόμος αυτός, ο οποίος αυθαίρετα θα προσδιορίζει χρονικό όριο εκκίνησης χαρακτηρισμού των δασών και των δασικών εκτάσεων, θα είναι αντισυνταγματικός.

Καλούμεθα, λοιπόν, εκτός των άλλων, να άρουμε και ένα αδιέξοδο για τους πολίτες και να τους δώσουμε τη δυνατότητα, να αποδείξουν πραγματικά δικαιώματα επί εκτάσεων που σήμερα θεωρούνται δασικές. Αυτό συνεπεί της στην καλύτερη προστασία των δασών και των δασικών εκτάσεων.

Ένας ακόμα λόγος για το άρθρο 24. Το εδάφιο το οποίο προτίθεται στη συνταγματική διάταξη του άρθρου 24 ενισχύει, ενδυναμώνει τον ακυρωτικό έλεγχο του Συμβουλίου της Επικρατείας, διότι προσδιορίζει, σε τι συνίσταται το δημόσιο συμφέρον και αποσαφηνίζει ότι η χωροταξική και πολεοδομική αναδιάταξη της χώρας, συνιστούν λόγους δημοσίου συμφέροντος.

Επιτρέψτε μου τώρα να έλθω σε ένα άρθρο που δημιουργήσε πολλά προβλήματα και παρενέργειες στο πολιτικό σύστημα και δημιούργησε ένα ακόμα πεδίο έντασης σ' ό,τι αφορά τις σχέσεις του εθνικού με το Ευρωπαϊκό Δίκαιο. Αυτό είναι το άρθρο 57, που καθιερώνει το απόλυτο επαγγελματικό ασυμβίβαστο, μία διάταξη πρωτόγνωρη για τα ευρωπαϊκά δεδομένα καθόσον, εξ' όσων γνωρίζω, η Αμερική μόνο καθιερώνει το απόλυτο επαγγελματικό ασυμβίβαστο. Καμμία ευρωπαϊκή χώρα δεν έχει αντίστοιχη διάταξη στο Σύνταγμά της. Και δεν πρόκειται, όπως πολύ ορθώς αναφέρθηκε, για μία διάταξη που έρχεται να τακτοποιήσει τα επαγγελματικά και οικονομικά συμφέροντα των Βουλευτών. Τους Βουλευτές, ως πρόσωπα, τους αφορά ασφαλώς η αναθεώρηση της υφιστάμενης διάταξης, διότι αποκαθίσταται –επιτρέψτε μου να χρησιμοποιήσω την έκφραση– η συνταγματική τάξη, καθόσον η μη άσκηση του επαγγέλματος, που αποτελεί ένα από τα βασικά στοιχεία της προσωπικότητας του ατόμου, ήταν αντίθετη προς την κορυφαία θεμελιώδη διάταξη του άρθρου 5, παράγραφος 1, του Συντάγματος, αφού οι Βουλευτές, μόνοι από όλους τους άλλους πολίτες, δεν είχαν τη δυνατότητα να ασκήσουν ανεμπόδιστα το επάγγελμά τους και κατά συνέπεια δεν είχαν τη δυνατότητα ελεύθερης και ακώλυτης ανάπτυξης της προσωπικότητάς τους.

Όμως η αναθεώρηση του άρθρου 57, αφορά κυρίως το κοινοβουλευτικό και πολιτικό μας σύστημα, διότι επιτρέπει ξανά να δρουν οι Βουλευτές ανεπηρέαστοι από οικονομικά συμφέροντα, τα οποία θέλουν να τους ποδηγετήσουν αλλά και από ομάδες των εκλογέων τους που θέλουν να τους χειραγωγήσουν.

Εάν ο Βουλευτής νιώθει ότι είναι εξαρτημένος, ασφαλώς και δεν μπορεί να αρθεί στο ύψος των περιστάσεων και να δράσει ανεξάρτητα, όπως επιβάλλει το λειτουργήμα του.

Η πολιτική είναι και πρέπει να είναι στίβος προσφοράς και ως τέτοιος πρέπει να αποτελεί μία παρένθεση στον κοινωνικό και στον επαγγελματικό βίο, αυτού που έρχεται να προσφέρει στην κοινωνία και στην πολιτική. Δεν μπορεί και δεν πρέπει, να μετατρέπουμε τους Βουλευτές και τους πολιτικούς σε επαγγελμα-

τίες. Εμείς οφείλουμε επαγγελματικά να ασκούμε πολιτική, χωρίς όμως να μετατρέπομεθα σε επαγγελματίες πολιτικούς.

Και για να μην υπάρξει η άποψη σ' αυτούς που μας ακούν, στον ελληνικό λαό, ότι τάχα εμείς θέλουμε από τη μία πλευρά να έχουμε την βουλευτική αποζημίωση και από την άλλη να έχουμε και τα οφέλη από την άσκηση του επαγγέλματός μας, επιτρέψτε μου να διατυπώσω και μία προσωπική μου πρόταση: Το Κοινοβούλιο, η Βουλή, θα πρέπει, κατά την άποψή μου, να αποζημιώνει τους Βουλευτές μόνο για τα έξοδά τους, για τίποτε άλλο. Τα υπόλοιπα οι Βουλευτές θα πρέπει να τα παίρνουν από την άσκηση του επαγγέλματός τους, στην άσκηση όμως αυτή, επιβάλλεται να μπου αυστηροί κανόνες τόσο από τη Βουλή όσο και από τα κόμματα στα πλαίσια της δημοκρατικής λειτουργίας. Να στην άσκηση του επαγγέλματος, αλλά υπό κανόνες και αυστηρές προϋποθέσεις, οι οποίες, όπως άλλωστε λέει η υπό αναθεώρηση διάταξη, θα τεθούν με εκτελεστικό νόμο.

Και πάλι, για να μην υπάρξει καλόπιστα ή κακοπροαίρετα η υπόνοια ότι τάχα δεν πρόκειται ποτέ να εκδοθεί αυτός ο εκτελεστικός νόμος, υπενθυμίζω την διάταξη του άρθρου 112 παράγραφος 1 του Συντάγματος, που λέει ότι αν υπάρχουν παλαιότεροι νόμοι οι οποίοι δεν ισχύουν και το Σύνταγμα θέλει για την έναρξη ισχύος μιας διατάξεως εκτελεστικό νόμο, ισχύουν οι νόμοι εκείνοι που έχουν εκδοθεί κατά το παρελθόν, ακόμη και πριν την έναρξη ισχύος του Συντάγματος, εφόσον δεν αντίκεινται προς βασικές διατάξεις του Συντάγματος. Τέτοιοι νόμοι, λοιπόν, που προσδιορίζουν τα ασυμβίβαστα προς την άσκηση του βουλευτικού λειτουργήματος έργα, υπάρχουν και κατά συνέπεια και με την ψήφιση του Συντάγματος και πριν ακόμη εκδοθεί ο αναγκαίος εκτελεστικός νόμος, δεν πρόκειται να έχουμε πλήρη ασυδοσία σ' ό,τι αφορά την άσκηση των επαγγελματικών δραστηριοτήτων των Βουλευτών.

Ευχαριστώ, κυρία Πρόεδρε.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Ελσα Παπαδημητρίου): Ευχαριστούμε τον κ. Μπούγα.

Ο κ. Καντερές Νικόλαος έχει το λόγο.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΑΝΤΕΡΕΣ: Ευχαριστώ, κυρία Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, λυπούμαι ειλικρινά για την απουσία των Βουλευτών της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης. Είναι κρίμα, γιατί σε μία τόσο σημαντική συνεδρίαση του Κοινοβουλίου, απουσιάζουν οι εκπρόσωποι του ελληνικού λαού από την παράταξη του ΠΑ.ΣΟ.Κ., όπως βέβαια έγινε και στο παρελθόν σε ανάλογες περιπτώσεις.

Πριν από λίγες μέρες, σ' ένα πολύ υποδεέστερο συγκριτικό θέμα, υπήρχε σχεδόν καθολική παρουσία για την ονομαστική ψηφοφορία, σχετικά με την άρση ή μη της βουλευτικής ασυλίας δύο Βουλευτών του ιδίου κόμματος.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, όπως ήταν γνωστό από την προηγούμενη τετραετία, η παρούσα Βουλή ήταν Αναθεωρητική και θέματα όπως των άρθρων 16 και 24, που δεν έχουν περαιτέρω χρονικά περιθώρια, θα ήταν προς συζήτηση. Τα προβλήματα που υπάρχουν, είναι και μεγάλα και πολλά και απαιτούν λύσεις. Δεν μπορούν να περιμένουν την άλλη Αναθεωρητική Βουλή που υπολογίζω και προβλέπω να γίνει στο 2020 και πιθανότατα πολλοί από εμάς, να μη βρισκόμαστε σε εκείνη την Αναθεωρητική Βουλή.

Σήμερα συζητούμε και για την αναθεώρηση του άρθρου 24. Γυρίζοντας πενήντα χρόνια πίσω, οι συνθήκες ήταν διαφορετικές και πάρα πολλοί άνθρωποι, αναγκάστηκαν να αφήσουν τα χωριά τους, να έρθουν στις μεγαλουπόλεις και κυρίως στην Αθήνα και στη Θεσσαλονίκη. Έτσι, κτίστηκαν πολυκατοικίες, στις οποίες εκμεταλλεύτηκαν και το τελευταίο τετραγωνικό μέτρο, δημιουργώντας τετραπόλεις. Μάλιστα, πολλοί απ' αυτούς που διαμαρτύρονται τώρα για την αλλαγή του άρθρου 24, ήταν από εκείνους που συνετέλεσαν στο κτίσιμο αυτών των πολυκατοικιών, εκμεταλλευόμενοι βέβαια έννομα τους νόμους της περιόδου εκείνης. Αυτό έχει σαν αποτέλεσμα τώρα, μέσα σε δύο, τρεις εκατοντάδες τετραγωνικά χιλιόμετρα, να ζούμε τέσσερα εκατομμύρια άνθρωποι. Οι συνθήκες, χρόνο με το χρόνο, δυσκολεύουν, με αποτέλεσμα πολλοί άνθρωποι, φτωχοί

και πλούσιοι, να αναζητούν καλύτερες συνθήκες ζωής. Όπως γνωρίζετε, η θερμοκρασία στην πόλη, για παράδειγμα, της Αθήνας είναι έξι με οκτώ βαθμούς μεγαλύτερη, συγκριτικά με τη θερμοκρασία στην περιφέρεια. Βέβαια κατά τη διάρκεια του καλοκαιριού και κατά τις ημέρες του καύσωνα, η πόλη γίνεται ανυπόφορη, σχεδόν καμίνι. Θα μου πείτε «υπάρχουν τα κλιματιστικά». Όμως, για να λειτουργήσουν αυτά και να δώσουν δροσιά στους εσωτερικούς χώρους εργασίας ή εκεί που μένουμε, έχουν σαν συνέπεια να επιβάλλουν και να αυξάνουν τη θερμοκρασία στο περιβάλλον. Εν πάση περιπτώσει, πολλοί οδηγήθηκαν να αγοράσουν ένα μικρό κτήμα, όχι μόνο στην Αττική, σε όλη την Ελλάδα, για να βελτιώσουν τη ζωή και τη δική τους και των παιδιών τους. Θα έλεγα ότι το σύνολο αυτών των ανθρώπων αγόρασε οικόπεδα, σύμφωνα με τους νόμους του κράτους, πληρώνοντας συμβολαιογράφους, εφορίες, υποθηκοφυλακεία, δικηγόρους, ένσημα στο Ι.Κ.Α. και μάλιστα με το παραπάνω. Ήδη έχει δημιουργηθεί μία κατάσταση μη αναστρέψιμη πλέον και την ευθύνη φέρει διαχρονικά η πολιτεία. Για να γκρεμιστούν εκατοντάδες χιλιάδες σπίτια, νομίζω ότι είναι αδύνατον. Τι πρέπει να γίνει; Πρέπει η πολιτεία να τρέξει με γρήγορους ρυθμούς και να δημιουργήσει τις υποδομές εκεί που δεν υπήρχαν, έτσι ώστε ο ενδιαφερόμενος πολίτης, να μπορεί νόμιμα να αγοράζει και να κτίσει. Για να γίνει αυτό, πρέπει να γίνει το Κτηματολόγιο και ο χαρακτηρισμός των δασών και των δασικών εκτάσεων. Δεν μπορεί για κάποιους που είχαν τότε τη δυνατότητα και έβαλαν τις περιοχές τους στο σχέδιο, κατά το κοινώς λεγόμενο είχαν «μπάρμπα στην Κορώνη», να είναι όλα καλά, ενώ άλλοι που δεν είχαν αυτήν τη δυνατότητα, να πληρώνουν άγρια την επιθυμία τους για τη βελτίωση των συνθηκών της ζωής τους, τόσο της δικής τους, όσο και των παιδιών τους.

Η ανάπτυξη δεν μπορεί να σταματήσει. Ήδη υπάρχουν τα πρώτα προβλήματα σε πολλές περιοχές, όπου δεν υπάρχουν οι υποδομές που απαιτούνται. Για παράδειγμα, απ' ό,τι γνωρίζω και στην περιφέρεια της Αττικής όπου πολιτεύομαι, πολλοί έχουν βγει σ' αυτές τις περιοχές και τώρα δεν υπάρχουν σχολεία, δεν υπάρχουν γυμνάσια, δεν υπάρχουν υποδομές για βιολογικό καθαρισμό, δεν υπάρχει νοσοκομείο κ.ο.κ. Τα προβλήματα, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, χρόνο με το χρόνο θα αυξάνονται, όσο δεν γίνονται νέες εντάξεις και όσο δεν εξαθαρίζει το ιδιοκτησιακό. Θα φτάσουμε, δυστυχώς, σε ανάλογα προβλήματα, μ' εκείνα που υπήρχαν -αλλά για πολύ διαφορετικούς λόγους- στις δεκαετίες του 1950 και του 1960. Οι ευθύνες μας για τις επόμενες γενιές θα είναι μεγάλες. Πρέπει να γίνει το μεγάλο ξεκίνημα και νομίζω ότι το άρθρο 24, είναι στη σωστή κατεύθυνση. Ο λαός περιμένει από μας έργα και όχι λόγια ή αναβολές και πρέπει να έλθουμε στο ύψος των περιστάσεων και η πολιτεία να είναι παρούσα πριν τα γεγονότα την υπερκαλύψουν. Όχι άλλη αναβολή. Εδώ και τώρα πρέπει να ψηφιστεί το άρθρο 24. Με τις παρούσες συνθήκες, όπως είναι γνωστό, δεν μπορεί να ψηφιστεί, άρα τα προβλήματα μας περιμένουν.

Σ' ό,τι αφορά το άρθρο 57, συμφωνώ με την τροπολογία που έγινε, γιατί θα ήμουν κι εγώ νομικά υπεύθυνος, εάν θα μπορούσα να πω τον καιρό στην τηλεόραση.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Ελσα Παπαδημητρίου): Ευχαριστούμε τον κ. Καντερέ και για τη συντομία.

Η κ. Πιπιλή έχει το λόγο.

ΦΩΤΙΝΗ ΠΙΠΛΗ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, αισθάνομαι ιδιαίτερα ευτυχής, γιατί τρία θέματα που με είχαν απασχολήσει τα, τουλάχιστον τριάντα τρία χρόνια της θητείας μου στη δημοσιογραφία και τα οποία αποτέλεσαν αντικείμενο σφοδρής κριτικής από την πλευρά μου ως δημοσιογράφος, σήμερα, μπορώ να τα πω δημόσια με μία άλλη ιδιότητα, αυτή της Βουλευτού. Βέβαια, επειδή κανείς -μεταξύ των οποίων κι εγώ- δεν ξέρει αν θα είμαστε Βουλευτές μετά από οκτώ χρόνια, κυρία Πρόεδρε, που θα ξανασυζητηθεί η Αναθεώρηση του Συντάγματος, πρέπει να πούμε μερικές αλήθειες. Η κυριότερη αλήθεια είναι ότι το άρθρο 24, δεν είναι πανάκεια. Εμείς οι Έλληνες έχουμε εφεύρει ένα σύστημα. Ό,τι δεν μας βολεύει ή ό,τι δεν ξέρουμε το κάνουμε ένα συγκεκριμένο, αόρατο πράγμα, επί του οποίου τοποθε-

τούμεθα χωρίς ουσία και -το κυριότερο- χωρίς να εξελίσσεται η κοινωνία. Το Σύνταγμα ακριβώς πρέπει να ακολουθεί τις απαιτήσεις της κοινωνίας, να εκσυγχρονίζει το υπάρχον θεσμικό πλαίσιο. Το ΠΑ.ΣΟ.Κ., λοιπόν, έπεσε στην παγίδα του άρθρου 16 για τους γνωστούς λόγους -ας μην τους αναλύσουμε- και δεν είναι εδώ για να ακούσει αλήθειες. Ας μην ξεχνάμε ότι όλα αυτά που συζητάμε εδώ περί καταστροφής του περιβάλλοντος δεν αφορούν τη συγκεκριμένη Κυβέρνηση, τους συγκεκριμένους Υπουργούς, τους συγκεκριμένους Βουλευτές, αλλά αφορούν στη διαχρονικότητα του θέματος που λέγεται περιβάλλον.

Για το άρθρο 24, λοιπόν, έχουμε αυτοπαγιδευτεί -και πιθανόν γιατί ελάχιστοι γνωρίζουμε επί της ουσίας τα θέματα περιβάλλοντος εδώ και χρόνια- στο τι σημαίνει δάσος. Δεν είναι μόνο η προστασία των δασικών εκτάσεων το ζητούμενο, γιατί το Σύνταγμα στο άρθρο 24, ορίζει ότι το κράτος προστατεύει το φυσικό και πολιτιστικό περιβάλλον, άρα δεν είναι μόνο τα δάση, είναι τα φαράγγια, είναι τα ποτάμια, είναι τα φυσικά μνημεία, είναι οι ιστορικές μονές επί των οποίων έχουμε ασελήσει όλοι, με πρωταγωνιστές τους νομάρχες και τους δημάρχους και συνεργούς τους Βουλευτές. Είμαι τεκμηριωμένη σ' αυτά που λέω. Έχω γράψει τρία βιβλία, έχω διατρέξει την Ελλάδα τέσσερις φορές βουνό-βουνό, φαράγγι-φαράγγι. Είχα μία στήλη στην εφημερίδα «ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ» με μεγάλη επιτυχία και με σκληρή γλώσσα, με τον τίτλο «Θεέ και δήμαρχε», όπου καταδείκνυα ακριβώς ότι δεν σεβόμαστε το περιβάλλον, ότι περιμένουμε όλοι τη συνταγματική επιταγή ότι το κράτος φροντίζει για την προστασία του φυσικού και πολιτιστικού περιβάλλοντος.

Αν ήταν εδώ και η Αξωματική Αντιπολίτευση και μπορούσαμε να ανταλλάξουμε απόψεις και να ψηφιστεί μ' αυτές τις επεκτάσεις που χρειάζεται το άρθρο 24, θα είχαμε πει και αυτές τις ωμές αλήθειες. Όμως, τώρα θα περιμένουμε άλλα οκτώ χρόνια. Οι πολίτες έχουν και αυτοί τεράστια ευθύνη, όπως και η Τοπική και Νομαρχιακή Αυτοδιοίκηση και οι δήθεν πολιτιστικοί σύλλογοι, που πάνε και βάφουν με ασβέστη καταπληκτικά μοναστήρια, ειδικά στις ορεινές περιοχές, πράγματα που είναι καταγεγραμμένα. Οι άλλοι πάνε στα πέτρινα γεφύρια της Φωκίδας -γιατί δεν έχει μόνο η Ήπειρος τέτοια- των Τρικάλων και βάζουν παραμονές των εκλογών ατιμωρητί τα ονόματά τους ή το κόμμα τους. Αυτό ειδικά το κάνει και το Κ.Κ.Ε., που κόπεται για το περιβάλλον -έχω συγκεκριμένες καταγγελίες και φωτογραφίες. Άρα, λοιπόν, για το άρθρο 24, πρέπει να δούμε ξεκάθαρα την πραγματικότητα. Δεν είναι μόνο τα δάση που χρειάζονται προστασία. Είναι και οτιδήποτε άλλο εμπερικλείεται στην έννοια «περιβάλλον».

Πάμε τώρα στο ασυμβίβαστο, στο άρθρο 57. Το να έχεις μάθει στη ζωή σου να πληρώνεις κοινόχρηστα, το να μην έχεις να πληρώσεις την πιστωτική σου κάρτα, δεν είναι κάτι υπερβολικό. Είναι απαραίτητο, είναι το βασικό μάθημα ζωής για τον οποιοδήποτε Έλληνα πολίτη.

Εγώ, κυρίες και κύριοι, έχω απολυθεί τρεις φορές. Ξέρω τι σημαίνει στυγνός εργοδότης, ξέρω τι σημαίνει καλός επαγγελματίας και δικαιούμαι για να σμιλώ και για την ακρίβεια και για τις απολύσεις, όχι από καθ' έδρας, αλλά ως η ίδια εργαζόμενη σκληρά, αποδοτικά και εποικοδομητικά. Είναι απαράδεκτο να είμαστε οι Βουλευτές ανεπάγγελτοι, να μην επιτρέπεται στα νέα παιδιά να εργαστούν. Είναι απαράδεκτο άξιοι συμπολίτες άνδρες και κυρίες γυναίκες, που είναι πετυχημένες επαγγελματίες να μη θέλουν να μπουν στη Βουλή χορτασμένοι από δόξα, από χρήμα, από θέσεις για να προσφέρουν, μόνο και μόνο γιατί αρνούνται να γίνουν αργόμισθοι.

Δεν ήμουν Βουλευτής στην προηγούμενη Βουλή, θα το πω έτσι για να καταγραφεί. Λογικά το Σύνταγμα, προβλέπει το ασυμβίβαστο για ορισμένες κατηγορίες για τους Βουλευτές. Όμως, θέτω, κυρία Πρόεδρε, που έχετε τη μεγαλύτερη εμπειρία από όλους εδώ, ένα προβληματισμό, που πρέπει να μας απασχολήσει. Βεβαίως και ο Βουλευτής δεν πρέπει να είναι εργολάβος. Βεβαίως και ο Βουλευτής δεν πρέπει να έχει ιδιωτικό κανάλι και μερικές άλλες κατηγορίες που τι ορίζει το Σύνταγμα και παραμένουν, όμως ερωτώ το εξής: Οι νομάρχες, οι αντινομάρχες, οι δήμαρχοι, γιατί μπορούν να είναι αυτήν τη στιγμή εργολάβοι, που επαναλαμβάνω σε σύνδεση με το άρθρο

24, διαχειρίζονται από το νόμο τα θέματα δημόσιας υγείας και, κυρίως, τα θέματα περιβαλλοντικών μελετών; Το θέτω ως προβληματισμό και απαιτώ ως Φωτεινή Πιπιλή, πολίτης πλέον, να επεκταθεί το συνταγματικό ασυμβίβαστο για τους Βουλευτές και για τα μέλη των δημοτικών και νομαρχιακών συμβουλίων, γιατί διαχειρίζονται τρελά λεφτά.

Συμφωνώ και για την προστασία των ζώων -δεν ξέρω σε ποιο άρθρο θα μπει. Όσο δε για τη βουλευτική ασυλία, νομίζω ότι ήταν κάτι κατάπτυστο που δημιουργούσε απαξία στο βουλευτικό αξίωμα και ορθώς αναθεωρείται. Δεν μπορεί ο Βουλευτής να κάνει αγωγές και μηνύσεις και ο πολίτης να μην κάνει, ειδικότερα -το τονίζω αυτό- για τα παρελθόντα έτη του σημερινού Βουλευτή.

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Έλσα Παπαδημητρίου): Ευχαριστώ κυρία Πιπιλή.

Το λόγο έχει η κ. Πατριανάκου.

ΦΕΒΡΩΝΙΑ ΠΑΤΡΙΑΝΑΚΟΥ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, διαδεχόμενη στο Βήμα τη συνάδελφο κ. Πιπιλή, αισθάνθηκα απόλυτα την οργή και την πίκρα της, από την προσπάθεια μονοπώλησης της περιβαλλοντικής ευαισθησίας και των περιβαλλοντικών κεκτημένων από άλλους χώρους, όταν αυτή η παράταξη στην οποία ανήκουμε ήταν η πρώτη η οποία έβαλε τη διαφύλαξη της πολιτισμικής και περιβαλλοντικής μας κληρονομιάς μέσα στα άρθρα του Συντάγματος και τα χαρακτήρισε ως ύψιστες και πρωταρχικές αξίες.

Με δεδομένη την άρνηση υπερψήφησης της τροποποίησης του άρθρου 24 από τα συμμετέχοντα στη διαδικασία κόμματα της Αντιπολίτευσης, θα περιοριστώ μόνο σε καταγραφή διαπιστώσεων και όχι επί της ουσίας συζήτησης του αναθεωρητέου άρθρου.

Πρώτον, φοβικά σύνδρομα και δημαγωγική μονοπώληση της περιβαλλοντικής ευαισθησίας, δεν επέτρεψαν να αναπτυχθεί ένας δημιουργικός και σε βάθος διάλογος για τις περιβαλλοντικές στρεβλώσεις, που παρά το άκαμπτο περιβαλλοντικό θεσμικό πλαίσιο, εξακολουθούν να υπάρχουν και να πολλαπλασιάζονται.

Διαπίστωση δεύτερη: με την προτεινόμενη αναθεώρηση, δεν θίγεται η έννοια του περιβαλλοντικού κεκτημένου και της αιφύρου ανάπτυξης.

Τρίτον, καμιά συνταγματική ρύθμιση δεν μπορεί να υποκαταστήσει την έλλειψη οικολογικής συνείδησης, την έλλειψη οικολογικής ατομικής ευθύνης.

Τέταρτον, ούτε η συνταγματική ρύθμιση, αλλά ούτε και ο αποκαλούμενος δικαστικός ακτιβισμός μπόρεσαν να αντιμετωπίσουν την ατελή, αποσπασματική, επιλεκτική εφαρμογή των σχετικών νόμων από τη διοίκηση, είτε την κρατική είτε την Τοπική Αυτοδιοίκηση. Δεν μπόρεσαν να αντιμετωπίσουν τα μικρά και μεγάλα περιβαλλοντικά εγκλήματα, που έχουν γίνει στη χώρα μας.

Πέμπτον, τα δασικά οικοσυστήματα, δεν απειλούνται μόνο από την άναρχη ανάπτυξη και τη ρύπανση του περιβάλλοντος, αλλά και από τις κλιματικές αλλαγές και γι' αυτό πρέπει να ασκηθεί πολιτική άμεσης και αποτελεσματικής προστασίας τους, χωρίς αγκυλώσεις, με θεσμική κατοχύρωση.

Έκτον, η άρνηση εξορθολογισμού του θεσμικού πλαισίου, θα οδηγήσει σε περαιτέρω ανάπτυξη αδιεξόδων.

Έβδομον, καμιά πολιτική προστατευτική του περιβάλλοντος δεν μπορεί να ασκηθεί χωρίς γενικό και ειδικά χωροταξικά πλαίσια, χωρίς δασολόγιο, χωρίς Κτηματολόγιο.

Όγδοο, καμιά πολιτική περιβάλλοντος δεν μπορεί να ασκηθεί, αν για κάθε Έλληνα πολίτη δεν απεξαρτηθεί η έννοια της ιδιοκτησίας από την έννοια της δόμησης. Πρέπει όλοι να συνειδητοποιήσουμε ότι η ιδιοκτησία γης, δεν μας καθιστά και εν δυνάμει ιδιοκτήτες δομημένων ακινήτων.

Κλείνοντας μ' αυτές τις διαπιστώσεις, το μόνο που θέλω να εκφράσω είναι η θλίψη μου, γιατί σ' ένα πολύ μεγάλο ζήτημα δεν αναπτύχθηκε λόγω φοβικών συνδρόμων η κουβέντα που έπρεπε να αναπτυχθεί.

Και ας περάσουμε εκεί που δείχνει να υπάρχει πολιτική συναί-

νεση, δηλαδή στο άρθρο 57. Η θέσπιση του πλήρους ασυμβίβαστου μεταξύ επαγγελματικής δραστηριότητας και του βουλευτικού αξιώματος λειτούργησε αποκλειστικά στην κατεύθυνση της υποβάθμισης του βουλευτικού αξιώματος σε επάγγελμα με τρόπο τέτοιο που έτσι τουλάχιστον η κοινωνία το προσέλαβε.

Το ασυμβίβαστο δεν μπόρεσε να τεκμηριωθεί νομικά, διότι κατέπεσε με αποφάσεις του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, το οποίο δέχθηκε ομοφώνως ότι υπήρξε παραβίαση του Τρίτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου όσον αφορά το δικαίωμα για ελεύθερες εκλογές.

Το ασυμβίβαστο δεν δικαιώθηκε πολιτικά, διότι δεν λειτούργησε αποτρεπτικά όσον αφορά τη συμμετοχή ενεργών και καταξιωμένων επαγγελματικών πολιτών στη διεκδίκηση του βουλευτικού αξιώματος.

Το ασυμβίβαστο δεν ανταποκρίθηκε στην προσδοκία της ενεργού συμμετοχής των Βουλευτών στην κοινοβουλευτική τους δραστηριότητα. Η συμμετοχή δεν σχετίζεται με την επαγγελματική ενασχόληση, αλλά με μια σειρά άλλους παράγοντες, στους οποίους οφείλουμε να παρέμβουμε και να δράσουμε άμεσα και αποτελεσματικά και ας ξεκινήσουμε από τον Κανονισμό της Βουλής.

Η επαγγελματική δραστηριότητα του Βουλευτή είναι ζήτημα κατά κύριο λόγο ατομικής ευθύνης όσον αφορά τη διαχείριση του χρόνου του και την προσωπική του απαίτηση όσον αφορά την ικανοποιητική άσκηση των κοινοβουλευτικών του καθηκόντων, αλλά και την επαρκή εκπροσώπηση των εκλογέντων της περιφέρειάς του.

Όσον αφορά όμως την ηθική διάσταση της φύσης της επαγγελματικής δραστηριότητας και πάλι δεν μπορεί να αποτελεί νομική απαγόρευση, αλλά ατομική, πολιτική και ηθική ευθύνη, που ελέγχεται από τον εκλογέα ψηφοφόρο, αλλά και από τον πολιτικό φορέα, στα πλαίσια του οποίου δρα ο Βουλευτής.

Αντίθετα, είναι απαίτηση του πολιτικού μας συστήματος ικανοί και καταξιωμένοι πολίτες να μετέχουν του δικαιώματος του εκλέγεσθαι, εκπρόσωποι της κοινωνίας, αυτόνομοι, ανεξάρτητοι, χωρίς περιορισμούς να τιμούν και να υπηρετούν το βουλευτικό αξίωμα.

Η διεθνής τάση απαξίωσης του ρόλου του Βουλευτή και της πολιτικής ευνοείται από τις δυνάμεις που διεκδικούν τη συνδιαχείριση στην άσκηση της εξουσίας. Αποτελεί ευθύνη των πολιτών, αλλά και των πολιτικών κομμάτων η υπεράσπιση της πολιτικής, του ρόλου και της αξιοπρέπειας των πολιτικών.

Στα πλαίσια αυτά προτείνεται και η αναθεώρηση του άρθρου 62, σχετικά με τη χορήγηση βουλευτικής ασυλίας. Σύμφωνα με την πρότασή μας, η βουλευτική ασυλία χορηγείται από τη Βουλή μόνο εάν προκύπτει πολιτική σκοπιμότητα ή παρεμπόδιση της ελεύθερης άσκησης των καθηκόντων του Βουλευτή.

Η κατάχρηση της παροχής βουλευτικής ασυλίας στο παρελθόν είχε οδηγήσει στην αντιμετώπιση του Κοινοβουλίου ως συντεχνιακού σώματος, που απολαμβάνει ειδικών προνομίων έναντι όλων των υπολοίπων πολιτών, αλλά και ότι έθιγε το δικαίωμα του ατόμου στη δικαστική προστασία. Επειδή η αναβάθμιση του πολιτικού μας συστήματος περνά μέσα από τη βούληση της κοινωνίας για ισονομία, ισοπολιτεία, για διαφάνεια και εξυγίανση, οφείλουν οι αντιπρόσωποι του λαού και, πρώτα απ' όλα, αυτοί να περιστείνουν τα δικαιώματα που στρεβλά ή καταχρηστικά ασκήθηκαν.

Αγαπητοί συνάδελφοι, δυστυχώς, σ' αυτήν την Αναθεώρηση, ενώ άνοιξαν πολύ μεγάλα ζητήματα, που θα μπορούσαν πραγματικά να ανοίξουν ένα διαφορετικό αύριο στην πολιτική, οικονομική, περιβαλλοντική και αναπτυξιακή προοπτική του τόπου, κάποιοι φρόντισαν μέσα από φοβικά σύνδρομα να τα κλείσουν άρον-άρον. Μάλιστα, διαβάζοντας σήμερα άρθρο του Μανώλη Κοττάκη, αντιλαμβάνομαι ότι το κόμμα της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης επιρρίπτει ευθύνες στα κόμματα της Αντιπολίτευσης, τα οποία συμμετέχουν στην αναθεωρητική διαδικασία, διότι θα καθυστερήσει η συνταγματική Αναθεώρηση δέκα χρόνια υπ' ευθύνη τους, επειδή θα υπερψηφίσουν κάποιες διατάξεις. Επ' τέλους, η πολιτική υποκρισία σ' αυτόν τον τόπο έχει κρατήσει τον τόπο πολλά χρόνια πίσω. Ελπίζουμε, όμως, με τη μεταρ-

ρυθμιστική μας πολιτική να μπορέσουμε να κάνουμε τις δράσεις και τις τομές, ούτως ώστε να αλλάξουμε σελίδα.

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)
ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Ελσα Παπαδημητρίου): Ευχαριστώ πολύ, κυρία Πατριανάκου.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, γίνεται γνωστό στο Σώμα ότι από τα άνω δυτικά θεωρεία παρακολουθούν τη συνεδρίασή μας, αφού πρώτα ξεναγήθηκαν στους χώρους του Μεγάρου της Βουλής των Ελλήνων, τριάντα εννέα μαθήτριες και μαθητές και τέσσερις συνοδοί - δάσκαλοι από το 8ο Δημοτικό Σχολείο Τρίπολης.

Η Βουλή τους καλωσορίζει.

(Χειροκροτήματα από όλες τις πτέρυγες της Βουλής)

Το λόγο έχει -και να με συμπαθούν οι κύριοι- άλλη μία άλλη σημαντική γυναίκα, η κ. Φιλίνη.

ANNA ΦΙΛΙΝΗ: Ευχαριστώ, κυρία Πρόεδρε, για τα καλά σας λόγια.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, δεν θα τοποθετηθώ αναλυτικά σ' όλα τα άρθρα, γιατί καλύπτομαι από την τοποθέτηση που έκανε ο εισηγητής μας, ο κ. Κουβέλης, σχετικά με τα άρθρα αυτής της ενότητας.

Επίσης, για το άρθρο 58, που έχει άμεση σχέση με την αναθεώρηση του άρθρου 100, θα τοποθετηθώ πιο αναλυτικά αύριο, σχετικά δηλαδή με τη συγκρότηση Συνταγματικού Δικαστηρίου, πράγμα με το οποίο διαφωνώ πλήρως.

Κύριοι συνάδελφοι, θα ήθελα να πω μερικά πράγματα παραπάνω, σχετικά με το άρθρο 24. Πολύ λυπάμαι, γιατί η κ. Πατριανάκου και άλλοι συνάδελφοι της Νέας Δημοκρατίας επανειλημμένα έχουν πει ότι η τοποθέτησή μας γίνεται, επειδή έχουμε φοβικά σύνδρομα. Θα προσπαθήσω να είμαι πολύ συγκεκριμένη σχετικά με το άρθρο 24, και όχι να αναφερθώ γενικά στα ζητήματα του περιβάλλοντος.

Κατ' αρχάς είναι θετικό ότι έγινε μια υποχώρηση από τη μεριά της Πλειοψηφίας και αντί για φωτογραφίες που θα επιβεβαιώνουν την ύπαρξη δασών από το 1975, τώρα θα αναζητούνται φωτογραφίες από το 1961. Όμως, κι αυτό δεν μας καλύπτει, γιατί πραγματικά ή κάτι είναι δάσος ή δεν είναι δάσος.

Εάν θέλουμε να αναζητήσουμε τις καταπατήσεις που έγιναν στην περίοδο για παράδειγμα, 1940 μέχρι το 1961 και να καλύψουμε αυτές τις καταπατήσεις, εμείς διαφωνούμε ριζικά.

Επίσης, υπάρχει η διαφοροποίηση της λέξης «αιεφορία» με τις λέξεις «αιεφόρος ανάπτυξη». Πιστεύουμε ότι η διατύπωση, όπως υπήρχε αρχικά στο Σύνταγμα είναι σωστότερη και μπορεί να παραμείνει, ούτως ή άλλως ως έχει.

Τώρα, θέλω να πω μερικά πράγματα πιο συγκεκριμένα σχετικά με τις δασικές εκτάσεις. Οι κύριοι συνάδελφοι που λένε ότι δεν είμαστε όσο ευέλικτοι, όσο ρεαλιστές θα έπρεπε, κ.λπ., αρνούνται να τοποθετηθούν πάνω σ' αυτό το πολύ σοβαρό ζήτημα που είναι οι δασικές εκτάσεις.

Οι δασικές εκτάσεις, εάν αποχαρακτηριστούν για να μείνουν εκτός σχεδιασμού, όπως ζητούν απ' ό,τι κατάλαβα διάφοροι συνάδελφοι, που κατά τα άλλα κόπτονται υπέρ της προστασίας του περιβάλλοντος, εάν λοιπόν γίνει δεκτή αυτή η αναθεώρηση πρέπει να επισημάνουμε ότι το 1/3 όλων αυτών των εκτάσεων οι οποίες σήμερα προστατεύονται, θα μείνουν απροστάτευτες και θα μπορούν να οικοδομηθούν.

Και θέλω εδώ να κάνω την εξής επισήμανση, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι: Ότι στη μεσογειακή βλάστηση περιέχεται μια πολύ αραϊή βλάστηση, μια βλάστηση που και στις ακτές αλλά και σε χαμηλές περιοχές των ορεινών μας όγκων, τη βρίσκουμε πάρα πολύ συχνά. Με αυτό που προτείνετε, με το να εγκαταλείψουμε τις δασικές εκτάσεις, εγκαταλείπουμε ένα χαρακτηριστικό της χώρας μας και της Μεσογείου και πρέπει να τοποθετηθείτε πάνω σ' αυτό. Δεν είναι ούτε γενικόλογη ούτε αοριστολόγια η τοποθέτησή μας. Οι δασικές εκτάσεις έχουν να κάνουν στη χώρα μας ειδικά με τη μεσογειακή βλάστηση, με την προστασία των ακτών μας και των ορεινών μας όγκων, ιδιαίτερα των περιαστικών, και πρέπει να μας πείτε ξεκάθαρα ότι είσα-
στε υπέρ του αποχαρακτηρισμού αυτών των περιοχών.

Θέλω όμως να πω πιο συγκεκριμένα το ότι η διατύπωση που

προτείνετε για να αντικαταστήσει την υπάρχουσα σήμερα διατύπωση, είναι πάρα πολύ επικίνδυνη.

Η σημερινή διατύπωση λέει: «Απαγορεύεται η μεταβολή του προορισμού των δασών και των δασικών εκτάσεων, εκτός εάν προέχει για την εθνική οικονομία ή αγροτική εκμετάλλευση ή άλλη τους χρήση που την επιβάλλει το δημόσιο συμφέρον». Άρα, ορισμένα τα οποία έχουν πει κατά καιρούς συνάδελφοι ότι θα έπρεπε να γκρεμιστούν αυθαίρετα λαϊκών μαζών κ.λπ., καλύπτονται από την υπάρχουσα διατύπωση. Δεν χρειάζεται αλλαγή αυτής της διατύπωσης για τις λειτουργικές ανάγκες τις οποίες επανειλημμένα εδώ μας έχετε αναφέρει ως σημαντικές, και τις οποίες πρέπει να πάρουμε υπόψη. Όμως, η τωρινή διατύπωση λέει το εξής: «Η εξασφάλιση καλύτερων όρων διαβίωσης αποτλεί λόγο δημόσιο συμφέροντος».

Γιατί το κρύβετε αυτό, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι; Δηλαδή θεωρείτε ότι ορισμένοι όροι διαβίωσης, τους οποίους εσείς γενικά επικαλείστε, μπορούν να αποτελούν λόγους δημοσίου συμφέροντος. Δηλαδή οι βίλες που έχουν γίνει σε δασικές περιοχές δεν είναι λόγος καλύτερης διαβίωσης ορισμένων πολύ υψηλών βαλαντίνων; Είναι κι αυτός λόγος.

Οι παραθεριστικές κατοικίες στις ακτές που είναι δεύτερες κατοικίες. Γιατί περιοχές που είναι χαρακτηρισμένες με το Πρόγραμμα «NATURA» ή περιοχές που είναι υψίστου κάλους πρέπει να τις δώσουμε για δεύτερευσα κατοικία, για παραθεριστική κατοικία; Βεβαίως θα μπορούσατε να πείτε ότι εξασφαλίζεται μ' αυτόν τον τρόπο η καλύτερη διαβίωση του πληθυσμού και ότι αυτό είναι δημόσιο συμφέρον.

Επίσης έχουμε δει τη συγκεκριμένη περίπτωση στην Ηλεία, στην περιοχή των καμένων, στην περιοχή του Καϊάφα όπου θελήσατε να πολεοδομήσετε, θελήσατε να κάνετε ξενοδοχειακές επιχειρήσεις, βεβαίως, λέτε για την καλύτερευση της διαβίωσης ορισμένων τμημάτων του πληθυσμού αλλά αυτό δεν είναι το δημόσιο συμφέρον.

Πρέπει πια να μάθουμε ότι για να υπερασπιστούμε αυτήν τη χώρα, να υπερασπιστούμε το δημόσιο συμφέρον, τα χαρακτηριστικά αυτού του τόπου που είναι οι υπέροχες ακτές μας, που είναι αυτή η βλάστηση που υπάρχει στις ακτές και στους ορεινούς μας όγκους θα πρέπει να θυσιάσουμε ορισμένες από τις ανάγκες του σημερινού καταναλωτισμού. Δεν γίνεται να γίνονται όλα αυτά δεκτά. Γι' αυτό, λοιπόν, δεν δεχόμαστε αυτήν την τρομερά επικίνδυνη πρόταση αναθεώρησης που κάνατε.

Τέλος, θέλω να πω ότι πολλοί συνάδελφοι και δυστυχώς και ο Υπουργός Δικαιοσύνης μας μίλησαν για το ρεαλισμό που πρέπει να δείξουμε. Επίσης πολλοί συνάδελφοι καταφέρθηκαν εναντίον του Συμβουλίου της Επικρατείας λέγοντας ότι το Συμβούλιο της Επικρατείας νομοθετεί. Όχι, δεν έχει νομοθετήσει το Συμβούλιο της Επικρατείας. Θέλω να πω -και θα το επαναλάβουμε κι αύριο συζητώντας για το άρθρο 100 που τόσο πολύ κόπτεστε να αλλάξει- ότι το Συμβούλιο της Επικρατείας έχει κάνει μια πολύ αξιόλογη νομολογία για το περιβάλλον και για τις δασικές εκτάσεις και μια πολύ ενδιαφέρουσα νομολογία για την πολιτιστική μας κληρονομιά.

Και τελικά πρέπει να δούμε ότι δεν μπορούμε και εμείς ως Βουλευτές να αυθαίρετούμε εναντίον του Συντάγματος το οποίο υποτίθεται ότι είναι η κοινή μας συνθήκη. Αυτή την κοινή μας συνθήκη δεν θα αφήσουμε να την καταστρατηγήσει κανείς. Ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Ελσα Παπαδημητρίου): Ευχαριστούμε, κυρία Φιλίνη.

Ο κ. Τσούκαλης από το ΣΥ.ΡΙΖ.Α. έχει το λόγο.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΤΣΟΥΚΑΛΗΣ: Ευχαριστώ πολύ, κυρία Πρόεδρε.

Καλό θα ήταν ξεκινώντας τη συζήτηση επί της συγκεκριμένης ενότητας να πούμε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ότι αξιολογώντας τις τέσσερις ενότητες που συζητάμε στην Ολομέλεια πρέπει να εντοπίσουμε ουσιαστικά τη φιλοσοφία της Κυβέρνησης προσπαθώντας να αναθεωρήσει το Σύνταγμα. Και μπορούμε να εντοπίσουμε στην πρώτη ενότητα ως αγκυρά αυτής της φιλοσοφίας την αναθεώρηση του άρθρου 16. Στη συγκεκριμένη ενότητα ο πυρήνας της συγκεκριμένης φιλοσοφίας είναι η αναθεώρηση του άρθρου 24. Στην τρίτη ενότητα ο πυρήνας είναι η δημιουργία του Συνταγματικού Δικαστηρίου. Η εκτίμηση η δική

μας είναι ότι όλες οι υπόλοιπες προτάσεις αναθεώρησης τις οποίες χαρακτηρίσαμε περισσότερο νομοθετικού χαρακτήρα και όχι συνταγματικού απλώς έρχονται για να επενδύσουν στη βασική αυτή φιλοσοφία ούτως ώστε να αποκρύψουν τις βασικές επιδιώξεις.

Πάμε στο άρθρο 24, να επαναφέρουμε στη μνήμη μας την περιπέτεια του συγκεκριμένου άρθρου, κατά τη διάρκεια της συζήτησης στην αρμόδια επιτροπή. Πρέπει να θυμηθούμε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, το εξής: Το άρθρο 24 ήταν η αφορμή, προκειμένου το ΠΑ.ΣΟ.Κ. να αποχωρήσει από τη συγκεκριμένη διαδικασία. Και βεβαίως το ότι αποχώρησε το ΠΑ.ΣΟ.Κ., στηρίχτηκε πάνω σε μια σαφώς εκπεφρασμένη θέση-άποψη ορισμένων κυβερνητικών Βουλευτών στη διαφωνία τους στην αναθεώρηση του συγκεκριμένου άρθρου, που σημαίνει, δηλαδή, ότι η γενική κατακραυγή για την αναθεώρηση του συγκεκριμένου άρθρου είχε καταλάβει και αρκετά κυβερνητικά στελέχη και βεβαίως πολλούς οπαδούς του κυβερνώντος κόμματος. Αξίζει να το θυμόμαστε, προκειμένου να γίνουν κατανοητοί κάποιοι όροι που χρησιμοποιήσαν και Υπουργοί, όσον αφορά το ρεαλισμό, όσον αφορά τον πραγματισμό, την επαφή μας με την πραγματικότητα, τις νέες εξελίξεις και πώς αυτές τις βιώνουμε καθημερινά.

Ας δούμε λοιπόν, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ποιες είναι οι επιδιώξεις της Κυβέρνησης για το συγκεκριμένο άρθρο. Τα συμπεράσματα τα βγάζει κανείς βεβαίως από την αιτιολογική έκθεση που παρουσίασε η Νέα Δημοκρατία για την αναθεώρηση του άρθρου 24.

Το πρώτο, λοιπόν, είναι ο αποχαρκτηρισμός των δασών και δασικών εκτάσεων που απώλεσαν το δασικό τους χαρακτήρα ως το 1961.

Το δεύτερο είναι η διάκριση μεταξύ δασών και δασικών εκτάσεων, έτσι ώστε οι τελευταίες να εντάσσονται με τη μεγαλύτερη ευκολία στο χωροταξικό και πολεοδομικό σχεδιασμό, με απλά λόγια να είναι δυνατή η δόμησή τους.

Το τρίτο είναι η εξομείωση από νομική άποψη των ρυμοτομικών απαλλοτριώσεων με τις λοιπές απαλλοτριώσεις, του άρθρου 17 του Συντάγματος και βεβαίως κάτι που συνεχεται μ' όλες αυτές τις επιδιώξεις, είναι η μετατροπή του Ανώτατου Ειδικού Δικαστηρίου σε Συνταγματικό Δικαστήριο, με σκοπό, παρά τον αδιευκρίνιστο ακόμα ρόλο του, την αποδυνάμωση της λειτουργίας του Συμβουλίου της Επικρατείας. Συνολικά κρινόμενες αυτές οι προτάσεις δεν απέχουν πολύ από το να χαρακτηριστούν, ως σαφή οπισθοδρόμηση, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, τη στιγμή μάλιστα που όπως προανέφερα, η διεθνής και ευρωπαϊκή τάση είναι η περαιτέρω ενίσχυση περιβαλλοντικής προστασίας.

Εν τω μεταξύ, μετά τη διατύπωση της συγκεκριμένης πρότασης για αναθεώρηση του άρθρου 24 ας δούμε, τί μεσολάβησε. Γιατί αναφέρθηκε ο αξιότιμος κύριος Υπουργός Δικαιοσύνης σε ρεαλισμό. Να δούμε πόσο είναι ρεαλιστική η πρόταση αυτή για αναθεώρηση.

Πρώτον, λοιπόν, έχουμε τη σχεδόν ολοκληρωτική καταστροφή της Πελοποννήσου από την πύρινη λαίλαπα του περασμένου καλοκαιριού.

Δεύτερον, είχαμε την πύρινη ομίλεια του κυρίου Πρωθυπουργού, κατά την επίσκεψη του πρώην Αντιπροέδρου των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής του κ. Γκορ σε μια φιάστα στο Μέγαρο Μουσικής. Είχαμε τα καταστροφικά σενάρια, τα οποία έχουν πλέον διαμορφωθεί, μετά τη διάσκεψη του Μπαλί και βεβαίως τις συγκεκριμένες υποχρεώσεις της χώρας μας, ως προς τις δεσμεύσεις από τη Σύμβαση του Κιότο.

Συγχρόνως, έχουμε εκπεφρασμένη σαφώς την πρόθεση της Κυβέρνησης για διαμόρφωση της χωροταξικής κατάστασης της χώρας μας, κυρίως με το πρώτο Ειδικό Χωροταξικό Σχέδιο του τουρισμού, όπου εκεί πλέον τίθεται σαφέστατα το ζήτημα παρέμβασης στις προστατευόμενες περιοχές. Η περίπτωση της Μονής Τομπλού στην Κρήτη είναι χαρακτηριστική. Συγχρόνως, έχουμε την αποβολή της χώρας μας από το σύστημα των αερίων του θερμοκηπίου, από το σύστημα του Κιότο.

Τρίτον, έχουμε την πολύ ζοφερή επικείμενη πραγματικότητα, όσον αφορά την νέα αντιπυρική περίοδο, όπου αυτήν τη στιγμή

όλη η χώρα είναι απροστάτευτη, είναι ανοχύρωτη. Επ' αυτού υπάρχει έμμεση, πλην σαφέστατη ομολογία, του ίδιου του Υπουργείου, σε πρόσφατες απαντήσεις που έδωσε, επί ερωτήσεων που έχουμε καταθέσει και εμείς κι άλλοι Βουλευτές.

Συγχρόνως, δεν υπάρχουν δασικοί χάρτες, δεν υπάρχει δασολόγιο. Αυτή είναι η κατάσταση την οποία διατυπώνουμε και η οποία είναι κοινή παραδοχή – επιτρέψτε μου να το πω – επί της οποίας καταστάσεως ο αξιότιμος Υπουργός Δικαιοσύνης μας κάλεσε να είμαστε ρεαλιστές. Δηλαδή τη στιγμή που όλος ο κόσμος βρίσκεται σε αναταραχή για το θέμα της στιβάδας του όζοντος και του κλίματος, εμείς καλούμαστε να είμαστε ρεαλιστές διατυπώνοντας θέσεις και απόψεις καταστροφικές για τους μοναδικούς πνεύμονες που διαθέτει ο πλανήτης, που είναι τα δάση.

Η Κυβέρνηση, όμως – και τελειώνω μ' αυτό – επιδιώκει κάτι πολύ πιο επικίνδυνο. Ήδη ξεκίνησε στην αρμόδια επιτροπή συζήτηση επί του εθνικού χωροταξικού. Βλέποντας, λοιπόν, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η Κυβέρνηση ότι η προοπτική αναθεώρησης του άρθρου 24 έχει μπει πλέον στο χρονοντούλαπο, προσπαθεί με το εθνικό χωροταξικό να πλαγιοκοπήσει και να ρηγματώσει το άρθρο 24. Αυτό είναι σαφέστατο με τον αποχαρκτηρισμό των δασικών εκτάσεων.

Αυτό το οποίο εμείς δηλώνουμε είναι ότι ανεξαρτήτως της τύχης της αναθεώρησης του άρθρου 24, θα αγωνιστούμε με όλες τις ζωντανές δυνάμεις της χώρας ούτως ώστε το εθνικό χωροταξικό να μην πλαγιοκοπήσει και να μην αντικαταστήσει ουσιαστικά τη φιλοσοφία και τον πυρήνα του άρθρου 24 του Συντάγματος.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Έλσα Παπαδημητρίου): Ο κ. Τζαβάρας έχει το λόγο.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΤΖΑΒΑΡΑΣ: Ευχαριστώ, κυρία Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, πράγματι θα επαναλάβω και σήμερα ότι σ' αυτήν τη διαδικασία της Αναθεώρησης του Συντάγματος, υπάρχουν ο στιγματισμός εκείνων που επέλεξαν να είναι απόντες, να φυγομαχούν από μία δημοκρατική και πολιτική συζήτηση που είναι η κορυφαία εκδήλωση της λαϊκής κυριαρχίας. Και αυτό βεβαίως θα το φέρουν ως στίγμα εις τον αιώνα τον άπαντα! Όμως, η συμμετοχή των κομμάτων της Αριστεράς και του ΛΑ.Ο.Σ. δείχνει το επίπεδο και την αξία που αισθάνονται γι' αυτήν ακριβώς τη συμμετοχή τους στη διαδικασία της Αναθεώρησης, της οποίας, όπως έλεγε σ' ένα από τα τέσσερα κείμενα για την Αναθεώρηση που είχε δημοσιεύσει ο καθηγητής, ο διαπρεπής Συνταγματολόγος, Δημήτρης Τσάτσος στα «ΝΕΑ» στις 23 Ιανουαρίου του 2006, σκοπός είναι η προσπάθεια να αντιμετωπισθεί η αναξιοπρέπεια της πολιτικής και της πολιτείας.

Εδώ ακριβώς το μέγιστο δείγμα της αναξιοπρεπούς συμπεριφοράς ή τουλάχιστον της συμμετοχής σε μια αναξιοπρεπή στάση την επέδειξε η Αξωματική Αντιπολίτευση, αυτοί που με την πλειοψηφία το Μάιο του 2006 είχαν την πρωτοβουλία να ξεκινήσουν αυτήν την αναθεωρητική συζήτηση.

Όμως, αυτό που εντυπωσιάζει είναι ότι παρ' όλο που τα κόμματα της Αριστεράς συμμετέχουν σ' αυτόν το διάλογο, εμποδίζονται να συνεισφέρουν αυτό που πρέπει να συνεισφερθεί, προκειμένου να υπάρξει μια ολοκληρωμένη συζήτηση, ένας δημοκρατικός διάλογος. Γιατί; Το πρώτο από τις αιτίες που θα μπορούσα να επισημάνω είναι ότι αλλού τίθενται τα προβλήματα τα οποία αντιμετωπίζει η συγκεκριμένη πρόταση για Αναθεώρηση και από άλλο τόπο εκφωνεί τον πολιτικό της λόγο η Ελάσσονα Αντιπολίτευση, εκπροσωπούμενη από τα δυο κόμματα της Αριστεράς.

Και εξηγούμαι: Το θέμα της τροποποίησης του άρθρου 24 δεν είναι ακριβώς αυτό που λείπει στην πολιτεία ή απ' όλη την κοινωνία για να προστατευθεί το λαό από τις επερχόμενες δυσμενείς συνέπειες της κλιματικής αλλαγής. Πώς να το κάνουμε; Από τότε που άρχισε η συζήτηση για την τροποποίηση του άρθρου 24 μέχρι σήμερα έχουν πράγματι αλλάξει οι καταστάσεις, έχουν δημιουργηθεί νέες πραγματικότητες που θα είναι πράγματι πολύ μεγάλη καρδιά να επιμένει κάποιος να υποστηρίζει ότι αγωνίζεται για την προστασία του περιβάλλοντος προσπαθώντας να εμποδίσει την τροποποίηση, αυτήν την

περιορισμένη, την μερική της διάταξης του άρθρου 24 που προτείνει η πλειοψηφία και αφορά ακριβώς τη μικρότερη προστασία για τις δασικές εκτάσεις.

Σε αυτήν ακριβώς την περίπτωση έκανε προηγουμένως αναφορά η κ. Φιλίνη ότι δεν μπορεί να αντιληφθεί ποια είναι αυτή η σημασία και η αξία που έχει η συγκεκριμένη πρωτοβουλία της αναθεώρησης. Μα είναι απλό: Η διάταξη του άρθρου 3 του Δασικού Κώδικα που ορίζει τι είναι δάσος και τι είναι δασική έκταση δίνει την απάντηση στο ερώτημα που έθεσε προηγουμένως, γιατί όπως ο νομοθέτης ορίζει από το 1968 και εντεύθεν: «Δάσος είναι ένα οργανικό σύνολο ξυλωδών και αγρίων φυτών, τα οποία βρίσκονται σε μια τέτοια σχέση αλληλεξάρτησης μεταξύ τους, που σε συνδυασμό με την υπόλοιπη χλωρίδα και πανίδα εξυπηρετούν την οικολογική ισορροπία». Αυτό λέγεται δασοκοινότητα και είναι μια μορφή της βιοκοινότητας. Ε, οι δασικές εκτάσεις δεν παρουσιάζουν αυτά τα συγκεκριμένα χαρακτηριστικά και γι' αυτό, λοιπόν, τουλάχιστον και με βάση την αρχή της αναλογικότητας, επιτρέπεται να έχουν αυτήν τη μεταχείριση που τους ορίζει η συγκεκριμένη πρόταση για αναθεώρηση.

Μα, εδώ όμως κινδυνεύει να καταληφθεί το στερέωμα και θα μου επιτρέψετε με όλο το σεβασμό η εκπροσώπηση της κομμουνιστικής και της ανανεωτικής Αριστεράς να αντιλέξω σε τούτο στην προσπάθεια που κάνει: Δεν προσέχεται σ' αυτόν το διάλογο απαλλαγμένη από σύνδρομα, από σύνδρομα καχυποψίας, πρώτα απ' όλα, γιατί προσπαθεί σ' αυτήν την απλή διαπίστωση, σε αυτή που είναι η μεγάλη ανάγκη που αισθάνεται ο λαός να αντιπαραθέσει εφιάλτες και φαντάσματα. Βεβαίως, κάποτε το κίνημα των θεσμικών φετιχισμών μπορεί να προσέφερε ένα πολύ μεγάλο έργο στην επιστήμη και στην πολιτική. Όμως, αυτή η προσπάθεια του συνταγματικού φετιχισμού, τον οποίο έχει ξεκινήσει και η ανανεωτική και η κομμουνιστική Αριστερά, δεν οδηγεί πουθενά, γιατί πράγματι έχουν μετατρέψει σ' έναν απαράδεκτο πολιτικό φετιχισμό, σ' ένα σύμβολο που δεν επιδέχεται εν πάση περιπτώσει τέτοιου είδους μεταχείριση διατάξεις του Συντάγματος, όπως είναι η διάταξη του άρθρου 16, όπως είναι η διάταξη του άρθρου 14.

Ένα δεύτερο ζήτημα, επίσης, που αποτελεί μια αρνητική – αν θέλετε – παρουσία στο διάλογο και των δύο πόλων της Αριστεράς είναι ότι με διάφορους νεολογισμούς, οι οποίοι δεν έχουν κανένα αντίκρισμα, προσπαθούν να δημιουργήσουν την εντύπωση ότι προσφέρουν επιχειρήματα. Το είπαμε και χθες, το επαναλαμβάνω και σήμερα. Αυτή, λοιπόν, η έννοια του δημοσίου αγαθού που επαρκώς μάλιστα αναλύθηκε και από συνάδελφο του ΛΑ.Ο.Σ. δεν έχει κανένα αντίκρισμα. Δεν υπάρχουν δημόσια αγαθά. Υπάρχουν αγαθά που είναι ελεύθερα και υπάρχουν αγαθά που είναι οικονομικά ή – αν θέλετε – υπάρχουν αγαθά που είναι κοινά, κοινωνικά γιατί ανήκουν στο σύνολο και υπάρχουν και αγαθά που είναι ατομικά. Εν πάση περιπτώσει, μ' αυτές τις νέου τύπου διακρίσεις και μ' αυτές τις περιέργες εννοιολογικές κατασκευές δεν είναι δυνατόν σε καμμία περίπτωση να γίνει ένας εποικοδομητικός διάλογος, αλλά θα πρέπει τουλάχιστον να σας πω μία χαρακτηριστική περίπτωση του αδιεξόδου στο οποίο έχει οδηγήσει η υπάρχουσα διατύπωση του άρθρου 24 του Συντάγματος και αναφέρεται σε μια περιοχή της εκλογικής μου περιφέρειας, τα Σαμαρέικα. Εκεί, λοιπόν, από τις αρχές του προηγούμενου αιώνα άρχισε να δημιουργείται ένας οικισμός. Αυτός ο οικισμός έφτασε να αριθμεί πριν από δέκα δεκαπέντε χρόνια εξακόσιους κατοίκους.

Αυτή η περιοχή του οικισμού έχει υπαχθεί στο σύστημα του αναδασμού της αγροτικής γης και κάποιοι φετιχιστές, με την έννοια που είπα, έκαναν αγώνα και πέτυχαν από τις αρμόδιες δασικές αρχές του Νομού Αχαΐας αυτή η έκταση – με τα χαρακτηριστικά που σας είπα – να κηρυχθεί ως αναδασωτέα στο όνομα της προστασίας του περιβάλλοντος.

Εγώ, λοιπόν, αυτό που έχω να πω καταλήγοντας είναι ότι σ' αυτές τις κρίσιμες ώρες της κλιματικής αλλαγής θα πρέπει να σκύψουμε με πολύ μεγάλη προσήλωση σ' αυτές τις πρωτότυπες πραγματικά ιδέες που διατυπώθηκαν στη Γαλλία το 1994, από έναν πολύ σύγχρονο φιλόσοφο απαλλαγμένο από μαρξιστικά ή αντιμαρξιστικά σύνδρομα, τον Μισέλ Σερ, ο οποίος σ'

ένα μνημειώδες έργο του στο φυσικό κεφάλαιο διατυπώνει την άποψη ότι σήμερα, μετά απ' αυτά που συμβαίνουν στον πλανήτη, είμαστε υποχρεωμένοι να περάσουμε από την εποχή του Κοινωνικού Συμβολαίου στην εποχή του Φυσικού Συμβολαίου.

Και Φυσικό Συμβόλαιο είναι ένα συμβόλαιο -που όλοι πρέπει να υπογράψουμε- συμβίωσης και συνύπαρξης και αλληλεγγύης με τη φύση, στην οποία επιτέλους θα πρέπει να αναγνωρίσουμε δικαιώματα και όχι να την αντιμετωπίζουμε κατά τον τρόπο που αντιμετωπίστηκε και από το σοσιαλιστικό και από τον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής, δηλαδή, σαν αντικείμενο λείας και κυριαρχίας, ώστε μέσα απ' αυτού του είδους την κυριαρχία να προκύπτει ο πολιτισμός, του οποίου σήμερα όλοι και τις βλαβερές συνέπειες υφιστάμεθα.

Σας ευχαριστώ και για την ανοχή, κυρία Πρόεδρε.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Έλσα Παπαδημητρίου): Ευχαριστούμε, κύριε συνάδελφε.

Το λόγο έχει ο κ. Αϊβαλιώτης.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΪΒΑΛΙΩΤΗΣ: Ευχαριστώ, κυρία Πρόεδρε.

Η τηλεόραση του ΣΚΑΪ έχει καθιερώσει το «Παρατηρητήριο της Πάρνηθας», όπως είδα. Έδειχνε χθες -αν δεν κάνω λάθος- βίλες να φυτρώνουν μέσα σ' δάσος.

Έμεινα έκπληκτος από την απάντηση -κύριε Κιλτίδη, είστε ευαίσθητος άνθρωπος- του συναδέλφου σας, του κ. Καλογιάννη. Μίλησε για δημοσιεύματα. Υπήρξαν εικόνες. Το «Παρατηρητήριο της Πάρνηθας» της τηλεόρασης του ΣΚΑΪ έδειξε εικόνες, βίντεο. Γι' αυτές τις εικόνες δεν πρέπει να έχουμε μια ενημέρωση μέσα στη Βουλή;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΙΛΤΙΔΗΣ (Υφυπουργός Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων): Μπορείτε να πείτε τι είπε ο καλός σταθμός;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΪΒΑΛΙΩΤΗΣ: Τι έδειξε ο καλός σταθμός, κύριε Υπουργέ!

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΙΛΤΙΔΗΣ (Υφυπουργός Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων): Τι έδειξε και τι είπε.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Έλσα Παπαδημητρίου): Αφήστε τους διαλόγους, σας παρακαλώ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΪΒΑΛΙΩΤΗΣ: Έδειξε αυτό που είδαμε. Τώρα μιλάμε για μια υποκρισία στο θέμα του δάσους.

Κατ' αρχάς ανέφερε ο αγορητής μας, ο κ. Πλεύρης, ότι μόνο ο Λαϊκός Ορθόδοξος Συναγερμός πρότεινε να υπάρξει μάθημα περιβαλλοντικής συνείδησης. Μας ακούνε και μαθητές από τα θεωρεία. Μόνο ο Λαϊκός Ορθόδοξος Συναγερμός πρότεινε να υπάρξει μάθημα περιβαλλοντικής συνείδησης και κανένα άλλο κόμμα δεν στήριξε αυτήν την ιδέα.

Ο αγορητής της Νέας Δημοκρατίας μίλησε σωστά για το άρθρο 24, λέγοντας ότι δεν αφορά μόνο τα δάση και τις δασικές εκτάσεις, αλλά και τους βιότοπους. Έχει δίκιο. Στις 10 και 11 Μαΐου έγινε συνέδριο από το φορέα διαχείρισης του Χελμού. Στο συνέδριο αυτό αναφέρθηκε ότι δεκαοκτώ βιότοποι, μεταξύ των οποίων οι δρυμοί της Πάρνηθας, της Πίνδου κ.λπ., δεν έχουν προσωπικό. Όποιος θέλει, μπαίνει, καταστρέφει και φεύγει. Δεν υπάρχει προσωπικό για δεκαοκτώ βιότοπους στην Ελλάδα.

Μια και σας έχουμε εδώ, κύριε Υπουργέ και επειδή -επαναλαμβάνω και το εννοώ- είστε ευαίσθητος και ικανός πολιτικός, θα μας πείτε πότε θα αρχίσουν οι δεντροφυτεύσεις στην Πάρνηθα; Ποια έκταση θα έχουν; Στην Πεντέλη, που είναι γουλί; Η Πεντέλη είναι τελείως γουλί, όπου και να την κοιτάξεις, καταβαίνοντας για Μάρκη. Είναι αποκρουστικό το θέαμα. Μιλάμε για ένα σεληνιακό τοπίο.

Πότε θα αρχίσουν, λοιπόν, οι δεντροφυτεύσεις στην Πάρνηθα, ποια θα είναι η έκταση και επίσης γιατί δεν αναλαμβάνεται -ή «αναλαμβάνετε», αν θέλετε- μια μεγάλη πρωτοβουλία για να φυτευτεί το Λεκανοπέδιο, το οποίο ασφυκτιά; Όπου γυρίσεις, βλέπεις καμένα κούτσουρα, ακόμα στον Υμηττό που ήταν καταπράσιнос. Το καλοκαίρι που μας πέρασε, κατακάηκε.

Να θυμίσω απλώς και το ζήτημα της κατοικίας του Πρωθυπουργού που είναι δίπλα σε δάσος. Περνώντας για τη Ραφήνα βλέπει κανείς καμένο δάσος δίπλα στην κατοικία του Πρωθυπουργού και θυμόμαστε καλά τις παχιές υποσχέσεις περί

άμεσα αναδασωτέων εκτάσεων. Αυτό αποδεικνύεται στην πράξη. Τα καμένα κούτσουρα είναι εκεί.

Λάβαμε μια επιστολή από το Γεωτεχνικό Επιμελητήριο Ελλάδος. Το αναφέρω για να λέμε και κάποια πράγματα και να έχουμε και κάποια τοποθέτηση της Κυβέρνησης πάνω σ' αυτά τα ζητήματα. Το Γεωτεχνικό Επιμελητήριο Ελλάδος με επιστολή του στο Υ.ΠΕ.ΧΩ.Δ.Ε. και κοινοποίηση στους Βουλευτές διαμαρτύρεται ότι στο Δ' Κοινοτικό Πλαίσιο Στήριξης η σύνταξη δασικών χαρτών, προϋπολογισμού 120.000.000 ευρώ, κρίθηκε μη επιλέξιμη δράση, ενώ η αποτύπωση που θα γίνει τελικά -δεν το λέει αυτό ο Αϊβαλιώτης, το λέει το Γεωτεχνικό Επιμελητήριο- θα είναι χονδροειδής και με επιτρεπτό σφάλμα της τάξης του 30%.

Δηλαδή στο περίπου, πάνω κάτω 30% θα έχουμε αποτύπωση των δασών μας; Τι συζητάμε τότε εμείς εδώ για το άρθρο 24; Δηλαδή η συζήτηση γίνεται στο κενό. Όταν έχουμε τέτοιο χονδροειδές επιτρεπτό σφάλμα της τάξης του 30% είναι δυνατόν να υπάρχουν πλήρεις και ακριβείς δασικοί χάρτες;

Για το θέμα της δασοπροστασίας τα είπαμε και στην προεκλογική περίοδο. Θυμόμαστε όλοι ότι υπήρχαν κονδύλια της Ευρωπαϊκής Ένωσης για τη δασοπυρόσβεση 24.000.000 ευρώ, για το δάσος του Σείχ Σου, που είναι και η εκλογική περιφέρεια του Πρωθυπουργού, 9.000.000 ευρώ. Και λέγαμε στην προεκλογική περίοδο -και αποδεικνύεται ότι είχαμε δίκιο- ότι δεν είχατε πάρει δεκάρα, όχι εσείς ως Υπουργός αλλά ο Υφυπουργός που ήταν αρμόδιος για την απορρόφηση, ο οποίος είναι και αναβαθμισμένος πλέον. Είναι ο Υπουργός Ανάπτυξης κ. Φώλιας.

Για τον εξοπλισμό για τη διαχείριση των δασικών πυρκαγιών λέει η Ευρωπαϊκή Ένωση ότι η πρώτη προκαταβολή δόθηκε το Δεκέμβριο που πέρασε. Δηλαδή κατακάηκε όλη η Ελλάδα το καλοκαίρι κι εσείς πήρατε προκαταβολή το Δεκέμβριο που πέρασε, από την κοινοτική συγχρηματοδότηση.

Μου απάντησε ο κ. Κοντός σε ερώτηση που έκανα ότι μόνο εξήντα ένα στρέμματα αναδασώθηκαν από τον Αύγουστο που πέρασε, σε Κοκκιναρά και Πεντέλη, όταν την ίδια ώρα υπολογίζεται ότι η αναδάσωση των καμένων εκτάσεων από τις περσινές πυρκαγιές σε Πάρνηθα, Πεντέλη και Υμηττό θα μας στοιχίσει 41.000.000 ευρώ. Φανταστείτε από το 1980 θα πέρυσι μόλις εκατό χιλιάδες στρέμματα αναδάσωσε αυτό το περίφημο ελληνικό κράτος.

Να έρθω τώρα στο «πόθεν έσχες». Άκουγα χρόνια πριν εκλεγώ ότι το «πόθεν έσχες» είναι για τα μάτια. Το έλεγαν οι πάντες, το έγραφαν οι εφημερίδες κ.λπ.. Τώρα το βλέπω από μέσα. Κανείς δεν ρωτά τους Βουλευτές «πόθεν», δηλαδή, από πού ο καθένας απέκτησε αυτά που δηλώνει. Θα έπρεπε, λοιπόν, να είναι «τι έσχες», «τι έχεις». Μιλάμε για μια στιγμιαία φωτογραφία, μια φωτογραφία εκείνης της στιγμής. Αυτή η ρύθμιση δεν πετυχαίνει τίποτε περισσότερο από το να συσκοτίζει τα πράγματα. Δεν υπάρχει καμμία ποινή ή κύρωση -εκτός αν μου διαφεύγει κάτι- σε κανέναν Βουλευτή για ύποπτα σημεία του «πόθεν έσχες». Δεν είναι, λοιπόν, «πόθεν έσχες». Δηλώνεις απλώς κάτι. Είναι: «τι έσχες». Έλεγχος σε βάθος δεν υπάρχει και οτιδήποτε άλλο νομίζω ότι αποτελεί εμπαιγμό.

(Στο σημείο αυτό την Προεδρική Έδρα καταλαμβάνει ο Α' Αντιπρόεδρος της Βουλής κ. **ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΟΥΡΛΑΣ**.)

Για το ασυμβίβαστο η θέση του ΛΑ.Ο.Σ. εξηγήθηκε επαρκέστατα από τους ομιλητές μας. Αποτελεί μια τελείως αποτυχημένη διάταξη που δημιουργεί μια τάξη ανεπάγγελτων πατρικών.

Ο κ. Βελόπουλος ανέφερε πριν κάτι -και μ' αυτό θα τελειώσω, θα κάνω και οικονομία χρόνου- το οποίο νομίζω ότι από την πλευρά του Συνασπισμού χρειάζεται διευκρίνιση. Ανέφερε ότι ο κ. Αλαβάνος ψήφισε την έκθεση Κορτινέζ στην Ευρωβουλή όταν εκείνη ήρθε για συζήτηση στην Επιτροπή Πολιτισμού της Ευρωβουλής. Τι ανέφερε η έκθεση Κορτινέζ; Θα διαβάσω αποσπάσματα σε λίγο για να ξέρουμε, όταν μιλάμε για συνέπεια, ότι υπάρχουν επίσημα έγγραφα της Ευρωβουλής, τα οποία δείχνουν ποιος είναι υπέρ των ιδιωτικών πανεπιστημίων και ποιος είναι κατά. Χρειάζεται διευκρίνιση γι' αυτό που είπε πριν ο συνάδελφος κ. Βελόπουλος, αναφορικά με την ψηφοφορία στην Επι-

τροπή Πολιτισμού της Ευρωβουλής. Εγώ θα καταθέσω στα Πρακτικά την ψηφοφορία της έκθεσης Κορτίνεζ, στην ολομέλεια του Ευρωκοινοβουλίου, στις 5/9/2002.

Καταρχάς να διαβάσω τι αναφέρει η έκθεση Κορτίνεζ.

Αιτιολογική σκέψη: «Πρέπει να γίνει σαφής η ανάγκη συνύπαρξης δημοσίων και ιδιωτικών πανεπιστημίων». Αυτό είναι η αιτιολογική έκθεση της Ευρωβουλευτού κ. Κορτίνεζ.

Ακολουθεί παράγραφος, διάταξη.

Επικεφαλίδα: «Ιδιωτικά πανεπιστήμια».

Παράγραφος 23: Πιστεύει ότι τα ιδιωτικά πανεπιστήμια ή ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα αποτελούν μέρος του ευρωπαϊκού εκπαιδευτικού συστήματος και συμβάλλουν στην ανάπτυξη του. Πιστεύει ότι αυτά τα ιδρύματα πρέπει να χαρακτηρίζονται από διαφανή διαχείριση και να υποβάλλονται σε διαδικασίες αξιολόγησης της ποιότητας της διδασκτέας ύλης και των αποτελεσμάτων.

Διαβάζω ξανά το πρώτο κομμάτι. Πιστεύει ότι τα ιδιωτικά πανεπιστήμια ή Α.Ε.Ι. αποτελούν μέρος του ευρωπαϊκού εκπαιδευτικού συστήματος και συμβάλλουν στην ανάπτυξη του.

Ποιοι ψήφισαν τι; Συνασπισμός: Υπέρ. Ο Συνασπισμός την ψήφισε αυτή την έκθεση.

ΠΑ.ΣΟ.Κ.: Υπέρ, μαζί. Να αναφέρω ονόματα Ευρωβουλευτών; Μπαλτάς, Καραμάνου, Μαλλιώρη, Μαστοράκης, Σουλαδάκης, Ζορμπά.

Εναντίον ήταν μόνο το Κ.Κ.Ε.. Αυτό, για να βλέπουμε τι ψήφισε ο καθένας στην Ευρωβουλή. Και επειδή είναι πραγματικά άτιμο πράγμα οι ηλεκτρονικές ονομαστικές ψηφοφορίες τις καταθέτω. Είναι τα επίσημα πρακτικά του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου στις 5/9/2002 ώρα 12.33'.

Ευχαριστώ.

(Στο σημείο αυτό ο Βουλευτής κ. Κωνσταντίνος Αϊβαλιώτης καταθέτει για τα Πρακτικά το προαναφερθέν έγγραφο, το οποίο βρίσκεται στο αρχείο του Τμήματος Γραμματείας της Διεύθυνσης Στενογραφίας και Πρακτικών της Βουλής)

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΛΑ.Ο.Σ.)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Ευχαριστούμε, κύριε Αϊβαλιώτη.

Το λόγο έχει ο Υφυπουργός Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων κ. Κιλιτλής για μια σύντομη παρέμβαση.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΙΛΙΤΔΗΣ (Υφυπουργός Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων): Ευχαριστώ τον καλό συνάδελφο που έθεξε θέματα που αναδεικνύουν και ευαισθησίες, αλλά πάνω απ' όλα, αποτελεσματικότητα ή μη γύρω από τα ζητήματα των δασών και της δασικής πολιτικής.

Για την Πάρνηθα ο συνάδελφος μου κ. Καλογιάννης είναι ξεκάθαρο ότι δεν είπε πως δεν υπάρχει κάτι τέτοιο. Είπε ότι διερευνάται. Και γι' αυτό πριν από λίγο, χωρίς να είμαι αγενής, θέλησα να σας θυμίσω ότι, άλλο η εικόνα και άλλο πού ανήκει αυτή η εικόνα και ποια είναι η συγκεκριμένη παράβαση, η οποία έχει γίνει. Αυτό είναι το ζητούμενο.

Δεν είναι πάντως αυτό το οποίο διαχύθηκε στην ελληνική κοινωνία ως ενημέρωση ότι συνέβη εντός της καμένης περιοχής της Πάρνηθας. Από εκεί και ύστερα, αν υπάρχει πολεοδομική παράβαση, αυτό διερευνάται από το αρμόδιο Υπουργείο. Αυτό κατέθεσε ο κ. Καλογιάννης και γι' αυτό θέλησα να το υπενθυμίσω.

Όσον αφορά την Πεντέλη, χωρίς να θέλω να παρελθοντολογίσω, αγαπητέ συνάδελφε, θα είναι η πολλοστή φορά μέσα σε αυτήν την Αίθουσα που θα πω ότι το έγκλημα κατά της δασικής πολιτικής έχει συντελεστεί εδώ και είκοσι χρόνια και καταβάλλεται μια διακομματική προσπάθεια πλέον και θα τολμούσα να πω και διεπιστημονική. Πιστεύω δηλαδή ότι πλέον δεν υπάρχει κανένα κόμμα και κανένας επιστημονικός φορέας που να μην πιστεύει ότι μια άλλη δασική πολιτική πρέπει να αναδειχθεί μετά από την οπισθοδρόμηση που είδαμε τα τελευταία είκοσι χρόνια.

Εκεί βρισκόμαστε. Αυτό διακηρύξαμε ως νέα Κυβέρνηση, τουλάχιστον από το Σεπτέμβριο και βρισκόμαστε σε αυτή τη νέα περίοδο της δασικής πολιτικής με συγκεκριμένα χαρακτηριστικά, κάτι που –ανακινώνω και μέσα σε αυτήν την Αίθουσα– κατατείνει και στην επανασύνδεση των περιφερειακών δασικών υπηρεσιών, όπως ήταν κατά το παρελθόν με μια σύγχρονη

όμως μορφή, με την κεντρική διοίκηση του αρμοδίου Υπουργείου, που ασκεί τη δασική πολιτική.

Γιατί φοβόμαι πάρα πολύ ότι, όχι μόνο οι πολίτες, αλλά και οι ψυλλιασμένοι και οι ενημερωμένοι πολίτες, αλλά και οι πολιτικοί δεν γνωρίζουν ότι η διοίκηση και η εποπτεία ασκείται από τις περιφέρειες, δηλαδή κατεξοχήν μηχανισμούς υπηρεσιών και διοικήσεως, και όχι από μία παραγωγική υπηρεσία, όπως είναι το αρμόδιο Υπουργείο Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων, το πάλαι ποτέ Γεωργίας.

Όσον αφορά την Πεντέλη, έγινε μια μεγάλη προσπάθεια και φέτος. Δεν είναι μόνο τα εξήντα ένα στρέμματα. Έγινε μια πολύ μεγάλη προσπάθεια παρουσία πολλών εθελοντικών οργανώσεων και με την επιστροφή στις ρίζες των Ελληνοαμερικανών και άλλων ιδιωτών, αλλά πάνω από όλα με την καθοδήγηση του Υπουργείου μας.

Ήδη έχουμε συνυπογράψει μνημόνιο με τρεις δήμους για να έρθει το ποθητό αποτέλεσμα το μήνα Οκτώβριο, οπότε και αρχίζει η αναδασωτική περίοδος. Με το Σ.Π.Α. η συνεργασία μας είναι συνεχής. Είναι ένας φορέας που έχει δικαιώσει αυτό το επίπεδο της συνεργασίας.

Να σας δώσω τώρα μια απάντηση για την αναφορά που είχατε κάνει για το γεωτεχνικό. Ακούστε: ο Υπουργός ΠΕ.ΧΩ.Δ.Ε. κ. Σουφλιάς επανειλημμένως έχει τονίσει και έχει διευκρινιστεί ότι δεν μιλά κανέναν για την οριοθέτηση! Πόσες φορές πρέπει να το τονίσω; Είναι άλλο η οριοθέτηση, που είναι μια γνώση επιστημονική, καθολικά αποδεκτή, και άλλο οι δασικοί χάρτες. Και βεβαίως, δεν επελέγησαν από το Γεωργικό Ταμείο. Και βεβαίως, αναζητούμε άλλη διαδικασία και εις ό,τι μας αφορά και κατά την προσωπική ευθύνη, αν το θέλατε, είμαστε αποφασισμένοι πάσης θυσίας, να γίνουν πλέον πράξη οι δασικοί χάρτες Αττικής, Χαλκιδικής –και έπεται συνέχεια– με εθνικούς πόρους, αν δεν υποστηριχθούν από κάποιο πρόγραμμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Έτσι, λοιπόν, να ξεκαθαριστεί μια για πάντα: περί οριοθετήσεως δεν μίλησε κανένας. Αυτή η ηλεκτρονική αποτύπωση έχει απόκλιση κατά 20%-25%. Δεν λέει κανένας τίποτα καινούργιο, όταν κάνει τέτοιες αναφορές. Δεν το λέω για σας, αλλά για όσους τις κάνουν.

Το Υ.ΠΕ.ΧΩ.Δ.Ε. το έχει παραδεχθεί. Εμείς ως αρμόδιο Υπουργείο για τη σύνταξη των δασών, όσον αφορά την πολιτική διάσταση σε συνεργασία με τις περιφέρειες, βρισκόμαστε σε αυτή τη διαδικασία.

Τώρα, αν θέλετε να μιλήσουμε για πληγές του παρελθόντος είναι ένα πολύ μεγάλο κεφάλαιο για το πόσα χρήματα κατασπαταλήθηκαν, για το τι έγινε με το Κτηματολόγιο, για το τι δεν έγινε με το δασολόγιο, που ήταν ρητή αναφορά στο Σύνταγμα της χώρας μας από το 1975 και δυστυχώς ακόμα και η συνείδηση των δόξων ή ουσία ευαισθητών ήταν κατά του κτηματολογίου. Δυστυχώς, ποτέ μα ποτέ, δεν ήταν κατά του δασολογίου.

Είμαστε αποφασισμένοι, λοιπόν, αυτή τη νέα δασική πολιτική να την υπηρετήσουμε και όπερ έδει δείξει, έρχεται ο χρόνος.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Ευχαριστούμε, κύριε Υπουργέ.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, έχω την τιμή να ανακοινώσω στο Σώμα ότι τη συνεδριάσή μας παρακολουθούν από τα άνω δυτικά θεωρεία της Βουλής, αφού προηγουμένως ξεναγήθηκαν στους χώρους του Μεγάρου της Βουλής των Ελλήνων, σαρώντας τρεις μαθητές και μαθήτριες και τέσσερις συνοδοί καθηγητές από το 8ο Γυμνάσιο Λάρισας, καθώς και τριάντα πέντε μαθητές και μαθήτριες και τέσσερις συνοδοί καθηγητές από το 5ο Γυμνάσιο Βόλου.

Η Βουλή τους καλωσορίζει.

(Χειροκροτήματα από όλες τις πτέρυγες της Βουλής)

Τους καλωσορίζω κι εγώ προσωπικά, ως Θεσσαλός και ως Βολιώτης. Πρόκειται για μαθητές από δύο πόλεις που διεκδικήσαν και πέτυχαν να διεξαχθούν οι Μεσογειακοί Αγώνες του 2013, και το λέω υπενθυμίζοντάς το ταυτόχρονα και στο Σώμα. Τους πληροφορούμε ότι παρακολουθούν συνεδρίαση Αναθεώρησης Διατάξεων του Συντάγματος και βρισκόμαστε στο τέλος

της πρωινής συνεδρίασης. Έχουμε και απογευματινή συνεδρίαση.

Καλή επιστροφή στη Θεσσαλία.

Το λόγο έχει ο Βουλευτής κ. Γεωργιάδης.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ – ΑΔΩΝΙΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ: Ευχαριστώ πολύ, κύριε Πρόεδρε.

Εκ μέρους όλης της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του Λαϊκού Ορθόδοξου Συναγερμού, θα ήθελα να σας δώσω συγχαρητήρια για τη χθεσινή παρουσίαση του βιβλίου σας και τον αγώνα που έχετε κάνει για το οστό των πεσόντων στο Έπος του '40. Είναι μία αξιέπαινη πρωτοβουλία.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του Λαϊκού Ορθόδοξου Συναγερμού)

Επίσης, θα ήθελα να καλωσορίσω τους φίλους μου από τη Θεσσαλία. Εσείς είστε εδώ σήμερα, ο Πατριάρχης έχει πάει στη Θεσσαλία. Καλά κάνετε, όμως και είστε στο Κοινοβούλιο, για να πάρετε μία εικόνα του τι κάνουμε κι εμείς εδώ.

Ξεκινώντας τη σημερινή συζήτηση, δεν αντέχω να μην μπω στον πειρασμό να αναφερθώ σε μία ρήση του συναδέλφου μου, του κ. Μάκη Βορίδη, που μου έκανε πολύ μεγάλη έκπληξη. Δεν μας έχει συνηθίσει ο κ. Βορίδης να δίνει έτσι εύκολα κάποια εύσημα εις την Αριστερά. Έρχεται κατά παραχώρηση.

Για να το κάνει, λοιπόν, αυτό, πάει να πει ότι προφανώς υπάρχει ένα θέμα εδώ, το οποίο θέλω να το δω. Τι είπε, λοιπόν, ο κύριος συνάδελφος; Είπε ότι η Αριστερά έχει ένα δικίο, έχει ένα σημείο στο οποίο στηρίζεται, στο θέμα της Αναθεωρήσεως του άρθρου 24. Φοβάται ότι, λόγω της αθλίας δημοσίας διοικήσεως της Ελλάδος -το «αθλία» το θέτω πολύ χαλαρά, διότι θα έπρεπε να χρησιμοποιήσω άλλους χαρακτηρισμούς, όχι πρόποντες για το Κοινοβούλιο- εάν ανοίξουμε έστω κι ένα παραθυράκι στο Σύνταγμα, τα φαινόμενα τα οποία ζούμε και τα οποία έχουν να κάνουν με τους εμπρησμούς, με τις καταπατήσεις και με όλα αυτά τα οποία όλοι ξέρουμε, θα ενταθούν. Άρα, η Αριστερά κάθεται και λέει «όχι», γιατί στην πραγματικότητα ο φόβος της είναι αυτός.

Εγώ, φίλτατε Μάκη, διαφωνώ. Δεν είναι αυτός ο λόγος, κατά τη δική μου εκτίμηση. Το πρόβλημα το οποίο υπάρχει με την Αριστερά στην Ελλάδα -η οποία Αριστερά για πάρα πολλά χρόνια έχει καπηλευθεί τον όρο «προοδευτική παράταξη», ότι είναι οι άνθρωποι της προόδου- είναι ότι σήμερα η Αριστερά η οποία έχει την ιδεολογική ηγεμονία, έχει γίνει η συντήρηση στην ακραία μορφή και στην κακή μορφή.

Τι λέει η Αριστερά εδώ στο Σύνταγμα; «Μην αλλάξετε τίποτα». Τι θα πει συντήρηση; Μην αλλάξετε τίποτα. Σήμερα στην πραγματικότητα, η ακραία συντήρηση, με την αρνητική χροιά του όρου, είναι η σημερινή Αριστερά στην Ελλάδα. Κι επειδή έχει δε την ιδεολογική ηγεμονία και αυτό της το πιστώνω, καταφέρει και σύρει όλη την ελληνική κοινωνία σε όλα τα επίπεδα στο τέλμα. Και δεν προχωράει τίποτα. Διότι, δυστυχώς -τα είπαμε και τις προηγούμενες ημέρες- η Κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας έχει αυτό το φοβικό σύνδρομο.

Που είναι, λοιπόν, το πρόβλημα; Υπάρχει μία καλβινικού τύπου ηθική. Δεν έχει σημασία τι είμαστε στην πραγματικότητα, έχει σημασία τι φαίνεται ότι είμαστε! Λέει, λοιπόν, η Αριστερά: Δεν έχει σημασία αν θα σωθούν στην πράξη τα δάση. Μπορεί να καούν σε μερικά χρόνια όλα. Με τον αριθμό των περισσότερων πυρκαγιών, σε μια δεκαετία δεν θα έχει μείνει ούτε θάμνος. Άρα, λοιπόν, είτε αλλάξουμε το Σύνταγμα είτε δεν το αλλάξουμε, ούτε θάμνος δεν θα μείνει.

Αυτό, όμως, δεν έχει καμμία σημασία. Σημασία έχει να πούμε ότι εμείς καταψηφίσαμε το άρθρο 24 και άρα, κάναμε το χρέος μας. Αυτό δεν φτάνει. Αυτό είναι υποκρισία. Αυτό δεν φτάνει, γιατί όλοι στην πραγματικότητα ξέρουμε ότι με την παρουσία του άρθρου 24, με τον τρόπο που το έχουμε εδώ και εμπρησμοί γίνονται και καταπατήσεις γίνονται και τα δάση μειώνονται.

Είπε η αξιότιμη συνάδελφος, η κ. Φιλίνη, για το θέμα του χρονικού προσδιορισμού του 1960 ή του 1975: «Να τα ξεκαθαρίσουμε: ή κάτι είναι δάσος ή δεν είναι». Χαρακτηριστικός τύπος καλβινικής ηθικής. Δεν είναι έτσι. Δεν είναι ή κάτι είναι δάσος ή δεν είναι, αλλά και τότε ήταν δάσος. Ο χρονικός προσδιορισμός παίζει πολύ μεγάλο ρόλο. Διότι, αν πάμε, φερ' ειπείν, στο

τι συνέβαινε στον αιγιακό χώρο πριν από μερικά εκατομμύρια χρόνια, ενδεχομένως, όλη η περιοχή ήταν μια ζούγκλα και εδώ πέρα είχαμε μαμούθ και άγρια θηρία. Τι πρέπει να κάνουμε; Πρέπει να επιστρέψουμε στη ζούγκλα; Όχι, βέβαια.

Άρα, ο χρονικός προσδιορισμός είναι απαραίτητος για να κάνουμε μία λογική συζήτηση. Το να απορρίπτει, λοιπόν, η Αριστερά τη συζήτηση, εάν θα βάλουμε το 1975 ή το 1960 στη ρήση «ή κάτι είναι δάσος ή κάτι δεν είναι», στην πραγματικότητα είναι μία υποκρισία, όπως συνήθως αυτά τα οποία λέγονται σε αυτήν την Αίθουσα. Αυτό θα το αποδείξω.

Πριν, ο συνάδελφός μου κ. Αϊβαλιώτης, ανέφερε τα του κ. Αλαβάνου, γιατί χθες συζητάγαμε το άρθρο 16. Ο κ. Αλαβάνος και ο κ. Παπαγιαννάκης ήταν διαπρύσιοι κήρυκες των ιδιωτικών πανεπιστημίων ως Ευρωβουλευτές. Εκεί ψήφισαν υπέρ των ιδιωτικών πανεπιστημίων, εδώ λένε «όχι» στα ιδιωτικά πανεπιστήμια. Ποιο μεγαλύτερο δείγμα πολιτικής υποκρισίας από αυτό;

Εγώ θα καταθέσω για τα Πρακτικά -το βρήκα σήμερα και το θεωρώ πολύ χαριτωμένο, κρίμα που δεν είναι κάποιος συνάδελφος του Κ.Κ.Ε. στην Αίθουσα- ένα απόσπασμα από ένα άρθρο της εφημερίδας «ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ», στις 5 Ιούνη του 2004, όπου αναφέρεται στις ψηφοφορίες του κ. Αλαβάνου. Σας διαβάζω συγκεκριμένα δήλωση του κ. Αλαβάνου. Έχει ένα κομμάτι σε εισαγωγικά και λέει ο «ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ»: «Παρά τις πολυχρονες και συνεχείς καταγγελίες μου» -του κυρίου Αλαβάνου- «ότι η Κυβέρνηση παραβιάζει την οδηγία 89/48, εμμένει να μην αναγνωρίζει τους τίτλους των ευρωπαϊκών πανεπιστημίων που δίνονται σε συνεργασία με τα Κέντρα Ελευθέρων Σπουδών».

Αυτά έλεγε ο κ. Αλαβάνος το 2004. Σ' αυτήν την Αίθουσα μας έλεγε πριν από λίγο καιρό, γιατί η Κυβέρνηση δεν κλείνει τα Κέντρα Ελευθέρων Σπουδών, δήθεν ερχόμενος στο λαϊκό κίνημα κατά του άρθρου 16. Θα το δώσω στα Πρακτικά, μήπως θέλουν οι συνάδελφοι του ΣΥ.ΡΙΖ.Α. να δουν τι λένε γι' αυτούς στο «ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗ».

(Στο σημείο αυτό ο Βουλευτής κ. Άδωνις Γεωργιάδης καταθέτει για τα Πρακτικά το προαναφερθέν δημοσίευμα, το οποίο βρίσκεται στο αρχείο του Τμήματος Γραμματείας της Διευθύνσεως Στενογραφίας και Πρακτικών της Βουλής).

Άρα, λοιπόν, εδώ έχουμε ένα δείγμα πολιτικής υποκρισίας.

Τι πρέπει να κάνει μια σοβαρή πολιτεία; Μια σοβαρή πολιτεία πρέπει να βρει τον τρόπο να συγκεράσει την ανθρώπινη παρουσία και τις ανάγκες της ανθρώπινης παρουσίας με την προστασία του φυσικού περιβάλλοντος. Δεν είστε εσείς περισσότερο υπέρ του περιβάλλοντος από εμάς. Δεν είμαστε εμείς κάποια μηχανικά ρομπότ που αναπνέουμε διοξειδίο του άνθρακα. Οξυγόνο θέλουμε και εμείς. Τα παιδιά μας θέλουμε να παίζουν σ' ένα όμορφο περιβάλλον και να μεγαλώνουν σε μια όμορφη Ελλάδα, όπου θα είναι υγιή. Όσο ενδιαφέρεστε εσείς για το περιβάλλον, τόσο ενδιαφερόμαστε κι εμείς. Αυτό που συζητάμε είναι πώς θα σώσουμε το περιβάλλον. Εσείς λέτε να μην κάνουμε τίποτα. Εμείς λέμε να κάνουμε.

Τι δηλαδή; Να ξεκαθαρίσουμε τι είναι δάσος και τι δεν είναι στην Ελλάδα, γιατί αυτό ακόμα παραμένει ομιχλώδες, να ξεκαθαρίσουμε σε ποιο βαθμό και με ποιους αυστηρούς κανόνες του κράτους θα αξιοποιήσουμε τμήματα της ελληνικής γης, γιατί μόνο αν υπάρχουν κανόνες θα μπορεί το κράτος να ελέγχει.

Σήμερα τι γίνεται; Σήμερα λέμε ότι θα τα προστατέψουμε όλα και στην ουσία δεν προστατεύουμε τίποτα. «Λαδώνεται» ο δασάρχης, «λαδώνεται» η πολεοδομία, «λαδώνεται» η εφορία, «λαδώνεται» η αστυνομία, κτίζονται όλα και κανείς μας -και εσείς πρωτίστως- δεν τολμάτε να πείτε «πάμε να γκρεμίσουμε». Γιατί αν πάμε να γκρεμίσουμε δεν θα γκρεμίσουμε μόνο της Εκάλης, θα γκρεμίσουμε φυσικά και του Περάματος και της Σαλαμίνας.

Άρα, λοιπόν, τι λέτε; Λέτε: ας κλείσουμε τα μάτια μας, ας πούμε ότι θα ξανακάνουμε την Ελλάδα όλη δάσος και όταν ανοίξουμε τα μάτια μας δεν θα έχει μείνει τίποτα, αλλά δεν πειράζει, εμείς είπαμε αυτό που έπρεπε να πούμε.

Εμείς σ' αυτήν την πολιτική της υποκρισίας δεν μπορούμε να συνηγορήσουμε. Οι άνθρωποι έχουν ανάγκες. Μια από τις

μεγάλες ανάγκες είναι η προστασία του φυσικού περιβάλλοντος. Άρα, καθήκον μιας σώφρονος και ευνομούμενης πολιτείας είναι να βρει τον τρόπο να συγκεράσει τις ανθρώπινες ανάγκες μέσα στο φυσικό περιβάλλον, στο οποίο ζούμε. Αυτό, όμως, μπορεί να γίνει μόνο εάν μιλήσουμε με όρους ευθύτητας και όχι με όρους πολιτικής υποκρισίας, όπως παραδείγματος χάριν ο κ. Αλαβάνος, όπως είδαμε απ' αυτά που καταθέσαμε προηγουμένως.

Κλείνω την εισήγησή μου λέγοντας δύο λόγια για το επαγγελματικό ασυμβίβαστο. Είναι προφανές ότι επρόκειτο περί της πιο βλακώδους ρυθμίσεως στην παγκόσμια ιστορία των κοινοβουλίων της γης. Αυτοί οι οποίοι το εισηγήθηκαν, θα έπρεπε να πάρουν νόμιπελ βλακειάς.

Επί της ουσίας τι έκαναν; Έκαναν το εξής: Αποφάσισαν ότι το ελληνικό Κοινοβούλιο θέλει να μαζεύει τους ανεπάγγελτους και τους τεμπέληδες. Επρόκειτο περί φοβερού λάθους. Ευτυχώς, αυτό το καταλάβαμε όλοι και αποφασίσαμε να το αλλάξουμε, γιατί το ελληνικό Κοινοβούλιο πρέπει απευθύνεται, πρέπει να θέλει να φέρνει εδώ μέσα τους καλύτερους της ελληνικής κοινωνίας, τους πιο επιτυχημένους της ελληνικής κοινωνίας και όχι τους ανίκανους της ελληνικής κοινωνίας. Και για να το κάνει αυτό, θα πρέπει να προσελκύει τον επιτυχημένο επιχειρηματία, τον επιτυχημένο δικηγόρο, τον επιτυχημένο γιατρό, κ.ο.κ.. Εάν βάλει το ασυμβίβαστο, οι περισσότεροι εξ αυτών δεν πρόκειται να έρθουν ποτέ εδώ μέσα και άρα, αυτός που χάνει εν τέλει, είναι το Κοινοβούλιο, δηλαδή η δημοκρατία.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή).

Λίγα δευτερόλεπτα ακόμα παρακαλώ, κύριε Πρόεδρε.

Στο δε επιχείρημα ότι το κάναμε για να έχουν χρόνο οι Βουλευτές να ασχολούνται με το Κοινοβούλιο και τα καθήκοντά τους και όχι με τη δουλειά τους, θα πω ότι έχει ενδιαφέρον, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι –και με αυτό θα κλείσω– η κάμερα του καναλιού της Βουλής, αντί να δείχνει μονίμως τον ομιλητή, να κάνει και μια περιστροφή και να δείχνει τι γίνεται κάθε μέρα σ' αυτήν την Αίθουσα. Διότι και τώρα που ισχύει το ασυμβίβαστο, οι ίδιοι και οι ίδιοι είμαστε εδώ μέσα. Η κ. Πατριανάκου, η κ. Δραγώνα, ο κ. Κουβέλης, ο ΛΑ.Ο.Σ. σύσσωμος. Πέντε-δέκα είμαστε εδώ μέσα κάθε μέρα. Όλοι οι υπόλοιποι είναι κάπου αλλού. Είτε, λοιπόν, είχαν το ασυμβίβαστο είτε δεν το είχαν, εδώ δεν είναι πάντως.

Άρα, είναι δείγμα μεγίστης πολιτικής υποκρισίας ότι δήθεν, λόγω του ασυμβίβαστου, δεν ασχολούνται οι Βουλευτές. Ο Βουλευτής που θέλει να ασχοληθεί και του αρέσει και θέλει να προσφέρει, θα βρει το χρόνο και θα είναι εδώ. Τους Βουλευτές που θέλουν να κάνουν διακοπές, όντας Βουλευτής, τους ξέρετε. Γεια σας.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΛΑ.Ο.Σ.)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Ευχαριστούμε τον κ. Γεωργιάδη. Πάντως, το Προεδρείο γνωρίζει καλά ποιοι είναι εδώ και έχουν συνεχή παρουσία. Και πιστεύω πως επιτακτική προβάλλει η ανάγκη επιβράβευσης. Τουλάχιστον σε ό,τι με αφορά ως Προεδρεύοντα, δείχνω μία ανοχή στο χρόνο.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ-ΑΔΩΝΙΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ: Ευχαριστώ πολύ, κύριε Πρόεδρε.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Και νομίζω ότι το δικαίωστέ.

Έτσι δεν είναι, κυρία Μπενάκη; Σωστό δεν είναι αυτό που κάνω;

ΑΝΝΑ ΜΠΕΝΑΚΗ-ΨΑΡΟΥΔΑ: Βεβαίως.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Το λόγο έχει η κ. Αμμανατίδου-Πασχαλίδου.

ΑΜΜΑΝΑΤΙΔΟΥ-ΠΑΣΧΑΛΙΔΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Θα ήθελα να αναφερθώ λίγο στον προηγούμενο ομιλητή και «απουσιολόγο» αυτής της Αίθουσας, στον κύριο συνάδελφο, τον κ. Γεωργιάδη.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ-ΑΔΩΝΙΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ: Από την τάξη, από το σχολείο!

ΑΜΜΑΝΑΤΙΔΟΥ-ΠΑΣΧΑΛΙΔΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ: Αφήσατε εδώ, κύριε Γεωργιάδη, να περιρρέουν αυτά που ακριβώς εσείς θέλε-

τε. Εμείς είμαστε εδώ για την Αναθεώρηση του Συντάγματος. Όλα αυτά που λέγατε πιο μπροστά δεν ταιριάζουν στο Συνταγματικό Ριζοσπαστικής Αριστεράς, αλλά στο ΠΑ.ΣΟ.Κ. που λείπει από την Αναθεώρηση. Άρα, είμαστε εδώ για να συζητήσουμε κατ' άρθρο όλα τα άρθρα που μπαίνουν στη διαδικασία αναθεώρησης, αλλά σαφέστατα σε μερικά έχουμε πολύ σοβαρές διαφωνίες. Γι' αυτό και τα καταψηφίζουμε. Γι' αυτό είμαστε εδώ, για να επιχειρηματολογήσουμε πάνω σε όλα τα άρθρα, στα οποία εκφράζουμε αντίθεση. Ένα απ' αυτά είναι και το άρθρο 24.

Κύριε Υπουργέ, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, αγαπητά παιδιά, η συζήτηση για την αναθεώρηση του άρθρου 24 γίνεται σε μία περίοδο που, σοβαρές κλιματικές αλλαγές απειλούν τον πλανήτη. Και γίνεται σε μία χώρα, όπου το περιβάλλον έχει λεηλατηθεί, γιατί οι μέχρι τώρα πολιτικές επιλογές υπηρέτησαν ένα αρνητικό για το μέλλον μοντέλο ανάπτυξης.

Να ξεκαθαριστεί εδώ ότι η συνταγματική κατοχύρωση της προστασίας του περιβάλλοντος δεν έρχεται σε σύγκρουση με την ανάπτυξη του τόπου, όπως ισχυρίζονται οι υπέρμαχοι της Αναθεώρησης. Αντιθέτως, σε μία χώρα που εξαρτάται εν πολλοίς από τον τουρισμό, η ουσιαστική προστασία του φυσικού μας πλούτου πρέπει να αντιμετωπίζεται ως προϋπόθεση για την πραγματική αειφόρο ανάπτυξη της χώρας.

Ποιος είναι, λοιπόν, ο πραγματικός λόγος που προωθείται αυτή η Αναθεώρηση και που δεν ομολογείται; Η απάντηση είναι απλή. Ανοίγει ο δρόμος προς την περαιτέρω προσβολή του περιβάλλοντος, με τους καταπατητές και τους λογής οικοδομικούς συνεταιρισμούς να επιβραβεύονται και να νομιμοποιούνται σε βάρος των δασικών εκτάσεων και του φυσικού πλούτου της χώρας που, κατά τα άλλα θεωρείται και πρέπει να είναι δημόσιο αγαθό.

Στο σκεπτικό της Αναθεώρησης δεν διαφαίνεται καμμία πρόθεση βελτίωσης του ισχύοντος ελαστικού θεσμού της προστασίας του φυσικού πλούτου της χώρας μας. Τουναντίον, οι προτεινόμενες τροποποιήσεις θα διευκολύνουν απλά την προώθηση έργων και παρεμβάσεων σε ευαίσθητες περιοχές, δασικού κυρίως χαρακτήρα, γιατί ξέρουμε όλοι ότι τα όποια προβλήματα στο περιβάλλον δεν έχουν προκύψει από την ισχύουσα συνταγματική διάταξη, αλλά από την ελλειμματική νομοθεσία και την κακή διοικητική πρακτική.

Για μας, η σημερινή Αναθεώρηση αποτελεί την επισφράγιση μίας προσπάθειας αλλαγής του προορισμού του δασικού πλούτου της χώρας, η οποία ξεκίνησε εδώ και κάποιες δεκαετίες, προωθήθηκε επίμονα με νόμους και νομοσχέδια που συνάντησαν τη σταθερή αντίδραση του Συμβουλίου της Επικρατείας, προσέκρουσε –όπως φάνηκε στην προηγούμενη Αναθεώρηση– στο λαϊκό αίσθημα και υποχώρησε προσωρινά.

Έχουν ενδιαφέρον τα δεδομένα που προκύπτουν από την επίσημη απογραφή των ελληνικών δασών του 1992 και τα στοιχεία που έχουν θέσει υπ' όψιν μας οι αρμόδιοι δασολόγοι. Διακρίνονται τουλάχιστον σαράντα εκατομμύρια στρέμματα δασικών οικοσυστημάτων, των οποίων η καταπάτηση και οικοπεδοποίηση που ξεκίνησε εδώ και χρόνια, θα νομιμοποιηθεί και θα ολοκληρωθεί. Ο χωροταξικός σχεδιασμός, δηλαδή ο καθορισμός των επιτρεπομένων κατά χώρο και χρόνο χρήσεων γης, ξεκινά από εκεί που τελειώνουν τα απολύτως προστατευτέα οικοσυστήματα, εκείνα δηλαδή των οποίων τη χρήση καθορίζει ευθέως το ίδιο το Σύνταγμα.

Και αυτά είναι κατεχόμενη τα δασικά οικοσυστήματα ως προς τα οποία το Σύνταγμα μας παρέχει πλήρη ρύθμιση. Το πώς οριοθετούνται τα συστήματα αυτά, θα μας τα πει το δασολόγιο, το οποίο βεβαίως δεν υπάρχει, χάρη στην εσκεμμένη και ασυγχώρητη παράλειψη της πολιτείας να συμμορφωθεί εδώ και πολλά χρόνια στη συνταγματική επιταγή και σχετική απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας. Ένα δασολόγιο πλήρες και ακριβές, το οποίο όμως οφείλει να καταρτιστεί αμέσως.

Η πάγια θέση την οποία είχαν υιοθετήσει ανέκαθεν όλοι οι δασικοί κώδικες ήταν ότι επιτρεπτή χρήση του δάσους είναι μόνο να υπάρχει και να λειτουργεί ως δασικό οικοσύστημα. Αποσπασματικές παρεκκλίσεις απ' αυτό τον κανόνα επιτρέπονταν πριν από το Σύνταγμα 1975, μόνο δυνάμει νόμου και χάριν

δημοσίου συμφέροντος, λ.χ. αποκατάσταση προσφύγων, γεωργική αποκατάσταση κλπ. Δάση αποψιλούμενα για οποιοδήποτε λόγο, φυσικό ή ανθρωπογενή, εάν αυτός δεν στηριζόταν σε ειδικό νόμο, ήταν υποχρεωτικά αναδασωτέα.

Υπάρχει, όμως, ακόμα και ένα διακύβευμα από την αναθεώρηση του άρθρου 24, το οποίο συνδέεται, όχι με την καταστροφή του φυσικού περιβάλλοντος, αλλά με την υπονόμηση του φυσικού χαρακτήρα του ελληνικού κράτους ως κοινωνικού κράτους δικαίου και πρόνοιας, όπως ορίζει το Σύνταγμα.

Καλούμαστε, λοιπόν, κύριοι συνάδελφοι, να δώσουμε την αναγκαία προσοχή και το σεβασμό στο μέλλον του περιβάλλοντος και την ποιότητα ζωής της δικής μας και των επόμενων γενεών στη χώρα μας και να αποσαφηνίσουμε πως η Βουλή των Ελλήνων δεν θα επιτρέψει καμμία υποβάθμιση του συνταγματικού πλαισίου προστασίας του περιβάλλοντος και κυρίως των ιδιαίτερα ευπαθών δασών και δασικών εκτάσεων, μετά και το τέλος αυτού του μεγάλου κύκλου των πυρκαγιών που είχαμε, κύριε Υπουργέ, στη χώρα μας το τελευταίο διάστημα.

Και βέβαια, ως Συνταγματικός Ριζοσπαστικής Αριστεράς ζητούμε να αποσυρθεί η προτεινόμενη κατάργηση ενός βαθύτατα δημοκρατικού και παραδοσιακού θεσμού, δηλαδή του διάχυτου δικαστικού ελέγχου της συνταγματικότητας των νόμων, με τη βλαπτική προσθήκη μιας ακόμα βαθμίδας στην απονομή της δικαιοσύνης, δηλαδή του προτεινόμενου Συνταγματικού Δικαστηρίου.

Αυτή η προσθήκη σκοπεύει ασφαλώς στην παράκαμψη της δυνατότητας συνταγματικού ελέγχου νόμων και διαταγμάτων από το Συμβούλιο της Επικρατείας. Δεν θα ήθελα να προσθέσω κάτι άλλο, διότι οι συνάδελφοί μου έχουν αναφερθεί εκτενέστερα.

Σας ευχαριστώ πάρα πολύ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρας): Ευχαριστούμε τη συνάδελφο κ. Αμανατίδου-Πασχαλίδου.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, έχω την τιμή να ανακοινώσω στο Σώμα ότι τη συνεδρίασή μας παρακολουθούν από τα άνω δυτικά θεωρεία της Βουλής, αφού προηγουμένως ξεναγήθηκαν στους χώρους του Μεγάρου της Βουλής των Ελλήνων,

τριάντα τέσσερις μαθητές και μαθήτριες και δύο συνοδοί καθηγητές από το Β΄ Τμήμα του 5ου Γυμνασίου Βόλου.

Η Βουλή τους καλωσορίζει, αλλά εγώ προσωπικά και η περιστάμενη συνάδελφος από τη Μαγνησία κ. Ροδούλα Ζήση σας καλωσορίζουμε ιδιαίτερα και σας ευχόμαστε καλή παραμονή στην Αθήνα και καλή επιστροφή στον όμορφο Βόλο.

Σας ενημερώνουμε ότι παρακολουθείτε συνεδρίαση νομοθετικού έργου αναθεώρησης διατάξεων του Συντάγματος και βρισκόμαστε στο τέλος μιας εξάωρης συνεδρίασης, μετά την οποία θα συνεχίσουμε και την απογευματινή μας συνεδρίαση μετά τις 18.00΄.

(Χειροκροτήματα από όλες τις πτέρυγες της Βουλής)

Κύριε Υπουργέ, θέλετε το λόγο μετά τον κ. Αυγενάκη;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΙΛΤΙΔΗΣ (Υφυπουργός Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων): Όχι, κύριε Πρόεδρε.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρας): Το λόγο έχει ο κ. Αυγενάκης, με την αγόρευση του οποίου ολοκληρώνεται και η συζήτηση.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΑΥΓΕΝΑΚΗΣ: Κύριε Υπουργέ, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η σημερινή συζήτηση καλύπτει σημαντικές διατάξεις του Συντάγματος. Δεν θα αναφερθώ σε όλα τα άρθρα. Αλλά θα παρακαλούσα να μου επιτρέψετε, λόγω της πίεσης του χρόνου, να σταθώ σε δύο από τα αναθεωρητέα άρθρα, στο άρθρο 29 για τα οικονομικά των κομμάτων και το άρθρο 57 για το ασυμβίβαστο των Βουλευτών.

Επέλεξα να σταθώ σ' αυτά τα δύο άρθρα, γιατί θεωρώ ότι αποτελούν σημαντικούς πυλώνες της ποιότητας της δημοκρατίας. Η ενίσχυση της ποιότητας της δημοκρατίας πρέπει να αποτελεί βασική μέριμνα του κοινοβουλευτισμού. Είναι εξαιρετικά σημαντική η πρόταση για τον έλεγχο των οικονομικών των πολιτικών κομμάτων, των Βουλευτών και της πολιτικής από το προτεινόμενο Συνταγματικό Δικαστήριο.

Η προτεινόμενη διάταξη ενισχύει τη διαφάνεια στην οικονομική διαχείριση των κομμάτων. Είναι ευθύνη μας και καθήκον

μας να θωρακίσουμε όσο περισσότερο μπορούμε τους θεσμούς.

Πολύ συχνά λέγεται ή αφήνονται υπόνοιες για τα έσοδα των κομμάτων και των πολιτικών, δημιουργώντας ένα αρνητικό κλίμα και την αίσθηση μιας διαπλοκής και μιας σήψης. Όσο αναληθή ή ανακριβή και αν είναι, δημιουργούν εντυπώσεις και οι εντυπώσεις είναι αυτές που μένουν.

Οφείλουμε, λοιπόν, να προστατεύσουμε και τους εαυτούς μας, αλλά πολύ περισσότερο τους θεσμούς από τέτοιες κινδυνολογίες είτε είναι βάσιμες είτε είναι αβάσιμες.

Προτείνουμε, λοιπόν, να ανατεθεί η άσκηση ελέγχου των οικονομικών των πολιτικών κομμάτων και των πολιτικών γενικότερα στην αρμοδιότητα του Συνταγματικού Δικαστηρίου, που προτείνεται στο άρθρο 100 του Συντάγματος.

Η σύσταση ειδικού τμήματος στο Συνταγματικό Δικαστήριο αποβλέπει, πρώτον, στον έλεγχο της διαφάνειας των οικονομικών των πολιτικών Κομμάτων και, δεύτερον, στον έλεγχο των προεκλογικών και λειτουργικών δαπανών των Βουλευτών και των υποψηφίων Βουλευτών.

Με τον τρόπο αυτό, λειτουργώντας στο πλαίσιο της διάκρισης των εξουσιών, ενισχύουμε τη διαφάνεια. Απώτερος στόχος η ενίσχυση της ποιότητας της ίδιας της δημοκρατίας.

Θα σταθώ ιδιαίτερα στο θέμα του άρθρου 57 για το ασυμβίβαστο των Βουλευτών. Αναφέρομαι στη ρύθμιση αυτή για το ασυμβίβαστο της βουλευτικής ιδιότητας με την άσκηση οποιουδήποτε επαγγέλματος. Είναι θέμα που απασχολεί όσους βρισκόμαστε σε αυτήν την Αίθουσα. Επηρεάζει, όμως, όλη την ελληνική κοινωνία. Επηρεάζει άμεσα την καρδιά του πολιτεύματός μας.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η άρση του ασυμβίβαστου των Βουλευτών είναι αναγκαία και χαίρομαι που όλοι σε αυτήν την Αίθουσα συμφωνούμε σε αυτό το θέμα, πλην αυτών που απουσιάζουν.

Η μικρή ζωή της εν λόγω διάταξης έχει αποδείξει περίτρανα τα προβλήματα που έχει δημιουργήσει. Τα βιώνουμε όλοι μας. Όλοι όσοι προερχόμαστε από το ελεύθερο επάγγελμα, από την ελεύθερη αγορά.

Η εν λόγω διάταξη ήρθε ως ένα μέρος της απάντησης σε αυτό που ονομάζεται «διαπλοκή» σε μια προσπάθεια να θωρακίσουμε το πολίτευμά μας ενάντια στις υπόγειες σχέσεις και συναλλαγές: του Τύπου και των μεγαλοεργολάβων που συνάπτουν συμβάσεις με το δημόσιο και τους Βουλευτές.

Θεωρήθηκε ότι με αυτήν την πρόνοια θα κατασταλεί το φαινόμενο της διαπλοκής. Η πρόθεση είναι ή ήταν καλή, αφού θέτει τους όρους για εκκαθάριση του πολιτικού τοπίου και εκ των προτέρων οριοθέτηση του ρόλου του Βουλευτή. Ωθεί στην απασχόληση αποκλειστικά με το κοινοβουλευτικό έργο και προωθεί ένα αυστηρό διαχωρισμό ρόλων και λειτουργιών του δημοσίου βίου.

Ωστόσο, η πρόθεση κρίνεται εκ του αποτελέσματος. Τα πιο πάνω υποβάλλονται και στη βάση της κριτικής, με βάση την εφαρμογή τους. Είναι προφανές ότι η μη άσκηση επαγγέλματος αποστερεί το Βουλευτή από τους ίδιους πόρους και τον σπρώχνει στον πνιγηρό εναγκαλισμό με αμφιβόλου προθέσεως χρηματοδότες. Άρα, η διαπλοκή επανέρχεται στο προσκήνιο.

Οι ανάγκες του νέου εκλογικού αγώνα, αλλά και η διαβίωση στη διάρκεια της βουλευτικής ιδιότητας μιας ολόκληρης θητείας απαιτούν σεβαστά ποσά. Απαιτούν οικονομική ανεξαρτησία, ιδίως για εμάς του Βουλευτές της επαρχίας που έχουμε το κόστος διατήρησης επιπλέον γραφείων, συνεχών περιοδειών στην περιφέρεια της περιφέρειας, για να είμαστε κοντά στους πολίτες και στα προβλήματά τους κ.ο.κ..

Η ρύθμιση αυτή έχει σημαντικές επιπτώσεις στο σύνολο της κοινοβουλευτικής μας ζωής. Θίγει την ίδια την πεμπτουσία του αντιπροσωπευτικού συστήματος της Κοινοβουλευτικής Δημοκρατίας. Ερχόμαστε εδώ, στο Κοινοβούλιο, για να εκπροσωπήσουμε και να αντιπροσωπεύσουμε τους πολίτες. Αν αποκοπούμε από την παραγωγική διαδικασία και τις παραγωγικές δυνατότητες του τόπου, πώς κατοχυρώνεται αυτή η αντιπροσώπευση;

Το απόλυτο επαγγελματικό ασυμβίβαστο των Βουλευτών, με τον τρόπο που καθιερώθηκε από το Π.Α.ΣΟ.Κ. και παρά τις

αντιρρήσεις των άλλων Κομμάτων, επιδιώκει τη δημιουργία ανεπάγγελτων Βουλευτών.

Διερωτώμαι: Είναι ποτέ δυνατόν οι μελλοντικές πολιτικές και ηγετικές προσωπικότητες να είναι άτομα ανεπάγγελα_ άτομα που δεν γνωρίζουν πώς βγαίνει το μεροκάματο; Με τι εφόδια θα μπορέσουν αυτοί οι άνθρωποι να κυβερνήσουν; Με τι εμπειρίες θα διαμορφώσουν προσωπική, αλλά και κοινωνική συνείδηση;

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η ισχύουσα διάταξη για το απόλυτο ασυμβίβαστο αποκόπει τους Βουλευτές από τις ζωντανές δυνάμεις της ελληνικής κοινωνίας. Δημιουργεί Βουλευτές χωρίς επαφή με την κοινωνία. Δημιουργεί αναχώματα και εμποδίζει την είσοδο στην πολιτική ανθρώπων με κοινωνική καταξίωση και ελευθερία γνώμης. Διαμορφώνει κρατικοδίαιτους Βουλευτές, που παραμένουν αιχμάλωτοι της πολιτικής και που δεν έχουν καμμία επαφή με το κοινωνικό σύνολο και τις ανάγκες τους. Είναι επικίνδυνο και επώδυνο για την ποιότητα της δημοκρατίας μας, αλλά και της πολιτικής μας ζωής. Παράλληλα, επιβεβαιώνει την ιδεολογία της μετριότητας στην οποία αναφέρθηκα στη χθεσινή μου ομιλία.

Θέλω να φέρω και μια άλλη διάσταση του θέματος, που αφορά τους Βουλευτές που δεν επανεξελέγησαν. Υποχρεώθηκαν να εγκαταλείψουν την επαγγελματική τους δράση, με αποτέλεσμα να καθίσταται εξαιρετικά δύσκολη η επιστροφή τους στον επαγγελματικό χώρο. Αναγκάστηκαν να κλείσουν το επαγγελματικό τους γραφείο και όσοι από εμάς έχουμε κινηθεί στην αγορά γνωρίζουμε τις δυσκολίες επιστροφής.

Τι θα πρέπει, λοιπόν, να κάνουν αυτοί οι άνθρωποι; Πώς θα επιβιώσουν οικονομικά και επαγγελματικά;

Σαφώς και υπάρχει ανάγκη να ρυθμιστεί το θέμα, ώστε να εξασφαλιστεί η διαφανής και εύρυθμη λειτουργία του πολιτεύματος. Σαφώς και η διεξαγωγή των εκλογών ανάμεσα στους διάφορους υποψηφίους πρέπει να στηρίζεται στην αρχή της ισότητας. Σαφώς και πρέπει να υπάρξουν ρυθμίσεις που να δημιουργούν και να λειτουργούν το ασυμβίβαστο ανάμεσα στην ιδιότητα του Βουλευτή και σε συγκεκριμένες δράσεις, όπως για παράδειγμα η συμμετοχή των Βουλευτών με διάφορες ιδιότητες σε εταιρείες που συνάπτουν δημόσιες συμβάσεις.

Σαφώς και πρέπει να υπάρχουν δεσμεύσεις και περιορισμοί στην άσκηση του επαγγέλματος. Άλλο, όμως, αυτό και άλλο η απόλυτη απαγόρευση άσκησης οποιουδήποτε επαγγέλματος.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η ποιότητα μιας δημοκρατίας εξαρτάται πρωτίστως από την ποιότητα των πολιτών και την

ετοιμότητα τους να την θωρακίζουν. Εξαρτάται από την ποιότητα των πολιτικών και η ποιότητα αυτή δεν διαμορφώνεται μόνο μέσα στο εκπαιδευτικό σύστημα και στην οικογένεια, αλλά κυρίως από τη συνεχή επαφή με την κοινωνία. Πρέπει, επομένως, να στηρίξουμε αυτή την επαφή με την κοινωνία με κάθε τρόπο και σε κάθε επίπεδο.

Σας ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Ευχαριστούμε τον κ. Αυγενάκη.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, κηρύσσεται περαιωμένη η συζήτηση επί της ενότητας Γ των αναθεωρητέων διατάξεων του Συντάγματος, δηλαδή τα άρθρα 24 παράγραφος 1, 117 παράγραφος 3, 29 παράγραφοι 2 και 3, 57 παράγραφος 1, 58, 62 και 115 παράγραφος 2.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, δέχεστε στο σημείο αυτό να λύσουμε τη συνεδρίαση;

ΟΛΟΙ ΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Μάλιστα, μάλιστα.

Με τη συναίνεση του Σώματος και ώρα 15.48', λύεται η συνεδρίαση για σήμερα ημέρα Τετάρτη 14 Μαΐου 2008 και ώρα 18.00', με αντικείμενο εργασιών του Σώματος νομοθετική εργασία: α) ψήφιση στο σύνολο του σχεδίου νόμου του Υπουργείου Ανάπτυξης: «Μέτρα για τη μείωση της ενεργειακής κατανάλωσης των κτιρίων και άλλες διατάξεις», β) μόνη συζήτηση επί της αρχής, των άρθρων και του συνόλου του σχεδίου νόμου του Υπουργείου Δικαιοσύνης: «Ευρωπαϊκή Μονάδα Δικαστικής Συνεργασίας (EUROJUST), Κοινές Ομάδες Έρευνας και λοιπές διατάξεις», γ) μόνη συζήτηση επί της αρχής, των άρθρων και του συνόλου του σχεδίου νόμου του Υπουργείου Μεταφορών και Επικοινωνιών: «Κύρωση του Μνημονίου Κατανόησης για συνεργασία στους τομείς των ταχυδρομείων, των τηλεπικοινωνιών και των τεχνολογιών πληροφορικής μεταξύ του Υπουργείου Μεταφορών και Επικοινωνιών της Ελληνικής Δημοκρατίας και του Υπουργείου Επικοινωνιών και Τεχνολογιών Πληροφορικής της Αραβικής Δημοκρατίας της Αιγύπτου» και δ) μόνη συζήτηση επί της αρχής, των άρθρων και του συνόλου του σχεδίου νόμου του Υπουργείου Μεταφορών και Επικοινωνιών: «Κύρωση της Συμφωνίας μεταξύ της Κυβέρνησης της Ελληνικής Δημοκρατίας και του Συμβουλίου Υπουργών της Δημοκρατίας της Αλβανίας για συνεργασία στους τομείς των ταχυδρομείων και ηλεκτρονικών επικοινωνιών», σύμφωνα με την ημερήσια διάταξη που έχει διανεμηθεί.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΟΙ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΣ